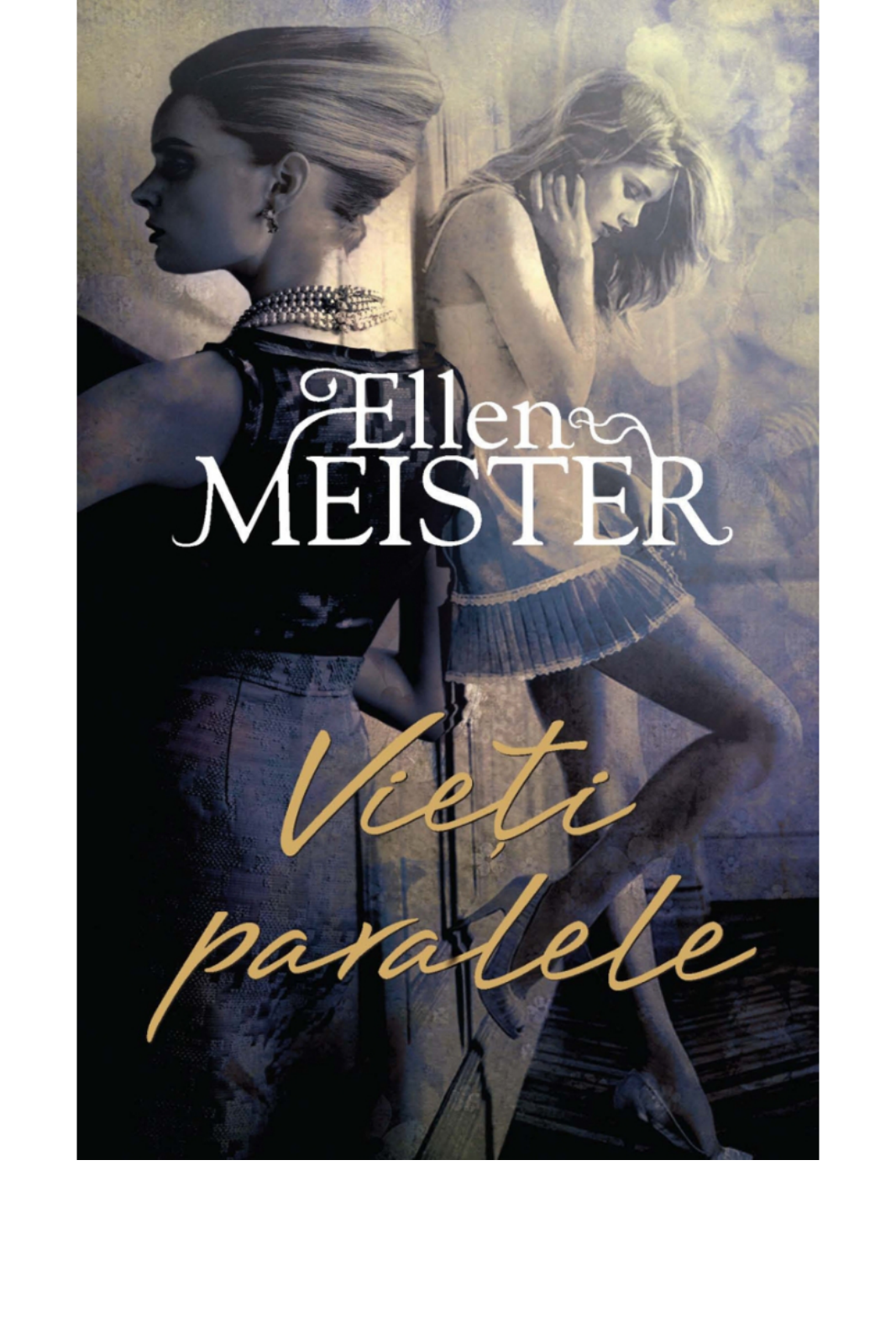

The background of the cover is a painterly illustration of two women. On the left, a woman is shown in profile, looking towards the left. She has her hair pulled back and is wearing a dark, sleeveless top and a wide, textured skirt. On the right, another woman is shown from the back, looking down. She has long, wavy hair and is wearing a light-colored, pleated skirt. The overall style is reminiscent of a classical painting with soft lighting and visible brushstrokes.

Ellen
MEISTER

*Vieti
paralele*

Ellen Meister

Vieți paralele

Traducere din limba engleză:
RUXANDRA TÂRCĂ

Editura LIRA
2012

The Other Life

Ellen Meister

Copyright © 2011 Ellen Meister

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lirabooks.ro

Vieți paralele - Ellen Meister

Copyright © 2012 Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nechiti

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamarț

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePub: 978-606-600-827-3

ISBN PDF: 978-606-600-828-0

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Max, Ethan și Emma

Prolog

1973

În ziua când se hotărî să își pună capăt zilelor, Nan Gilbert se trezi curând după prânz în sunetul radioului din curtea vecinului. Piesa nu îi era deloc cunoscută, dar vocea o mai auzise. Era Paul Simon cântând fără Garfunkel. Și, chiar dacă *Kodachrome* era un cântec trist despre zilele pline de culoare ale tinereții, i se părea bizar lui Nan, care nu-și mai putea imagina că oamenii ar mai putea vedea lumea în orice fel de lumină.

Viața ei devenise cenușie. Dumnezeu știe că mai fusese deprimată și înainte, însă niciodată până atunci nu mai văzuse lumea pe de-a-ntregul întunecată. Era ca și cum sarcina transformase totul într-o masă complet opacă. Se ridică în capul oaselor și sorbi din paharul cu apă de pe noptieră, apoi se ridică – fiecare acțiune îi era închisă parcă într-o cutie neagră. Nu vedea nici o geană de lumină pe nicăieri și îi lipsea concentrarea necesară pentru a duce la bun sfârșit vreo activitate.

Stătea în dormitor încercând să își aducă aminte ce avusese de gând să facă. Trebuie să fi fost ceva... ceva.

Nan închise ochii pentru a îndepărta orice sursă de distragere a atenției, iar gândul îi veni în minte ca o strălucire metalică. Asta era, cuțitul ei X-Acto. Îl vedea limpede – cilindrul de crom cu lamă triunghiulară, detașabilă în vârf. Era într-o cană din camera din spate, unde își ținea pensulele. Merse acolo.

Așezată pe fotoliu lângă fereastră, ținu obiectul în mână și își examină reflexia în instrumentul îngust. Își putea vedea doar o singură zonă a feței o dată. Ochii. Mijlocul nasului. Nările. Buzele. Fragmente a ceea ce era odinioară. Gândea deja ca un om de pe altă lume.

Nu avea rost nici măcar să meargă la baie ca să o facă. Ar lăsa mizerie oricum. Dacă va sângera pe pernele moi din fotoliu, el va putea arunca pur și simplu totul. Nu ar mai rămâne nimic din ea.

Carnea de la încheietura mâinii părea cenușie în lumina soarelui, dar linia albastră în diagonală era la fel de accentuată ca o hartă rutieră ce îi arăta pe unde să o ia. Înfipse vârful lamei și tremură la ascuțimea durerii. Senzația era atât de precisă, aproape se confunda cu plăcerea. Trase cuțitul în jos, deschizându-și vena cu o ușurință incredibilă. Nan își depărtă genunchii cât să își poată așeza încheietura pe pernă, lăsând sângele să se scurgă în vata absorbantă.

Nu dură mult ca degetele de la mâni și picioare să se răcească. Asta

era bine, gândi ea. Curând avea să adoarmă și cam asta ar fi tot. Bebelușul începu să i se miște în burtă. Mai întâi o lovi ușor, însă, mai târziu, simți o răsucire puternică, de parcă s-ar fi întors cu totul.

– Stt, spuse ea, ținându-și mâna pe burtă. N-o să fii singur.

Nan închise ochii și bebelușul se întoarse iarăși. Era o mișcare mai amplă decât simțise până atunci.

– Hai... nu te opune, spuse ea, sau poate doar gândise asta. Nu își mai dădea seama dacă vorbea sau nu. Începu să plutească și simți o presiune uriașă când bebelușul împingea în jos. „Nasc“, gândi ea, „aici, acum“.

– Împinge, Nan! spuse cineva. Împinge!

Ea deschise ochii către o lumină dreptunghiulară puternică. Dincolo de ea putea distinge trăsăturile soțului ei. Picioarele îi erau sprijinite în suporturile mesei ginecologice.

Închise ochii și reveni în fotoliu. Murea. Îi deschise și se găsea în sala de nașteri, aducând pe lume un copil în culori tehnicolor încântătoare. Cele două realități erau perfect logice pentru Nan. Decizia de a trăi și cea de a muri erau puse în scenă simultan. A fi sau a nu fi. În mod spectaculos, decizia era a ei și doar a ei.

Nan închise ochii și pluti, lăsând întunericul să pună stăpânire pe ea. Undeva suna un telefon. Deschise ochii și sala de nașteri dispăru. Era în fotoliu lângă fereastră, cu sângele curgându-i între picioare. Bebelușul nu mai mișca. Întinse mâna dreaptă și luă telefonul.

– Am nevoie de ajutor, spuse ea.

Capitolul 1

În prezent

Quinn Braverman avea două secrete pe care le ascundea de soțul ei. Unul era motivul real pentru care îl preferase pe el în defavoarea lui Eugene, fostul ei iubit nevrotic, lipsit de stimă de sine, semifaimos: să-i arate mamei că greșea. *Era în stare* să aibă o relație cu un om normal, stabil.

Celălalt era faptul că Quinn știa de existența unei alte vieți, în care făcuse cealaltă alegere. Cele două vieți aveau o desfășurare paralelă, ca niște drumuri aflate pe laturile opuse ale unui munte. Acolo, în partea cealaltă, Quinn, care rămăsese cu Eugene, înainta în povestea ei urbană dramatică, extenuantă emoțional, fără copii. Aici, Quinn, care se căsătorise cu Lewis, trăia în suburbiile din Long Island, conducea un Volvo și era gravidă cu al doilea copil.

Dar partea importantă a secretului – partea care o uimea și o încânta – era că știa că era posibil să treacă de la o viață la alta. Existau portaluri.

Uneori le descoperea din greșeală. Cum se întâmplase luna trecută la supermarket, când își băgase mâna adânc într-o ladă cu fasole verde, ca să caute păstăile proaspete de dedesubt. Îl văzu pe Isaac, fiul său de șase ani, holbându-se la bezelele Lucky Charm din căruciorul altcuiva și își dădu seama după expresia lui că se gândea să ia cutia. El îi aruncă o privire – glasul conștiinței – și ea clătină scurt din cap.

– De ce? se plânse el.

– Pentru că nu luăm lucruri care nu ne aparțin.

Era o lecție importantă, și intenționa să fie sticlă, însă când el își încrucișă brațele și se îmbufnă, Quinn râse. Ceva din această bosumflare atât de inocentă, îi topi inima. Când adulții se comportă astfel, e pur și simplu insuportabil, deși ea îi scuza mereu asta lui Eugene, fostul iubit. Dependența lui de ea îi scosese la iveală lui Quinn latura tandră. El era nesuferit, răutăcios și adesea atât de nefericit, încât alinarea lui era pentru ea practic o slujbă cu normă întreagă. Dar, desigur, asta era firea lui Quinn – avea simțul protecției. Toți anii aceia în care avusese grijă de mama ei cu toane îi adânciseră acest simț și Quinn era atrasă de cei cu probleme ca plantele de lumina soarelui.

Se gândi la asta în timp ce alegea fasolea verde. Ruda cea mai apropiată a acelei nevoi de a te face util era vina, tovarășa constantă a lui Quinn. Conștiința o măcina în permanență. Făcea oare suficient de multe pentru Isaac? Pentru Lewis? Făcuse destule pentru Eugene sau îi ruinasе

viața părăsindu-l atunci? În vreme ce toate gândurile astea îi treceau prin minte ca un vârtej, masa solidă de legume crude de sub degetele ei părea că se îndepărtează singură, la fel ca un magnet respins de polul opus. Știa că atinge celălalt capăt și că, dacă ar mișca fasolea verde, ar găsi o fisură pe fundul lăzii, o ruptură în universul ei care ar fi apărut în acele momente, când alegerile pe care le făcuse pentru a-și schimba propriul destin se intersectau cu alegerile pe care nu le făcuse. Quinn își mișcă degetele, gândindu-se la viața pe care nu o alesese. Dacă dorea, îl putea lăsa pe Isaac în mijlocul raionului de legume și fructe din Waldbaum și se putea strecura pentru a pătrunde altundeva, cu o viață complet diferită.

Mai știa și că exista un portal la subsolul casei ei, în spatele vechii scânduri pentru călcat încastrate în perete. Nu îl deschise niciodată, nici măcar nu îi plăcea să se uite la el. Dar din primul moment în care pășise înăuntru și o văzuse sprijinită de zidul fundației, știuse.

Căutaseră o casă de luni de zile și această casă colonială veche de o sută de ani de pe Țărmul Nordic avea cam tot ce își doreau. Când agentul imobiliar se îndepărtă, și Lewis îi șopti că acolo se simte ca acasă, Quinn ezită. El avea dreptate, desigur, dar era oare indicat să trăiască într-o casă cu o trapă de evadare? N-avea ea oare să se trezească într-o noapte după vreo ceartă stupidă despre cine a parcat pe care parte a aleii și ar fi tentată să evadeze?

Quinn nu credea că ar putea face asta. Dar simpla posibilitate era suficientă să o facă să o împiedice să-i spună lui Lewis despre asta sau despre oricare alt portal din viața ei. Bineînțeles, el ar fi dorit să fie asigurat că nu va fi niciodată părăsit, iar Quinn nu era sigură că poate face o astfel de promisiune.

La începutul relației lor era tentată să îi spună despre această a doua viață a ei, despre care știa că există, dar pe care nu îndrăznise niciodată să o viziteze. Dar se întrebă cum s-ar simți dacă Lewis ar avea o astfel de trapă de evadare în viața *lui*, iar gândul o făcu să tremure de frică. Quinn își petrecuse întreaga copilărie încercând să suporte căderile depresive imprevizibile ale mamei ei și reușise să își construiască o viață adultă proprie, lipsită de astfel de griji. Pur și simplu nu îl putea împovăra pe Lewis cu un astfel de chin.

În cele din urmă, secretul se adâncise atât de mult în peisajul relației lor, încât devenise mai simplu să îl ignore decât să îi acorde importanță, iar Quinn știa că era datoră ei să își protejeze pentru totdeauna bărbatul de acest adevăr periculos.

În cele din urmă, desigur, ea consimțise să trăiască în casă, în pofida trapei de evadare. Și, în cei patru ani care urmaseră, nici măcar nu deschise vreodată vechea scândură pentru călcat pentru a vedea ceea ce simțea că se află în spatele ei. Astăzi însă, în timp ce Lewis dormea, Quinn stătea pe

marginea patului, gândindu-se la veștile primite de la doctor și visa cum ar fi să meargă tiptil la subsol și să dispară.

Era ziua pentru amniocenteză. Lewis își luase liber de la serviciu ca să o însoțească la test. De dimineață, Isaac stătea în fața castronului cu cereale, cufundându-și degetul în lapte și pictând forme pe masă.

– Ce faci? îl întrebă Quinn, luând un prosop de hârtie.

– Fac pui de găină, spuse Isaac. Vezi?

Quinn se opri să se uite la ceea ce crease fiul ei. Liniile de lapte se intersectau, transformând tot ceea ce pictase într-o pată amorfă.

– Ăla e ciocul? întrebă ea.

El încuviință din cap.

– Și astea sunt mâinile.

– Puișorii tăi au mâini? râse ea.

– Altfel unde și-ar mai pune ceasurile de mână? spuse Lewis intrând în bucătărie. O sărută pe Quinn. Cum te mai simți?

– Bine deocamdată.

Vorbiseră despre grețurile ei matinale. Lui Quinn nu îi plăcea să se vaite, dar grețurile erau cel mai mare coșmar pentru ea. Și, la începutul sarcinii, chiar și cel mai slab miros o putea trimite la baie, aproape înecându-se. Acum, la treisprezece săptămâni de sarcină, începea al doilea trimestru și avea mai multe zile bune decât rele.

– Scumpule, îi spuse ea fiului său, data viitoare când vrei să desenezi, ia-ți creioane și hârtie. Masa este ca să mâncăm.

– Masa este ca să mâncăm? spuse Lewis, ciocănind suprafața tare. Nu e de mirare că îi lipsesc dinții din față. Îi făcu cu ochiul lui Isaac, care râse, lăsând să i se prelingă din gură conținutul lingurii de Honey Nut Cheerios. Am înțeles, îi zise Lewis lui Quinn și luă un șervețel.

Ea șovăi. Era acel gen de moment domestic care îi declanșa de obicei un răspuns de genul „du-te și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta“, dar astăzi se întâmplă altceva. Era iritată și întârzia. Încuviință din cap și merse sus să se îmbrace.

Încercă trei bluze diferite, devenind tot mai irascibilă după fiecare probă. Nimic nu era destul de lejer cât să îi ascundă silueta care luase proporții și nu era tocmai pregătită pentru haine de gravidă. Se privi cu atenție în oglindă, încercând să fie cât mai obiectivă. Părul ei drept și negru avea strălucirea sarcinii și asta îi plăcea. Iar bluza bleumarin arăta drăguț cu tenul ei deschis. Dar va observa cineva oare ușoara pată de grăsime de la mijloc?

Se gândi la bluza care atârna pe uscătorul de la subsol, așteptând să fie călcată. Era curată. Era destul de largă. Era confortabilă. Singura problemă era că nu voia să meargă acolo jos. Nu astăzi, când se simțea atât de fragilă. În mod normal, putea trece pe lângă vechea scândură pentru călcat fără mari

probleme. Dar în astfel de zile pline de neliniște ca aceasta ura să i se aducă aminte ce repede putea să evadeze.

Quinn avea treizeci și șase de ani, destui încât amniocenteza să fie obligatorie. Dar mai trecuse prin această procedură cu șapte ani înainte, când fusese însărcinată cu Isaac, pentru că obstetricianul ei era un tip precaut care credea că femeile însărcinate trebuie să profite de toată știința medicală disponibilă. Așa că știa exact la ce să se aștepte. O să intre într-o cameră mică și întunecată, unde va vedea pe un ecran înclinat imaginea bebelușului ei pentru a observa anumite aspecte ale formelor, în timp ce tehnicianul radiolog va face capturi ale la diverselor imagini și măsurători. După aceea, Sally Bernard, obstetricianul ei, va veni să efectueze amniocenteza. Doctorul Bernard va folosi imaginea de pe ecran ca să nu atingă bebelușul cu acul folosit ca să extragă un eșantion de lichid amniotic. Acea era partea care o speria pe Quinn. Dacă doctorița nu era atentă? Dacă o clipă uita că bebelușul era o ființă umană reală și fragilă și era neglijentă?

Nebunie generată de hormoni, își spuse Quinn; trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Trupul ei o împinsese la epuizare maternală.

Se întoarse în bucătărie, unde Lewis stătea la masă și lua micul dejun. Isaac era așezat lângă el, desenând – de data asta pe hârtie – cu un creion albastru. Abia când fiul ei ajunsese la grădiniță Quinn își dăduse seama că avea abilități artistice neobișnuite. Profesorii lui doriseră întotdeauna să știe de la cine moștenise talentul, iar Quinn le explica tuturor că mama ei fusese artistă. Însă omisese să adauge că talentul artistic fusese singurul lucru pe care spera să-l fi moștenit de la ea. Mama lui Quinn suferise de tulburare bipolară și devenise atât de deprimată după căsătoria ei cu Lewis, încât se sinucisese cu o supradoză din medicamentul prescris de medic. După cum dovedea cicatricea de la încheietura mâinii, aceea nu fusese prima încercare de sinucidere – ci doar cea mai reușită.

Lewis ridică fruntea din ziar.

– Vrei să îi pun eu pachețelul pentru școală?

– Am făcut-o eu deja, răspunse ea.

El continuă să citească.

– Știi că ai o pată pe bluză?

Quinn își privi bluza, dându-și seama că era o nebunie să creadă că o pată chiar în mijlocul pieptului ei tot mai mare va trece neobservată. Coborî în grabă treptele de la subsol, așa cum făcea întotdeauna, încercând să pretindă că totul era firesc. Își spusese cu mult timp în urmă că, pentru a-și păstra secretul, nu avea nevoie de altceva decât să se poarte ca și când nu se întâmpla nimic ieșit din comun. Așa putea trăi o viață la fel de normală ca toți ceilalți.

Mașina de spălat și uscătorul se aflau în spălătoria mică și pătrată pe care Quinn și Lewis o amenajaseră în colțul subsolului. Cei doi pereți care

faceau parte din fundație erau din beton, iar ceilalți doi erau din rigips, amplasați pentru a crea acel spațiu. Lewis zugrăvisese totul într-o nuanță de portocaliu-deschis, lăsând neatinsă placa pentru călcat din lemn. Se oferise să ungă balamalele pentru ca soția lui să o poată folosi, însă ea găsise o scuză, spunându-i că nu era practică și că prefera să o lase acolo ca pe un artefact istoric.

Desfăcu placa de călcat obișnuită, apoi așează pe ea bluza mov. În timp ce trecea fierul încins peste tiv și plimbă apoi vârful în jurul nasturilor, cu spatele la perete, simțea deschizătura din fundație ca pe o altă prezență. Era ca și cum cealaltă viață a ei – cea în care toată energia era cheltuită pentru a-l păstra pe Eugene pe linia de plutire – o chema de la doar câțiva metri distanță.

Termină de călcat bluza și se schimbă, lăsând-o pe cea pătată în mașina de spălat. Quinn își puse mâna pe pântecul umflat, emoționată la gândul că în câteva ore ea și Lewis își vor vedea copilul pe ecranul ecografului, o imagine neclară în nuanțe de cenușiu. Un frățior sau o surioară pentru Isaac. Închise ochii și și-l imagină pe nou-născutul înfășat în scutece moi de bumbac, și sfârcurile ei umflate în așteptare. Era ciudat cât de pregătit era acum corpul ei pentru asta.

Mai târziu, în timp ce stătea întinsă în încăperea mică și întunecată de la Secția de radiologie a spitalului, unde urma să i se facă amniocenteza, tehnicianul îi întinse pe abdomen gelul încălzit, iar Quinn îi luă mâna lui Lewis.

Radiologul, o femeie scundă cu accent de Caraibe care se prezentase drept Jeanette, trecu transductorul pe pielea lui Quinn. Imediat, bățile inimii copilului umplură încăperea, iar Lewis zâmbi.

– Nu vreți să știți ce sex are copilul, nu? întrebă Jeanette fără să-și ia ochii de pe ecran.

Quinn șovăi. Îi spusese doctorului că nu dorea să afle, însă asta mai mult pentru Lewis. Ei i s-ar fi părut chiar util să știe, ca să aibă totul pregătit înainte să se nască bebelușul. Însă când Lewis îi spusese cât de mult îi plăcea ideea surprizei, capitulase.

Nu din slăbiciune, ci din generozitate. Considera că abilitatea ei de a dăruí era cea mai mare calitate pe care o avea. Era nevoie de voință ca să lași la urmă nevoile tale și să le dai prioritate celor pe care îi iubești.

Mama ei, care de multe ori fusese beneficiarul acestui sacrificiu de sine, o etichetase pe Quinn cu termenul de „serviabil“. Quinn știa că asta nu era nici insultă, nici compliment, ci pur și simplu acceptarea unui defect, la fel cum era astigmatismul sau intoleranța la lactoză.

Quinn își privi soțul, întrebându-se dacă se răzgândise în privința

aflării sexului copilului.

– Vrem să avem o surpriză, îi spuse Lewis lui Jeanette.

– Îți dai seama din imaginile astea? adăugă Quinn.

– Mămico, zâmbi Jeanette, n-ar trebui să întrebi ceea ce nu vrei să știi.

„Mda“, își spuse Quinn, apoi zâmbi și ea. Nu-i venea să creadă că aproape se lăsase învinsă de curiozitate.

Jeanette își continuă treaba, glisând sonda în jurul burții lui Quinn, oprindu-se din când în când ca să apese într-un loc sau altul.

– Acea e mâna? întrebă Lewis. Mi s-a părut că văd o mânăuță.

Expresia lui Jeanette se schimbă brusc.

– O secundă, spuse ea. Continuă să treacă bagheta peste aceeași zonă a abdomenului lui Quinn, privind insistent pe ecran. Apăsă butonul ca să facă o poză, iar lui Quinn i se păru că aude cum i se oprește răsuflarea. Oare era imaginația ei sau Jeanette icnise?

– Ce e? întrebă Quinn. E ceva în neregulă?

Jeanette mișcă sonda și mai făcu o poză. Lăsă jos dispozitivul și îi strânse brațul lui Quinn.

– Revin imediat, spuse ea, apoi părăsi încăperea închizând ușa în urma ei.

Quinn se propti în coate.

– Ce naiba înseamnă asta? îi spuse ea soțului ei. O fi ceva în neregulă?

– Nu știu, răspunse el.

Camera era prea întunecată ca să poată vedea chipul soțului ei, însă îl cunoștea suficient de bine cât să-și dea seama că devenise livid.

– Sunt pe cale să intru în panică, spuse ea.

– Nu intra în panică. Sunt sigur că nu e nimic.

– A ieșit cam repede de aici pentru „nimic“.

El îi duse mâna la buze și i-o sărută.

– Hai să nu ne facem încă griji. O să se întoarcă imediat.

– Mâna ta e rece.

El își frecă palmele una de alta ca să le încălzească, apoi îi luă din nou mâna într-ale lui.

– E mai bine?

– Am nevoie la toaletă.

Când Jeanette se întoarse însoțită de un bărbat brunet în halat alb, Quinn era deja transpirată la subsuori, chiar dacă extremitățile îi erau mai reci decât i se părusse mâna lui Lewis.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Quinn. Unde este doctorul Bernard?

– Ajunge curând, răspunse bărbatul. Eu sunt doctor Peng.

– Ești obstetrician? întrebă Lewis.

Doctorul Peng se așeză în fața monitorului.

– Radiolog, răspunse el.

Jeanette se aplecă spre el și apăsă ceva de pe tastatură. Doctorul privi lung ecranul și luă transductorul. Jeanette mai împrăștie o peliculă de gel cald pe abdomenul lui Quinn, iar doctorul Peng începu să învârtă sonda peste el. Tehnicianul se așează în spatele doctorului și privi ecranul cu mâna la gură.

– Aici, spuse ea încet.

– Aha, zise doctorul.

Apăsă sonda din ce în ce mai tare pe abdomenul lui Quinn. Ea simți cum sudoarea i se scurge de la subsuori la spate și își înghiți nodul din gât. „Ce se întâmplă?“ întrebă ea, însă doar în gând. Nu dorea să rostească acele cuvinte cu voce tare. Nu putea suporta să le audă. În sfârșit, Lewis le pronunță pentru ea, însă doctorul fu evaziv.

– Să așteptăm să sosească doctorul Bernard, spuse el. Putem sta de vorbă în biroul meu după amnio.

– Te rog, îl întrerupse Lewis. Spune-ne acum.

Quinn știa că veștile rele se dau din spatele unui birou, nu într-o sală de examinare și diagnosticare în care pacienta e întinsă pe spate pe jumătate dezbrăcată. Însă doctorul făcu o pauză, gândindu-se cel mai probabil dacă acea situație reprezenta o încălcare a protocolului. Quinn își ținu respirația.

Într-un final, el oftă.

– Credem că există o problemă, începu el. Se pare că craniul fetei nu s-a sudat corect. Ultrasunetele indică o anomalie în frunte. Își trecu degetele de la baza nasului până sus, ca să arate locul exact. Apoi întoarse monitorul către Quinn și Lewis și scoase un indicator cu laser din buzunar, cu care arătă un loc cețos de pe ecran. E greu de spus în acest stadiu de dezvoltare, însă o parte a creierului sau membrana creierului pare să se extindă dincolo de deschizătură, împiedicând oasele să se sudeze. Noi numim asta encefalocel.

Lui Quinn îi amorțiseră degetele de la mâini și picioare.

– Nu înțeleg, spuse ea.

– Gândește-te că există o fisură în craniul ei, răspunse doctorul. Vedem ceva care se extinde dincolo de ea, însă ne e greu să ne dăm seama dacă e materie sau membrană a creierului și lichid cefalorahidian. Trebuie să facem mai multe teste, te programez pentru o ecografie.

– Și apoi? întrebă Lewis. Copilul o să fie bine?

Vocea lui Lewis îi suna îndepărtată lui Quinn, căreia întreaga încăpere i se părea că începe să se strângă, ca și când ar fi văzut-o prin capătul greșit al unui ochean. Închise ochii. „Nu se poate.“

– Acum, spunea doctorul când redeschise ochii, e imposibil să facem o previziune.

– Însă se poate trata? întrebă Lewis.

Doctorul își linse buzele, cu privirea speriată și sumbră. Quinn își

dădea seama că se gândea atent cum să formuleze răspunsul și că, dacă ar fi avut puterea să dispară în acel moment, să alunece prin propriul lui portal, ar fi făcut-o.

– Uneori, răspunse el. Însă o să fiu sincer cu voi. Aceasta e o boală foarte gravă. Pe de altă parte, un encefalocel în regiunea frontală, așa cum apare la copilul vostru, e mai ușor de tratat decât unul în regiunea posterioară.

– Și cum se tratează? întrebă Lewis. Se operează?

Doctorul Peng dădu afirmativ din cap.

– Operația se face ori imediat după naștere, ori după câțiva ani, în funcție de situație. Chirurgical repară zona afectată și închide deschizătura anormală.

– Și creierul nu va fi afectat? întrebă Lewis.

– Înțeleg că aveți multe întrebări, spuse doctorul Peng. Să așteptăm să vină doctorul Bernard și vom discuta mai în amănunt, vom elabora un plan de atac. Se întoarce către Quinn. Vrei să te ridici cât o așteptăm?

Ea confirmă, iar Jeanette așeză un prosop peste gelul de pe abdomen, în timp ce Lewis o ajută să se ridice în capul oaselor.

– Este posibil să fie o greșeală, nu? spuse Quinn. Adică poate vedeți umbre. Am auzit că se mai întâmplă și asta. O privi pe Jeanette, sperând să-i confirme. Însă femeia coborî ochii, evitând privirea lui Quinn, iar ea știu.

Capitolul 2

În acea noapte, singură și trează în pat, Quinn încă se simțea anesteziată emoțional, iar amorțeala îi bloca pe moment chiar și funcțiile cognitive. Dorise să-i spună ceva lui Lewis, însă ce era oare? În timpul aceluia vârtej de întrebări, programări pentru teste medicale și strângerea de informații din toate sursele posibile, Quinn și Lewis evitaseră cu succes să discute despre problemele grave, cum ar fi dacă să se gândească la avort și cum ar fi fost să crească un copil cu handicap. Însă era ceva și mai urgent despre care voia să vorbească atunci când ea și Lewis erau singuri. Acum nu-și mai amintea ce anume.

Își privi ceasul. Era unu și zece, iar Lewis trebuia să se trezească la ora șapte dimineața ca să meargă la serviciu. Știa că el era în dormitorul pentru oaspeți pe care îl foloseau drept birou, și căuta pe internet informații despre „encefalocel“. „Vino înapoi“, îi spuse ea în gând. „Vino în pat.“ Însă după aproape o oră, când neliniștea care îi chinuia conștiința nu o mai putea ține trează, Lewis tot nu se întorsese. Astfel că adormi, amintindu-și cuvintele pe care dorise toată ziua să i le spună soțului ei: „Doctorul a spus «craniul ei». Al ei. E fetiță, Lewis. Fetița noastră.“

Când Quinn se trezi în beznă câteva ore mai târziu, Lewis stătea întins lângă ea, dormind dus. Era o cruzime să-l trezească, mai ales pentru că nu-i mai rămăseseră decât câteva ore de somn, însă ardea de nerăbdare să-i vorbească, să-i spună ceea ce-i trecea prin minte. Dorea să-i împărtășească punctul ei de vedere, să-i spună că acel bebeluș abstract despre care vorbeau era o fetiță, un ghemotoc care urma să fie înfășat în scutece cu tiv roz. Dacă făcea avort sau dacă acel copil murea în uter, sau se năștea mort, sau ar fi trăit doar puțin înainte să moară, ar fi jelit o fetiță. Iar dacă trăia – sănătoasă sau cu dizabilități, sau foarte bolnavă – tot va rămâne fetița lor, surioara lui Isaac, iar ei o vor iubi nebunește.

Se întrebă dacă Lewis știa cât de mult o va iubi. O va iubi. Quinn era sigură de asta.

Se dădu jos din pat și se duse în camera lui Isaac. Dormea, ghemuit pe-o parte, cu gura deschisă, căci nasul îi era înfundat. Tenul lui părea albăstrui în lumina slabă care intra pe fereastra de lângă patul său și, chiar dacă auzea sunetul moale al fiecărei expirații, își lăsa podul palmei lângă gura lui ca să-i simtă răsuflarea caldă. Dorea să-l atingă, să-i mângâie părul și să i-l dea după ureche, însă nu voia să-l trezească. Se mulțumi să se

aplece, să închidă ochii și să inspire aerul de deasupra creștetului său. În ultimul an, mirosul de copil dispăruse complet, înlocuit de un alt miros, unul specific, de Isaac, abia sesizabil sub mirosul de șampon, detergent de rufe, pizza, plastilină sau orice altceva folosea într-o zi, însă prezent. Mereu prezent.

Fratele lui Quinn, Hayden, o tachinase o dată spunându-i că femeile aveau un simț animalic mai pronunțat decât bărbații.

– Nu știu de ce voi, femeile, susțineți că bărbații sunt niște animale, spuse el. Nu e nimic mai animalic decât o mamă umană. Toate sunteți conduse de hormoni și de mirosuri, și de sânge și de lapte matern. Să-ți spun drept, e ușor dezgustător.

Ea râsese și-i răspunsese că singurul motiv pentru care le considera pe femei atât de sălbatice era pentru că nu cunoștea îndeajuns bărbatul heterosexual. Însă Hayden pufnise, insistând că bravada de macho era doar o poză și că femeile erau adevăratele dovezi ale atavismului.

Sigur, avea dreptate. Maternitatea avea ceva care declanșa creierul animal. O știuse clar în momentul în care adulmecase prima dată creștetul de nou-născut al lui Isaac. Nu era diferită de o mamă leoaică sau ursoaică. Atunci când venea vorba de copiii lor, erau surori întru ferocitate.

Quinn străbătu holul spre birou, unde Lewis lăsase computerul deschis. Apăsă tasta de spațiu și monitorul se aprinse, iar pagina de internet pe care o citise el se minimizează în bară. Făcu clic pe ea, iar pagina se deschise pe ecran, dezvăluind fotografii cu copii deformați oribil, cu tumori imense crescute în spatele capului sau, și mai rău, în frunte, contorsionându-le fețele micuțe în parodii monstruoase ale formelor umane. Fețe care nu arătau deloc a fețe. Închise imediat pagina și se prăbuși în fotoliu.

„Acesta nu e copilul meu“, își spuse ea. „Nu se poate.“ Când doctorul descrisese boala pe care o avea copilul lor nu menționase niciodată că va arăta ca un monstru.

„Copilul meu un monstru?“

Quinn se ridică din fotoliu și începu să se plimbe în jurul camerei, repetând în minte aceeași frază, din nou și din nou, precum o incantație: „Pot să fiu mama acestui copil, pot să fiu mama acestui copil“. Însă, în tot acel timp, se gândea la trapa de evadare din subsol. Inima îi bătea cu putere.

Quinn se opri în prag și închise ochii, imaginându-și cealaltă viață în care nimic din toate astea nu i se întâmplau. Îl auzi pe soțul ei mișcându-se.

– Dragule? spuse ea blând.

Quinn se duse în dormitor și rămase lângă ușă.

– Ești bine? întrebă el, ridicând capul. Ce s-a întâmplat?

Pentru că nu răspundea, el își îndreptă privirea de la fața ei spre talie, ca și când ar fi căutat un indiciu. Ochii lui se opriră asupra burții ei.

Știa ce gândea el, ce spera el. Să piardă sarcina.

– Quinn? Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nimic, răspunse ea. Sunt bine. Dormi.

– Ai intrat pe internet?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să închid acea pagină.

Quinn își încrucișă brațele.

– Nu e nevoie să mă protejezi.

– Vino încoace, spuse el, întinzând brațele ca și când o îmbrățișare i-ar fi făcut mai bine. Ea nu se mișcă.

– Pot să fiu mama acestui copil, zise ea.

El își potrivi perna și se ridică în capul oaselor.

– Știi... nu treci singură prin asta.

– Dar vrei să pierd sarcina.

– Poftim?

– Recunoaște. Vrei să dispară.

– Nu știu *ce* vreau, răspunse el.

Oare chiar nu știa? Quinn își încrucișă brațele.

– Nu ești sincer, spuse ea.

– Dar tu ești?

– Ce vrei să spui cu asta?

El scutură din cap ca și când nici nu ar fi fost nevoie să explice.

– Nu trebuie să fii puternică chiar tot timpul.

Ușor de zis pentru el. Cum altfel ar fi putut să treacă prin asta?

– Tot *ce* vreau să spun, continuă el, este că nu e nimic rău să ai îndoieli.

Îndoieli? Știa totul despre îndoieli. Nu trecuse o zi din viața ei în care să nu se întrebe dacă nu cumva ar fi putut împiedica moartea mamei ei. Oare o să fie la fel cu acel copil? Dacă făcea avort, era posibil să-și petreacă tot restul vieții regretând. N-o va face. Nu putea. Va salva acel copil așa cum nu reușise s-o salveze pe mama ei.

Înghiți nodul din gât.

– Trebuie să spāl rufe, spuse ea.

– Acum?

– Tu dormi. Vorbim mâine.

Quinn coborî cele două rânduri de trepte până la subsol. N-o să se strecoare prin portal. Sau, cel puțin, nu credea că o va face. Voia doar să-l înfrunte, o dată pentru totdeauna. Să vadă clar cum arăta porțița ei de scăpare.

Apăsă pe întrerupătorul din camera întunecată, iar becurile fluorescente de deasupra scăldară încăperea într-o lumină de spital. Partea cu mobilă a mecanismului era la nivelul taliei, iar Quinn trebui să se întindă ca să apuce capătul scândurii de călcat. O trase, la început ușor, doar un

centimetru de perete. Se opri – nu știa sigur dacă voia să meargă mai departe.

„Doar te uiți“, își spuse ea. „N-o să faci nimic. Deschide chestia aia o dată.“

Mai trase placa încă un centimetru, iar balamalele scârțâiră. Quinn își dădu seama atunci că avea nevoie de ceva mușchi să o deschidă. Oare era un semn că nu trebuia să o facă? Un semn că acel lucru trebuia lăsat neatins?

„Astea sunt pretexte“, își spuse ea. „Nu fi chiar atât de fricoasă.“

Apucă și mai strâns și trase cu putere. De data asta se mișcă mai puțin de un centimetru, iar Quinn știa că o să o rupă dacă o forța. Trebuia să ungă balamalele ca să poată continua. Se întoarse, pregătindu-se să urce scările în fugă, apoi să iasă în garaj, unde Lewis ținea un spray degripant, însă aproape că se izbi de Isaac, care stătea în fața ei în pijamaua lui cu nave spațiale. Mânele îi erau deja cu câțiva centimetri prea scurte, iar vederea încheieturilor sale firave o făcu să o doară pântecul.

– Mă doare gura, spuse el, cu mâna la gât.

– Vrei să spui gâtul?

El dădu o dată din cap, iar ea îi puse mâna pe frunte. Era rece.

– Probabil ai răcit.

Quinn îngenunche și îl luă în brațe. Unul dintre primele lucruri pe care i le spusese obstetricianul când testul de sarcină îi ieșise pozitiv fusese că nu trebuie să își ridice în brațe fiul.

– O să te tenteze, spusese doctorul Bernard, mamă la rândul ei. Însă acum e băiat mare, iar tu trebuie să te gândești la bebeluș.

Pentru Quinn fusese o adevărată revelație, căci nu se gândise că în noul teritoriu în care pășea va avea nevoie să pună în balanță nevoile unui copil cu ale celui alt. Oare mamele puteau face asta? Oare știau din instinct care copil avea nevoie de ele mai mult într-un anumit moment? Oare avea să știe și ea?

– Te mai doare și altceva? șopti ea, mângâindu-l pe păr.

– Nu știu. Își lăsa somnoros capul pe umărul ei, iar ea trase aer în piept.

Mirosul acela. Quinn îl strânse și mai tare în brațe, gata să-l ridice. Închise ochii și se văzu cu ochii minții urcând cele două rânduri de trepte cu trupul greu de douăzeci și două de kilograme al lui Isaac lipit de pieptul ei. Dacă ajungea pe palierul de sus și simțea o crampă teribilă urmată de pete rău-prevestitoare și, în final, pierdea sarcina, o putea învinui cineva? Bineînțeles că nu. „Nu a fost să fie“, ar fi spus cu toții.

– Să mergem sus, îi șopti ea lui Isaac.

El o strânse cu putere.

– Ia-mă în brațe.

Quinn nu răspunse.

– Mamă?

Ea se îndepărtă de el și îi privi chipul delicat.

– Ești băiat mare, spuse ea. Apoi îl luă de mână și urcă scările unul lângă celălalt.

Capitolul 3

– Ești sigură că ești bine? o întrebă Lewis.

Se pregătea să plece la serviciu și se oferise să își ia liber o parte din zi, însă Quinn spuse că era bine. În plus, avea nevoie de el a doua zi de dimineață, ca să vină cu ea la ecografie și știa că firma nu se putea dispensa de el atât de mult.

Ca aproape toți patronii de firmă, lui Lewis îi era greu să-și ia liber. Sigur, avea angajați care se puteau ocupa de diverse lucruri, însă, după cum își dădea seama Quinn, în fiecare zi apărea câte ceva care necesita prezența lui.

Lewis avea o afacere de familie moștenită de la tatăl lui, care la rândul său o moștenise de la tatăl lui. În esență, era vorba de o companie de taxiuri din New York, însă modul în care erau deținute și gestionate mașinile nu prea avea legătură cu afacerea condusă de bunicul lui. De-a lungul anilor, asigurările extrem de costisitoare și prețul la combustibil avuseseră un impact atât de devastator asupra acestui tip de afacere, încât majoritatea proprietarilor fuseseră obligați să vândă, rămânând puține companii active. Tatăl lui Lewis – care fusese mai atent cu afacerea decât cu propria căsnicie, la care renunțase când Lewis avea cinci ani – rezistase chiar și când fusese aproape de faliment. Acum, când valoarea unei autorizații pentru taxi depășea prețul celor mai multe cămine de clasă mijlocie, afacerea se dovedea lucrativă. Abilitățile lui Lewis se potriveau perfect cu operațiunile zilnice, care necesitau inovații constante, ca să nu mai vorbim de abilitatea lui ciudată de a vedea perfect caracterul unei persoane. Acest lucru era de ajutor mai ales pentru că cei care aplicau pentru slujbă proveneau din toate colțurile lumii, având diferențe culturale exotice.

Afacerea cu taxiuri îi adusese împreună pentru prima dată pe Lewis și pe Quinn, cu aproape zece ani în urmă. Atunci ea locuia cu Eugene, care aproape făcuse apoplexie că își uitase geanta într-un taxi. Quinn petrecuse o oră încercând să-l liniștească, scriind notițe și încercând să-și amintească ce anume era în geantă ca să poată să înlocuiască obiectele. Simțul ei pentru ordine și atenția la detalii aveau un efect liniștitor asupra lui Eugene, care era copleșit de haosul vieții. Însă acest incident se dovedea destul de dur. Până să recupereze sau să înlocuiască totul din acea geantă, el avea să fie distrus. Ea se așeză pe canapea, cu o agendă pe genunchi, în timp ce el se plimba de colo-colo.

– Ce altceva? întrebă ea.

– Biletele alea! zise el, lovindu-și fruntea. Se referea la zborul

Lufthansa aranjat de un post de radio german pentru ca Eugene să se poată întâlni cu un angajat de-al lor pentru un schimb de idei. Erau la clasa întâi, la naiba!

– Știu, spuse ea sec.

Eugene Ray era o personalitate importantă a radioului din New York, poreclit de obicei *DJ Șoc*, deși el disprețuia acel apelativ.

– Relaxează-te, îi spuse Quinn. O să sun la compania aeriană, rezolvăm cumva.

– Rezolvăm cumva cu nemții? Cine ești tu, Mussolini? Se lăsă pe canapea lângă ea și își sprijini capul în mâini. La dracu'! Cred că acolo erau și pastilele mele de Xanax.

Eugene nu avea voie să înjure în emisie, dar recupera acasă.

– Am cumpărat eu, spuse ea, bătându-l ușor pe genunchi. Ai nevoie de o pastilă? Se ridică.

– Nu, răspunse el sarcastic, o să stau liniștit aici și o să fac un atac de cord de la anxietate.

– Oamenii nu fac atac de cord de la anxietate, spuse ea, îndreptându-se spre baie.

– Ba da, dacă tensiunea arterială e prea mare! strigă el după ea.

Quinn luă o pastilă din flaconul aflat în dulăpiorul de medicamente și i-o aduse.

– Tu ai tensiunea scăzută.

– Universul conspiră să schimbe acest lucru.

– Nu universul ți-a uitat geanta într-un taxi.

– Încerci să mă omori, nu-i așa?

– Nu fi tâmpit. Nici măcar nu m-ai băgat încă în testament.

Telefonul sună, iar Quinn răspunse. Bărbatul de la celălalt capăt spuse că e de la compania de taxiuri Star Maintenance și că una dintre mașini se întorsese la garaj cu o geantă înăuntru. Și întreba dacă a nimerit proprietarul.

– Cine e? întreabă Eugene. A găsit-o cineva? Este totul înăuntru?

Quinn dădu din cap afirmativ, în timp ce scria adresa dictată de proprietarul companiei și îl asigură că va ajunge imediat. Apoi îi aminti lui Eugene că într-o oră se întâlnea cu agentul lui ca să ia cina, îl sărută de rămas-bun și luă metroul către o zonă industrială din Queens pe care nu o mai văzuse până atunci.

Era chiar după ora de vârf și, după ce ieși de la metrou îndreptându-se spre adresa care i se dăduse, Quinn observă că, după ce luă colțul și trecu de calea ferată, trotuarul era aproape pustiu. Firmele, în majoritate ateliere sau tot felul de fabricuțe, erau închise sau se închideau, trăgând și încuind ușile lor de metal.

Quinn apreciasse faptul că proprietarul companiei se oferise să rămână

să o aștepte, însă bănuia că o făcuse doar datorită statutului de vedetă al lui Eugene. Dacă ar fi deschis geanta și ar fi descoperit că aparținea unui om de afaceri anonim și nu uneia dintre personalitățile cele mai faimoase din New York, probabil nu s-ar fi grăbit să dea telefon și aproape sigur nu ar fi sunat personal.

Era o zonă atât de cenușie a orașului, încât Quinn se aștepta ca Lewis Braverman să fie genul de bărbat pe care mama ei îl numea îngălat – supraponderal și prost îmbrăcat, cu o igienă îndoielnică. Așa că rămase mirată când sună și în ușă apără un bărbat îngrijit și chipeș. Era tânăr – aproximativ de vârsta ei – și avea părul des și negru și ochi căprui-închis, care se mutară de la ea spre orizont într-un fel care îi sugera că încerca din greu să nu pară distrat. Apoi o privi din nou.

– Lewis? Se simțea stânjenită, chiar puțin enervată, ca și când acel bărbat nu avea dreptul să fie atât de atrăgător.

– Quinn? El o privi ca și când încerca aceeași stânjeneală ca ea.

Ea zâmbi și întinse mâna.

– Mulțumesc că ai sunat... și că m-ai așteptat.

Ezită înainte să răspundă, apoi nu spuse nimic, ci se mulțumi să ridice din umeri, ca și când nu era nimic. Era un gest atât de mărunț, de umil, încât iritarea ei dispăru imediat. Contactul vizual rămase direct și cald, iar ea își dădu seama că era genul de bărbat care nu spunea prea multe înainte să cunoască persoana. I se păru adorabil. Bărbații prea fermecători îi dădeau de bănuț.

El privi din nou dincolo de ea, spre cer, iar ea se întoarse să vadă la ce se uita. Nori subțiri și cenușii stăteau aliniați la orizont.

– Crezi că va ploua? întrebă ea.

– Astăzi nu, răspunse el, apoi o invită înăuntru.

Ea îl urmă pe un șir îngust de trepte.

– Nu ești deloc așa cum îmi imaginam eu, spuse ea, încercând să vorbească natural cu el.

Ajunseră la birourile de la etaj, care și ele reprezentară o surpriză. Soarele târziu intra prin ferestrele mari, luminând un spațiu primitiv și modern.

El se întoarse spre ea.

– Iar tu ești aproape exact cum mi-am imaginat eu, spuse el.

Quinn rămase surprinsă de declarația lui și așteptă să dezvolte ideea, însă subiectul era încheiat. Se simți ușor dezamăgită, ca și când un compliment venit din partea acestui bărbat arătos i-ar fi gădilat egoul. „Mi-am dat seama că ești drăguță după tonul vocii tale“, ar fi putut spune el. Însă nu o făcuse. Ea nu dorea să fie tentată să flirteze cu el. Nici nu se punea problema.

Oare?

– Când ai sunat și ai spus că ai o companie de taxiuri, subconștientul meu a creat imediat imaginea unui... Se opri, încercând să-și amintească numele actorului care îl juca pe Louie, dispecerul, în filmul *Taxi*.

– Danny DeVito? sugeră el.

– Da, asta e! râse ea.

El îi zâmbi, apoi se întâmplă ceva. Era ca și când amândoi și-ar fi dat seama și ar fi recunoscut în același timp o legătură între ei. Quinn o simți ca pe un mic curent electric care se răspândea din inimă. Mai târziu, avea să încerce să se convingă că nu fusese altceva decât atracție fizică reciprocă. Însă curentul sexual e fierbinte și, chiar dacă în cazul lor reprezenta miezul, era totuși înconjurat de o strălucire albă, ca de fibră optică. Simțea... fericire.

Lewis o conduse în biroul său privat, unde văzu pe masă geanta lui Eugene.

– Sper că nu te superi, însă m-am uitat prin niște hârtii, spuse el. Trebuia să găsesc un număr de telefon la care să sun.

– Deloc, spuse ea.

– Lucrezi pentru el?

Venise momentul adevărului, ocazia să spună „Nu, e prietenul meu“. Atunci Lewis Braverman ar fi spus „Aha“ și s-ar fi terminat. Însă Quinn se îmbujoră și se prefăcu a înțelege că o întrebase cu ce se ocupă.

– Nu, sunt... coordonator de evenimente speciale pentru Baston's Books. E în Cartierul de Vest.

Rostise ultima propoziție cu tonul unei întrebări, ceea ce lui Lewis Braverman i se păru amuzant.

– Știu Baston's, răspunse el. Mai ies din Queens din când în când.

– N-am vrut să...

El îi făcu un semn cu mâna și îi zâmbi, ca să îi dea de înțeles că o tachina. Luă geanta lui Eugene, însă o ținu totuși departe de ea, ca pe un ostatic.

– Te grăbești să te întorci?

Ea tăcu și înghiți nodul din gât. Nu. Nu se grăbea deloc. Eugene era la cină cu agentul, iar ea plănuise să mănânce ceva semipreparat.

– Păi... începu ea, încercând să câștige timp ca să se gândească la un răspuns.

– Ai văzut vreodată pe dinăuntru un garaj de taxiuri?

Era cel mai bun lucru pe care-l putuse spune el. Dacă ar fi invitat-o la cină, ar fi fost nevoită să-l refuze. Însă un tur al garajului era cât se poate de nevinovat.

– E chiar atât de diferit de film? întrebă ea.

– Filmul nu miroase a sudoare și a benzină.

– Când pui așa problema, cum ar putea să reziste vreo fată?

În noaptea aceea, în pat, când Eugene insistase să-i povestească despre cum decursese acea seară, recunoscuse că „mâncase ceva“ cu proprietarul companiei de taxiuri. Nu-i spusese că ea și Lewis se înțeleseseră atât de bine, încât să iasă la cină după ce făcuseră turul garajului venea mai puțin ca o decizie și mai mult ca o continuare a unei conversații care nu se oprise. Însă Eugene începu imediat cu acuzațiile, așa cum se așteptase și ea. Era întotdeauna paranoic că îl va părăsi și, de fiecare dată când un autor faimos apărea la ea în librărie, o lua la descusut. Ea și Eugene se întâlniseră când el venise la o sesiune de autografe pe volumul său de memorii la Baston's și era sigur că vreo versiune de Hollywood a unui autor strălucitor – de tipul lui John Irving, cu păr frumos și constituție sănătoasă – o să apară și o s-o fure. Ea dădea ochii peste cap și îi spunea să nu mai fie tâmpit. Însă de data asta își mușcă buza și încercă să schimbe subiectul.

– Câți ani are? întrebă Eugene.

– Nu mi-ai spus cum a fost azi cu Andrew, continuă ea, referindu-se la agentul lui. Vreo ofertă?

Erau discuții cu o companie de televiziune prin cablu care dorea să-i ofere lui Eugene propriul său talk-show, însă, chiar dacă agentul îl avertizase că de obicei aceste discuții nu se concretizează, existau motive pentru care să spere că va urma o întâlnire serioasă.

– Pariez că e tânăr. E tânăr?

Eugene era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Quinn și, în funcție de nevroza care îl apuca într-un anumit moment, era sigur că acela era motivul pentru care era cu el sau pentru care avea să-l părăsească.

Quinn privi profilul lui Eugene. Avea buza de jos ușor mai umflată, așa că era greu de spus dacă era bosumflat. Însă nu avea importanță. Quinn o considera sexy. Iubea buza aceea cărnosă. Își scoase cămașa de noapte și îl sărută.

Făcură dragoste, iar Eugene, care întotdeauna era blând și grijuliu, fu aproape slugarnic cu atențiile. Quinn știa că el încerca din răpputeri să se dovedească demn de ea, să fie cel mai bun amant, iar asta o făcea să se simtă vinovată. Eugene o iubea cu disperare. Desigur, asta făcea parte din întreaga atracție a acelei relații. Alte femei se pot simți înăbușite de acel gen de adorație, însă lui Quinn i se părea că se cufundă într-o saltea de puf, confortabilă și protejată. Faptul că Eugene avea atâta nevoie de ea făcea ca pachetul să fie complet. Își îndeplinea cu succes misiunea de a avea grijă de el. Iar el o răsplătea cu venerație.

În dimineața următoare se hotărî să-l dea uitării complet pe Lewis Braverman, însă când apără în librăria ei în acea seară la o sesiune de lectură Tom Perrotta se simți bucuroasă.

Mama ei încă trăia pe atunci, iar în ziua următoare Quinn o sună să o

întrebe cum mergeau pregătirile la galerie pentru expoziția ei. Quinn nu avea de gând să-i spună despre toată povestea cu Lewis, căci mama ei se apropiase de Eugene. El era singura persoană care își permitea să o tachineze pe Nan în legătură cu tulburarea ei bipolară, iar ea îl adora pentru asta. Eugene aprecia faptul că în viața lui Quinn mai exista o persoană a cărei personalitate era chiar mai dificilă decât a lui. Gluma lor avea o viață proprie.

– Ce zici de segmentul de azi cu Pamela Anderson? o întrebase odată Eugene pe Nan. Știa că îi asculta toate emisiunile.

– Că Mark Schaeffer te-a făcut să pari un idiot, răspunse ea, referindu-se la un invitat în gura mare al emisiunii.

– Glumești? Am șters pe jos cu el.

– Continuă să crezi asta, Eugene.

– Știi, cu tine e greu să-ți dai seama unde se termină boala mintală și unde începe persoana enervantă.

Nan râsesse în hohote. Îl iubea pe Eugene pentru asemenea remarci. Așa că nu, Quinn nu voia să-i spună că tocmai cunoscuse un bărbat care, în termenii pe care i-ar fi folosit probabil fratele ei, „o dăduse pe spate“.

– Voiam să știu cum merge, îi spuse Quinn la telefon mamei sale. Ai nevoie de ajutor?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Nan.

– Cum adică?

– Simt în vocea ta. S-a întâmplat ceva.

Quinn își turnă o ceașcă de cafea și micșoră volumul radioului din bucătărie. Era emisiunea lui Eugene, care se difuza cinci zile pe săptămână în timpul orei de vârf a dimineții. Auzea același lucru și pe fundal în casa mamei ei.

– Nu s-a întâmplat nimic, insistă ea.

– Bine, atunci nu-mi spune.

– Așa, oftă Quinn, așezându-se la masă în bucătărie. Am cunoscut un tip.

– Ah.

– Nu spune „ah“ așa.

– Așa cum?

– Ca și cum ai fi știut că o să vină și ziua asta. Uneori era liniștitor să știe că mama ei o înțelegea atât de bine, însă când se purta ca și când toate deciziile pe care le lua Quinn erau mai ușor de anticipat decât ploaia, o înnebunea.

– Nu te judec, spuse Nan.

– N-am spus că mă judeci.

– Pentru că, chiar dacă ți-o tragi cu acest tip...

– *Maaamă!*

– Ce-am spus?

Quinn suflă în cafea.

– Nu mai contează.

Nan își afixa franchețea ca pe un ecuson. Când era mică, Quinn se gândise că toate femeile adulte vorbeau așa și își imagina că și ei, într-o zi, îi va păsa mai mult de sinceritate decât de sentimentele oamenilor. Apoi se instalase pubertatea, iar Quinn, ca aproape toți adolescenții, învăță să fie extrem de stânjenită de mama ei. Și, deși depășise acel sentiment, își dăduse seama că nu va fi niciodată atât de dură în vorbe.

– Deci nu te culci cu el? întrebă Nan.

– Nu.

– Dar vrei s-o faci.

– Cred. Nu știu.

– Cum e?

Quinn sorbi cu atenție din cafea și se gândi la întrebare.

– E... deștept, drăguț. Și fii atentă: e obsedat de vreme. Meteorologia e pentru el un hobby. Are echipament pe acoperiș.

– Mereu ai avut o slăbiciune pentru ciudați, spuse Nan. Cu ce se ocupă?

– Are o afacere.

– Îi merge bine?

– Cred că da. Nu se laudă cu asta. Și e foarte sensibil, însă nu în genul lui Eugene. Mai... analitic.

– Și pariez că nu e nevrotic.

– Cum ți-ai dat seama?

– Altceva? întrebă Nan. Cum e familia lui?

– Nu sunt sigură. Știu că părinții lui au divorțat când era el mic. De la cinci ani a fost bărbatul în casă.

– Înțeleg.

– Ce anume înțelegi?

Quinn ascultă respirația mamei sale și își dădu seama că se gândea cum să formuleze răspunsul ca să aibă impact maxim.

Nan își dresă glasul și vorbi.

– Puștoaico, de cine îți amintește acest bărbat?

Quinn ezită. Unde voia mama ei să ajungă?

– Habar n-am.

– Hai să vedem... pe cine cunoști inteligent, blând, un pic ciudat, care a avut grijă de mama sa încă de la o vârstă fragedă?

Quinn privi ceașca de cafea, examinându-și propria imagine reflectată în lichid.

– Faci să sune ca și când am fi trași la indigo, spuse ea, ca și când sunt

un soi de narcisistă că îl plac.

– Nu ești narcisistă. E natural să fim atrași de oameni cu care avem multe în comun.

– Mereu ai fost sigură că sunt atrasă de oamenii care au nevoie de mine.

– Oamenilor le poate plăcea și ciocolata, și vanilia. Însă, dacă au de ales, intervine preferința naturală.

– Adică? Crezi că sunt predestinată să fiu cu un tip nevrotic?

– Draga mea, dacă omul nu are nevoie disperată de tine, nu ai ce face cu el.

Analiza lui Quinn – nr. 1

Aceea era a treia încercare a lui Nan să lucreze la aceeași pânză. Făcu câțiva pași în spate și își evaluă opera, încercând să-și amintească de unde anume îi venise ideea unei serii de portrete ale fiicei ei. Conceptul era ca fiecare tablou care urma în serie să o înfățișeze la o vârstă și mai fragedă, oferindu-i privitorului mai multe informații de detaliu despre subiect dacă o prezenta sub forma unei călătorii în timp. Era un studiu în deconstructivism. Acum Nan se întreba ce motive avusese. Oare o făcuse de dragul artei sau pur și simplu încerca să afle ceva despre fiica ei?

Compoziția acestei prime picturi era cheia. Quinn stătea în poziția clasică pentru portret, așezată pe scaun și privind în depărtare. În prim-plan în dreapta, Nan pictase ceafa lui Eugene. Ideea era că fata era conștientă de prezența lui Eugene, însă în acel moment nu comunica cu el. Se gândea la viitorul ei. Oare se gândea la copii? La călătorii? La plăceri? Sau era îngrijorată că-i va fi prea greu să-și petreacă restul vieții având grijă de nevoile lui? Nan încercase să redea în jurul ochilor ei acea grijă, însă și speranță. Această ultimă parte o preocupa. Surprinsese oare speranța sau era vizibilă doar grija?

Nan luă cea mai subțire pensulă și o înmuie în vopseaua albă de pe paletă. Făcu pe fiecare ochi un mic punct luminos în pupilă. Se dădu din nou câțiva pași în spate. Nu, grija de pe chipul ei încă domina. Poate dacă ar picta din nou gura...

Capitolul 4

– Iar desenezi pui? Întrebă Quinn.

Nu-l lăsase pe Isaac să meargă la școală, chiar dacă nu-l mai durea gâtul. Copilul stătea la masa din bucătărie lângă ea, colorând hârtia de desen pe care o primise de la ea. Provenea dintr-un bloc nefolosit pe care îl găsisese în atelierul mamei ei după ce aceasta murise.

– Desenez rațe, spuse Isaac. Și o casă. Tot desenul era în nuanțe de albastru și verde, cu creioanele scoase din cutia lui de Crayola 64.

– Rațele locuiesc în casă? Întrebă ea.

– Sunt în vizită.

O spusese atât de natural, încât Quinn zâmbi. Isaac luă creionul roșu-portocaliu din cutie și desenă ciocul rațelor și acoperișul casei. Puse creionul la loc, luă foaia de lângă el și începu alt desen.

Quinn își aminti că mama ei îi povestise că Rembrandt folosea roșu ca să atragă ochiul spre centrul tabloului. Oare Isaac făcuse asta pur și simplu din instinct?

Păstră întrebarea pentru ea, căci nu dorea să îi atragă atenția în privința desenelor lui. Însă de multe ori se întreba dacă avea vreo viziune înainte să înceapă sau procesul era în întregime instinctiv.

La scurtă vreme după aceea, vecina lui Quinn, Georgette, veni în vizită. Era o femeie plinuță, de vârstă mijlocie, care își vopsea părul în roșu aprins, se dădea cu creion dermatograf verde la pleoapa inferioară, scria romane erotice și era la al patrulea soț. Obişnuia să-i povestească lui Quinn detaliile intime ale vieții ei sexuale, așa cum ceilalți oameni vorbesc despre vacanțe sau despre animalele lor de companie, sau despre ce pregătiseră pentru cină – cu mai multe detalii decât ar fi vrut să știe interlocutorul. De exemplu, Quinn știa că primul soț al lui Georgette, Ivan, insista ca fiecare partidă de sex să înceapă cu o felație și că el nu-i întorcea favoarea. Mai știa că și celui de-al doilea soț al acesteia, Clifford, îi plăcea să-și bage un vibrator în fund înainte să facă sex. (Detaliile grafice ale acelei o povești o scârbiseră pe Quinn.) Juan, al treilea soț al lui Georgette, avea un morman de casete porno pe care le viziona în fiecare duminică după-amiază. Iar Roger, actualul soț, credea că ea nu știa că lua Viagra. Desigur, și Georgette avea propriul ei secret, o relație virtuală cu un arhitect peisagist de treizeci și unu de ani din Miami.

În schimbul acestei sincerități, se așteptase ca și Quinn să-i spună despre ea. Însă Quinn nu se simțea la fel de bine ca vecina ei să expună astfel de intimități. Totuși, Georgette avea darul de a extrage de la ea și cele

mai bine păstrate informații. Era vorba de magia pe care o exercita. Quinn nu știa dacă de vină era aura nonconformistă a vecinei sau pur și simplu felul în care răspundeau oamenii în fața curiozității obsesive a lui Georgette. Știa că aproape toată lumea care intra în contact cu Georgette era vulnerabili în fața serului ei psihologic al adevărului.

În acea zi, Georgette veni cu o prăjitură cu banane abia scoasă din cuptor.

– Am observat că băiețelul nu s-a urcat în autobuz de dimineată, spuse ea. Voiam să mă asigur că e bine.

Quinn încrucișă brațele.

– Georgette, începu ea, încercând să găsească un mod de a-i aminti prietenei ei să-și vadă de treabă.

– Știu, știu, răspunse ea, făcându-și loc pe lângă Quinn ca să intre în casă. Pentru tine sunt o Gladys Kravitz¹. Unde e pușorul meu?

– În bucătărie, spuse Quinn, urmând-o.

– Cine e Gladys Kravitz?

– Nu te uiți la *Bewitched*? Vecina băgăreață care mereu vrea să știe ce fac Sam și Darrin. Îngenunche lângă Isaac. Cum te simți, pușor? Mătușica Georgette ți-a făcut prăjitură cu banane. Vrei?

– Cred că ar trebui să o întrebî întâi pe mamă, spuse Quinn.

– Oh! Îmi pare rău. E alergic?

– E bine că ești atât de adorabilă, Georgette, spuse Quinn. Dă-i o felie dacă vrea. Eu pun cafea.

– Sigur că vrea. Nu-i așa, Isaac? I-o băgă sub nas. Miroase bine, nu?

– Ca șamponul de banane, spuse el.

– Însă sper că are gust mai bun. Pe cine desenezi? Ești tu?

– E Harry, prietenul meu de la școală.

– E frumúșel. E căsătorit?

Isaac râse, iar Georgette îi mângâie părul.

– Este bolnav? o întrebă pe Quinn. Mi se pare că arată bine.

Quinn îi explică faptul că Isaac se plânsese că îl duruse gâtul în timpul nopții, însă părea bine de dimineată.

Georgette scotoci prin sertarul cu tacâmuri al lui Quinn, scoase un cuțit de pâine, apoi tăie felii.

– Dar *tu* cum te simți? întrebă ea.

Quinn se opri când își dădu seama că pierduse șirul lingurițelor de cafea pe care le pune în cafetieră.

– La naiba!

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Quinn, sperând că Georgette n-o să insiste.

Georgette își puse mâna pe spatele prietenei ei.

– Ești bine?

Quinn ridică din umeri – îi era imposibil să vorbească. Nu dorea să-i spună lui Georgette despre copil – sau cel puțin, nu încă – și, mai ales, nu voia să se dea bătută. „Nu trebuie să-i spui“, își impuse Quinn. „Nu e treaba ei.“

– Oh, Dumnezeuule. Este vorba de copil? S-a întâmplat ceva?

Asta era. Șuvoiul se ridică cu zgomot din gâtul lui Quinn și barajul cedă. Își acoperi fața.

Georgette îl conduse pe Isaac în birou, îi aprinse televizorul, apoi se întoarse în bucătărie.

– Ce e? Întrebă ea, așezându-se la masă. S-a întâmplat ceva la programarea de ieri?

Quinn încuviință din cap.

– Vrei să vorbești despre asta?

O lacrimă sărată ajunsese pe buzele lui Quinn. O șterse cu limba.

– Doctorii cred că e ceva în neregulă cu copilul meu, șopti ea, apoi închise ochii. Faptul că se auzea pe sine rostind asta făcea ca totul să fie mai real decât putea îndura. Apoi, prin potopul de lacrimi, spuse totul, povesti tot ce aflate de la doctori. Georgette îi întinse un șervețel; Quinn își șterse ochii și nasul.

– Și Lewis ce spune?

– Nimic. Asta îngreunează totul. Nu spune nimic.

– Așa sunt bărbații. Pot să-și suprime sentimentele și să se poarte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. La un moment dat, o să se deschidă.

– Sunt atât de multe despre care ar trebui să vorbim, iar el... pur și simplu nu mă lasă.

Georgette îi bătu ușor mâna.

– Știu.

– Mi-e dor de ea, spuse Quinn, iar prietena ei dădu din cap. Vorbiseră destul de mult despre mama lui Quinn, iar Georgette înțelese la cine se referea.

– Vrei să te duci azi? Pot să stau eu cu Isaac.

Când Quinn avea nevoie să stea de vorbă cu mama ei, mergea cu mașina la casa părinților ei și vorbea cu tablourile lui Nan. Se gândea că poate va primi un strop de înțelepciune, ca și când mama ei moartă ar putea să-i rezolve problemele. Însă uneori se ducea în speranța că va înțelege mai multe despre moartea mamei ei. Din punct de vedere intelectual, Quinn înțelegea tulburarea bipolară și știa că, atunci când mama ei cădea în depresie, avea loc un dezechilibru chimic, nu un afront personal. Însă sinucidere? Acea era partea pe care Quinn nu o înțelegea. De ce nu ceruse ajutor? Nu-i iubea suficient de mult ca să treacă peste asta? Indiferent de ce spuneau toți și indiferent ce înțelegea Quinn din toate cărțile și articolele pe care le citise, mama ei o părăsise.

Ceea ce făceau de fapt acele vizite pentru Quinn era să-i descătușeze suferința. Acolo, singură, în atelier, unde o auzeau doar tablourile, lui Quinn putea să-i fie dor de mama ei cu tot dramatismul emoțional pe care nu-l putea exprima în alte situații. Era sfâșietor, însă după aceea se simțea mai bine.

Quinn privi către biorul în care Isaac stătea liniștit și se întrebă dacă era în regulă să îl lase cu Georgette o oră și ceva. Știa că lui îi plăcea mult să stea cu vecina cea veselă, însă nu dorea să-l abandoneze dacă nu se simțea bine.

- Se simte bine, spuse Georgette, citindu-i gândurile.
- Sigur nu te superi?
- Cum altfel aş avea ocazia să trag cu ochiul prin lucrurile tale?

Era început de octombrie, iar tatăl lui Quinn, avocat pensionar, deja își făcuse bagajele și se mutase în Florida ca să petreacă sezonul de toamnă-iarnă. De când o cunoscuse pe Jillian acolo, cu trei ani în urmă, pleca din New York din ce în ce mai devreme. Ea era designer de bijuterii, divorțată, și locuia în West Palm Beach tot anul. La început, lui Quinn nu-i venise să creadă că tatăl ei alesese pe cineva atât de diferit de mama ei. Nan avea părul negru și răvășit, fața rotundă și se îmbrăca în haine boeme cu mult înaintea ca ele să devină șic, atrăgând priviri ciudate în supermarket. Jillian, pe de altă parte, era o iubitoare a modei, cu păr blond și țepos și manichiură perfectă. Quinn ajunsese să înțeleagă că tatăl ei era atras de Jillian pentru că era un fel de artistă și avea o personalitate puternică – exact lucrurile care îl atrăseseră la Nan.

Așa că Quinn profita de ocazie să treacă pe acolo, pentru că îi plăcea să viziteze casa goală cel puțin o dată pe săptămână, ca să se asigure că totul era în ordine.

Casa se afla pe Țărmul Nordic din Long Island, la câțiva kilometri spre vest de casa în care locuiau Quinn și Lewis. Părinții ei o cumpăraseră înainte ca zona să devină la modă. În timp ce creștea acolo împreună cu părinții și fratele ei, Hayden, era doar o casă mare și veche în stil Tudor, care avea nevoie constantă de reparații, nu o bucată prețioasă de proprietate pe Coasta de Aur. Quinn iubea acel loc și știa că făcea parte din ea, și asta pentru că nu putea trăi decât în case vechi. Casele noi i se păreau sterile și fără viață.

Quinn aruncă geanta pe masa din hol și făcu o tură la primul etaj ca să se asigure că totul era în regulă. Auzise că se dăduseră niște spargerii în zonă în ultimele săptămâni și, cu toate că se îndoia că cineva ar putea să intre fără să declanșeze alarma, trebuia să se asigure. Dacă era ceva o scotea din minți pe Quinn, era ideea de a fi jefuită. Pur și simplu nu putea găsi scuze pentru egoismul de a intra și a lua ceva ce nu-ți aparține.

În trecut, un hoț profesionist din Manhattan îi furase de la mână o brățară scumpă din aur, însă ea observase târziu. Abia în timpul cinei la un restaurant italian cu Eugene descoperise că bijuteria lipsea și înțelesese ce se întâmplase. Îi dăduse câteva indicații despre direcție unui tânăr la colțul dintre Fifty-ninth Street și Lexington Avenue. Atunci nu se gândise la faptul că el nu făcuse nici măcar un pas, nici chiar după ce ea îi arătase cu mâna întinsă unde era stația de metrou de care întrebuse. Însă, în timp ce relua scena în minte, își dăduse seama că el ținea o revistă astfel încât să-i acopere mâna dreaptă. Probabil ascundea un clește. Când ea se îndepărtase, brățara ei era probabil deja pe trotuar și tot ce-i rămăsese lui de făcut fusese să o ridice și să-și vadă de drum.

Eugene îi spusese că era o nebulă, însă ea insistase să se întoarcă în acel colț să caute hoțul.

– Și ce vrei să faci dacă îl găsești, Batgirl? Ți-ai lăsat centura acasă.

– Sun la poliție.

– Oricum n-o să fie acolo.

– De unde știi? Poate acolo acționează.

– Bine, spuse Eugene, făcându-i semn chelnerului. Însă nu plec fără să mănânc tiramisu. Nimic nu e mai rău decât un urmărit cu un partener irascibil.

Evident, când ajunseseră la locul faptei, hoțul nu era nicăieri. Însă Quinn încă se uita după el de câte ori trecea pe acolo.

Acum se asigură că totul în casă era în ordine verificând toate camerele. Lucrurile mamei sale fuseseră scoase de mult din dormitor, însă Quinn își făcea griji pentru ceea ce ar putea face spărgătorii dacă intrau și nu găseau bijuterii, căci auzise că modul lor de operare era să intre prin ușa din spate, să se ducă direct în dormitorul principal unde țineau femeile cutia cu bijuterii și să fugă înainte ca poliția să răspundă la alarmă.

Quinn se hotărî ca la următoarea vizită să aducă o cutie de bijuterii falsă, pe care o va umple cu pietre, o va încuia și o va lăsa pe noptieră. Gândul acela o făcu să zâmbească.

Coborî scările în atelierul mamei ei, o încăpere spațioasă pe care tatăl ei o amenajase în spatele casei pentru ca Nan să aibă un spațiu de lucru însoțit. Camera strălucea de acea lumină de dimineață târzie pe care mama lui Quinn ar fi descris-o drept anostă. Nu era nici lumina albă a verii, nici lumina umbroasă a iernii, ci un hibrid fără emoție. Afară, copacii încercau să se revanșeze prin culorile toamnei care atingeau vârful frunzelor.

Tabloul cu care vorbea Quinn de obicei era cel la care lucra mama ei când murise. Încă era pe șevalet, acoperit cu un cearșaf alb pe care Quinn tocmai îl spălase. Făcea mici lucruri ca să împiedice degradarea camerei, însă încăperea rămăsese în mare parte așa cum o lăsase mama ei. Quinn nu o considera chiar un altar, ci doar un loc în care rămăsese energia mamei ei.

Quinn trase aer în piept. Simți doar un miros ușor de soluție pentru curățarea geamurilor. Însă nimic din parfumul mamei sale. Chiar și mirosul de vopsea dispăruse. Trecuse prea mult timp.

După sinucidere, tatăl lui Quinn nu fusese în stare să se ocupe de atelier și de telefoanele din partea dealerilor de artă interesați să cumpere tablourile lui Nan, așa că o lăsase pe Quinn să se ocupe de toate. După moartea mamei ei, fusese simplu pentru ea să-i respingă pe apelanți, spunându-le că „pe moment“ nu se gândeau să vândă nimic. Însă asta se întâmplase cu șapte ani în urmă, iar Quinn încă amăna o decizie. Se simțea ca și când aștepta să se întâmple ceva care ar aduce o schimbare și i-ar da dreptul să sorteze tablourile și să le aleagă pe care să le vândă.

Din când în când, Quinn primea un telefon de la Ellis Everett, dealerul de artă care se ocupase de expozițiile lui Nan, care îi spunea că avea un cumpărător interesat pe care dorea să-l aducă în atelier. Quinn îl respingea constant. Ellis o avertizase că trebuia să se asigure că tablourile măcar erau înrămate și puse pe perete ca să se păstreze bine. Traversese, spusese el, se vor îndoi dacă le lăsa sprijinite pur și simplu de zid. Bineînțeles, avea dreptate, iar Quinn știa că trebuia să facă ceva cât mai repede în privința asta. Șapte ani era un timp mult prea îndelungat să ignori teancul de pânze neînramate.

Quinn trase cearșaful de pe șevalet și privi lung pictura neterminată cu care vorbise în toți acei ani. Era un peisaj în straturi groase de vopsea acrilică, înfățișând un mic deal în fundal și o pădure bogată de copaci verzi în spate. Dacă priveai suficient de atent vedeai un chip prin verdeța aceea. Era imaginea micuței și întunecată cu care vorbea Quinn ca și când ar fi fost mama ei.

Însă astăzi arăta doar ca vopseaua pe o pânză. Pur și simplu, nu mai reușea să stabilească o legătură emoțională cu Nan doar privind-o. Quinn se plimbă prin atelier, oprindu-se în fața teancului de pânze fără ramă printre care se afla și singurul tablou la care nu se putea uita.

Toate acele tablouri erau portrete de familie. Hayden, fratele ei, privea de pe prima pânză. Nan iubea culoarea și îl înfățișase în verde-cenușiu cald și turcoaz rece, cu mici accente roz la ochi și în cerceul din ureche. Surprinsese esențialul în ochii lui Hayden, care arătau ca și când ar fi vrut să te vrăjească. „Iubește-mă“, spuneau ei. „Pur și simplu iubește-mă.“

Quinn nu trebuia să mute portretul lui Hayden ca să știe ce era sub el. Mai întâi urma portretul tatălui ei într-o paletă de culori în stil van Gogh de auriu și galben. Anumite părți din față erau bătrâne, iar altele erau tinere, și unii vedeau și asta ca o manifestare a tulburării bipolare a lui Nan. Însă Quinn nu era de acord. Credea că mama ei încercase să arate faptul că, atunci când îl privea, vedea omul tânăr care era și omul matur care devenise.

În spatele tabloului cu tatăl ei era cel la care Quinn nu se putea uita. Trebuia să fie portretul lui Quinn, însă Nan alesese să le includă pe amândouă – și mamă, și fiică – în tablou. Erau înfățișate de fiecare parte a unei uși. Nan stătea pe un taburet, cu fața la privitor. Quinn era în profil, cu mâna pe ușă și capul plecat.

– Ce vezi? o întrebase Nan pe Quinn după ce terminase.

– Că mă respingi, spuse Quinn, furioasă că mama ei putuse să picteze așa ceva. După câteva zile, Nan își luase viața, iar Quinn înțelesese că acel tablou era un bilet de adio. Nan se vedea de cealaltă parte. Și, chiar dacă nu se putea uita la ea, Quinn știa că acela era singurul tablou pe care nu îl va vinde niciodată. Reprezenta un mesaj intim de la mamă la fiică. Era doar pentru Quinn.

Quinn se întoarse la tabloul de pe șevalet și îl acoperi cu cearșaful. Nu vorbea în acea zi cu mama ei. Nu putea. Părăsi atelierul și închise ușa, oprindu-se să o apese cu palma, ca o imitație a portretului ei.

Dorea să simtă prezența mamei ei, să primească de undeva asigurarea că totul va fi bine. Însă simțea casa rece și pustie.

¹ Personaj din comedia *Bewitched* – în românește, *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* (n.red.)

Capitolul 5

În mașină, în drum spre programarea pentru ecografia locală, Quinn se rugă în liniște ca totul să fi fost o greșeală și că acest test mai sofisticat va dovedi asta. Însă atmosfera înghețată din sala de examinare, în care nu înțelesese nici măcar un cuvânt din șoaptele murmurate cu grijă de personalul medical, îi spusese tot ce trebuia să știe. Când își îmbracă din nou hainele și se așază la biroul specialistului chemat să examineze rezultatul ecografiei, Quinn își pierduse deja speranța.

Doctorul Robert LeBrun, specialist în medicină genetică pediatrică, avea vreo șaizeci de ani, părul cărunt și era foarte masiv, chiar și când stătea jos. În timp ce vorbea, își ținea degetele cărnoase încrucișate pe birou.

Arăta complet diferit de obstetriciana lui Quinn, doctorul Sally Bernard, o femeie afro-americană scundă, aflată acum în dreapta lui Quinn. Avea aproximativ vârsta lui Quinn, iar cele două femei aveau o relație aproape personală. Doctorul Bernard era o cititoare devotată, așa că își făcuseră un obicei din a discuta despre cărți în timpul programărilor lui Quinn. (Quinn considera asta o distragere utilă a atenției în timpul examinărilor interne.) Avuseseră destule conversații personale pentru ca doctorul Bernard – *Sally* – să simtă că poate avea încredere în Quinn, care știa clar că obstetriciana ei nu era obligată să participe la întâlnire. Și totuși iată că venise, cu toate că era în mijlocul unui divorț în care erau implicați trei copii mici, unul încă în scutece. Cu Lewis ținându-i mâna stângă și Sally ținându-i-o pe cea dreaptă, Quinn încercă să-și spună că putea extrage energie ca dintr-un circuit închis.

– Înțeleg că aveți multe lucruri pe care trebuie să le înțelegeți, spuse doctorul LeBrun, iar Quinn dădu solemn din cap, nedumerită de grija din ochii lui. De ce toți erau atât de îngrijorați pentru *ea*? Pentru copil trebuiau să fie supărați. Pentru copil.

Specialistul continuă spunând că nu existau malformații asociate suplimentare, ca și când era o veste bună de care ea ar fi putut să se aștepte. Mai spunea că acea boală nu era genetică și că nu era provocată de ceva ce făcuse sau nu făcuse ea. Se gândea că probabil acelea erau vorbe de alinare, însă erau precum penele în luptă cu niște săbii și nu o protejau cu nimic de cuvinte dureroase precum „anomalii estetice semnificative” și „probleme cognitive și care este posibil să pună viața în pericol”.

Doctorul LeBrun explică faptul că era mult prea devreme ca să spună dacă protuberanța care ieșea din craniul copilului conținea țesut din creier sau „doar membrană”. Se părea că acela era un factor important în

diagnosticul dezvoltării copilului, însă Quinn era cu mintea atât de împrăștiată, încât i se părea dificil să-l mai urmărească.

– Dacă vă hotărâți să continuați sarcina, spuse el, trebuie să mai faceți o ecografie tridimensională (la douăzeci de săptămâni) și un RMN.

El își descleștă mâinile când începu să vorbească despre opțiunile privind avortul și despre cât timp aveau la dispoziție ca să ia o decizie. Monitorul computerului de lângă el era întors spre Quinn și Lewis, iar pe el se vedea imaginea craniului fetei lor, în nuanțe de cenușiu. O linie mică și neregulată apăruse între ochi, extinzându-se în sus. Părea nesemnificativă, un lucru pe care Quinn nu l-ar fi observat vreodată dacă nu i s-ar fi arătat.

Din când în când, doctorul Bernard intervenea și îi întreba pe Quinn și pe Lewis dacă aveau întrebări. Lewis ceru să i se clarifice câteva aspecte, însă Quinn era din ce în ce mai distrasă, până când cuvintele începură să ricoșeze de pereții camerei, fără alt spațiu în care să ajungă.

Mai târziu, în mașină în drum spre casă, Quinn își lăsă mâna pe abdomen, încercând să comunice cu bebelușul ei, ca și când acel fetus minuscul ar fi putut să-i spună ce-i aducea viitorul. Quinn își repetă în minte toate scenariile medicale, ca să vadă care i se părea cel mai probabil. Fiica ei se putea naște în viață, cu o anomalie care se putea trata. Se putea opera și va arăta normal, și creierul ei nu va avea de suferit. Sau operația va avea succes doar parțial, lăsând copilul cu vreo combinație între orbire, handicap și desfigurare. Sau putea muri în primele zile de viață, după ce suga deja la sânul lui Quinn, cu pumnul mic înfășurat în jurul degetului mamei. Sau ar putea muri încă din uter, înainte ca ea și Lewis să aibă ocazia să-i dea un nume.

„Naomi“, se gândi Quinn, în timp ce-și mângâia burta. Era numele pe care ea și Lewis îl găsiseră încă înainte ca ea să afle ce însemna. Acum nu și mai amintea dacă-i spusese vreodată că găsise definiția aceluiași nume.

– Știi ce înseamnă Naomi? întrebă ea.

Lewis rămase tăcut.

– Înseamnă „încântarea mea“, răspunse Quinn. Încântare. Simțea cum acel cuvânt se dizolvă pe limba ei precum vata de zahăr.

Lewis privi spre ea, apoi spre stradă.

– Ești bine?

– Nu vreau să fac avort, spuse ea, cu bărbia în piept.

Lewis se concentrează asupra străzii.

– Nu e nevoie să vorbim acum despre asta, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Ne-au zis că avem timp să ne hotărâm. Ar trebui să așteptăm măcar rezultatele de la amnio, nu crezi?

– Și apoi?

– Nu știu. O să vedem ce zic ei.

– Crezi că ne vor spune ceva diferit? Doctorul LeBrun spune că se așteaptă ca rezultatele de la amnio să fie neconcludente.

Soțul ei nu răspunse.

– Lewis?

– Am nevoie de timp ca să mă gândesc, înțelegeți? E foarte greu. E prea mult.

– De ce toți spun asta?

– Ce altceva aș putea să spun? Să mă prefac că totul e în regulă?

– Nu asta am vrut să spun. Doream doar să știu ce gândești. Voiam să știu ce simți.

– Simt că acum chestia asta mă depășește. Am nevoie de timp, Quinn. Nu procesez totul în câteva milisecunde ca tine.

Așa făcea ea de obicei? Procesa totul în câteva milisecunde? Acum nu se simțea așa. Nu simțea că era în stare să proceseze ceva. Câțiva dintre termenii folosiți de doctor încă pluteau în conștiința ei, ca o epavă pe mare. Ce spusese despre opțiunile chirurgicale? Spusese ceva de „craniotomie“ și „microplăcuțe“? Lewis întrebase despre riscuri, iar doctorul răspunsese că multe dintre ele, cum ar fi hidrocefalia, erau tratabile.

– Dar o afecțiune a creierului? întrebase Lewis. Dacă va avea o afecțiune a creierului?

– Vom ști mai bine dacă se va întâmpla asta când vom face următorul RMN, răspunsese doctorul.

– Dar nu veți ști cu siguranță?

– Probabil că nu.

Acela fusese momentul în care Quinn dorise să meargă la toaletă. Dorea doar să-și spele fața cu apă rece, să încerce să se trezească, să revină în prezent. Însă în baie se întâmplă ceva care îi făcu inima să bată de spaimă și o aduse la realitate cu o forță mai mare decât putea să îndure.

După ce fusese bombardată cu o avalanșă de informații medicale, intrase amețită în toaletă și se apropie de chiuvetă fără să se gândească prea mult. Cu ochii închiși, Quinn își dădu cu apă rece pe față și întinse mâna spre robinet să-l închidă. Atunci simți. Înainte să atingă bulbii de crom, avu senzația blândă de aer solid sub palme. Aproape că era ca și când se împingea contra vântului – o masă atmosferică, o forță ce se împotrivea. Deschise ochii și o văzu: o crăpătură în porțelan aproape de gura de scurgere. De data aceea, Quinn nu sări înapoi. Își atinse degetele de linia neregulată. Stratul de aer dintre pielea ei și suprafața solidă rămânea constant, forțând crăpătura să se lărgească. Quinn își apropie fața să vadă ce se întâmpla, însă nu zări altceva decât beznă. Își strânse mâna în pumn și continuă să împingă. Crăpătura se transformă într-o gaură și, cu cât împingea mai tare, cu atât se adâncea mai mult, până când mâna ei dispăru până la cot. Își băgă și cealaltă mână și își apăsă palmele. Quinn închise

ochii și simți energia lui Eugene, ca și când mirosul său de aftershave îi rămăsese în nări. Părea atât de aproape, încât nervozitatea lui era aproape palpabilă, însă mai simțea și altceva – emoție. Quinn nu știa ce anume îl făcea fericit pe Eugene, însă simțea că nu avea legătură cu cariera. Nu, avea legătură cu viața lui personală – cu viața *lor* personală. Quinn înclină capul, întrebându-se dacă ar trebui să plonjeze înăuntru și să afle. Însă chiar atunci se deschise ușa toaletei și intră o femeie în vârstă. Quinn își retrase mâinile tremurând, dându-și seama ce era să facă.

Acum, în mașină, Quinn încercă să-și imagineze o zi, o săptămână sau un an după nașterea aceluia copil, însă îi era imposibil. Privi pe fereastră. Era prea mult.

Capitolul 6

În noaptea aceea, când se întoarse de la serviciu, Lewis tot nu era pregătit să vorbească. Avusese o zi grea. Unul dintre șoferii săi era în spital după un accident grav, iar asta îl dăduse peste cap. După cină urcă să verifice starea vremii la stația lui meteorologică, o cutie digitală care era legată de un barometru, un altimetru, un pluviometru și alte echipamente de pe acoperișul casei. Uneori îi spunea lui Quinn că prognozele meteo corecte erau importante pentru afacerea lui, căci îi era de folos să știe condițiile pe care le întâmpinau șoferii săi pe străzi în orele care urmau. Însă ea simțise întotdeauna că îl liniștea cumva să știe ce le rezerva cerul.

Dimineața care urmă trecu la fel. Lewis pur și simplu nu era pregătit sau dornic să vorbească. Nu era prima dată când se închidea în sine, Dumnezeu știe, însă de obicei Quinn putea să accepte reticența lui cu răbdare. Era felul lui de a căpăta un anumit control când viața devenea prea agitată. Nu putea controla norii de ploaie la orizont, însă putea controla felul în care reacționa la ei.

Quinn privea de la fereastra camerei lui Isaac cum soțul ei se îndrepta spre mașină. Georgette privea și ea probabil de la fereastra ei, căci apărură să vorbească cu el. Quinn își îndreptă atenția spre fiul ei.

– Trebuie să-ți schimbi pijamaua, Isaac.

– Dar coșul e plin, răspunse el.

Coșul. Desigur. Quinn ignorase rufele, căci nu putea coborî la subsol. Dar hainele se tot adunau și erau din ce în ce mai greu de evitat.

Mai târziu, după ce Isaac plecă la școală, Quinn băgă rufele murdare într-un coș de rufe și îl duse la primul nivel, unde se opri. Gândul la ceea ce se întâmplase în baia spitalului după ecografie făcea ca întâlnirea cu scândura de călcat să fie mai grea ca niciodată.

Dacă se ducea în subsol atunci, oare o să intre într-o transă asemănătoare? Oare tentația fugii o să fie prea greu de stăpânit? Privi din nou mormanul de rufe murdare din coș. Poate că ar trebui să le ducă pur și simplu la spălătoria automată și să termine cu ele.

„Ridicol“, își spuse ea. „O să cobor scările în fugă, arunc hainele în mașina de spălat și urc tot în fugă. Nu e ca și când nu am control.“

Quinn ridică telefonul fără fir și formă numărul soacrei sale, pe care trebuia să o sune. Ținu telefonul sub bărbie și luă coșul, apoi coborî în subsol. Dacă vorbea la telefon în timp ce spăla rufe, se gândea ea, atunci nu va fi tentată să coboare scândura de călcat.

– Draga mea, spuse soacra. Cum te simți? Tocmai am vorbit cu Lewis.

- Da?
- Bietul de el. E copleșit.
- Ți-a spus despre ecografii?

– Bineînțeles. Din tonul ei reieșea că se simțea jignită că Quinn putuse să o întrebe așa ceva, însă așa era ea. Mama lui Lewis avea un suflet mare, însă era atât de nesigură pe ea încât lua orice replică drept o provocare în fața căreia trebuia să se apere. Iar să pășească în jurul nesiguranțelor ei o epuiza uneori pe Quinn.

- Mă bucur că ți-a spus. Sunt sigură că l-ai liniștit destul de mult.
- Sincer, nu am făcut altceva decât să-l ascult. Cam asta trebuie să faci cu Lewis.

Arlene iubea să-i țină lui Quinn Discursul Despre Cum Să Vorbești Cu Lewis. Quinn mută telefonul la urechea cealaltă.

– Don știe? După ce divorțase de tatăl lui Lewis, după aproape douăzeci de ani, Arlene se recăsătorise. Don era un tip de treabă, comerciant de saltele cu un simț al umorului dureros de răsuflat.

- Nu e ca și când ar fi un secret, draga mea.
- Nu voiam să... Quinn oftă. Nu mai contează. Cum era Lewis? Era foarte supărat? Deschise cuva mașinii de spălat și începu să bage hainele.

– Nu l-am auzit niciodată așa. Abia vorbea.

– Plângea?

– Dumnezeule, da.

Quinn măsoară detergentul lichid și îl turnă peste rufele murdare.

– Ce a spus?

– Nu prea multe. Mi-a spus doar cât de speriat era.

Închise capacul cuvei și porni mașina de spălat, confuză și surprinsă de ceea ce îi spusese soacra ei. Lewis nu reușise să stea de vorbă cu ea, și totuși se deschisese în fața mamei lui până în punctul în care plânsese și îi spusese că era speriat? Privi scândura de călcat încastrată, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Quinn? Mai ești acolo?

– Da, Arlene, sunt aici. Îmi pare rău. Înghiți nodul din gât și urcă scările. Ce spunei?

– Vreau să știi că sunt aici dacă ai nevoie să vorbești.

După ce închise telefonul, Quinn încercă să se convingă că nu era mare lucru că Lewis își deschisese sufletul în fața mamei lui și nu a ei. Poate că nu dorea să o îngrijoreze și mai mult pe Quinn cu propriile lui griji. Avea sens, nu? Lewis încercase întotdeauna să o protejeze. Însă mai târziu, când sora lui sunase să spună că vorbise toată dimineața cu Lewis despre cât de supărat era el, Quinn nu mai putu să îndure. Îi spuse cumnatei sale că trebuia să închidă și sună la biroul soțului ei.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă el.

– Nu înțeleg de ce poți să vorbești cu toată lumea, mai puțin cu mine, spuse Quinn.

– Trebuia să țin totul secret? Credeam că familia mea are dreptul să știe.

– Pur și simplu nu vreau să mă lași deoparte.

Lewis o asigură că nu o lăsa deoparte, însă adăugă că trebuia să închidă, căci se grăbea la o întâlnire importantă. Quinn ezită înainte să-și ia la revedere de la el. Ceva din tonul lui îi alimenta bănuielile. Ori îi ascundea ceva, ori spunea o minciună pe față. Însă el insistă că se grăbea, așa că îl lăsa în pace fără să mai spună nimic.

– Oh, draga mea, zise Georgette, cuprinzând-o în brațe pe Quinn. Îmi pare atât de rău că nu ai aflat vești mai bune ieri de la doctori. Desigur, apăruse neanunțată.

– Deci știi, spuse Quinn.

– Am vorbit mai devreme cu Lewis...

– Sigur că ai vorbit. Haide, intră și povestește-mi ce ți-a spus. Se pare că doar așa pot afla ce gândește soțul meu.

Intrară în bucătărie, unde Georgette își făcu singură ceai într-o ceașcă pe care Quinn nu o oferea de obicei oaspeților. Fusesse un cadou de la Eugene, care i-o oferise în ziua în care se cunoscuseră la Baston's Books.

Era încă o amintire vie pentru Quinn. Eugene ajunsese la librărie cu editorul lui, care venise la Quinn să discute despre logistica evenimentului, în timp ce Eugene era asaltat de fani. Mulțimea care îl înconjură era formată aproape în totalitate din femei, fapt pe care îl înțelegea. Chiar dacă era departe de a fi un bărbat frumos, avea o charismă de bădăran. Eugene făcuse carieră cu irascibilitatea lui și tuturor femeilor le plăcea să se considere suficient de speciale cât să treacă dincolo de acest zid și să devină farul luminos care să-i călăuzească existența întunecată... dacă el ar ajunge să o cunoască. Faptul că știa asta nu o făcea pe Quinn mai rezistentă la farmecele lui necioplite. De fapt, abia se stăpânea să nu-și croiască loc prin mulțime ca să-și laude propriul caracter special.

Însă șansa ei se ivi după eveniment, când avură parte de câteva clipe de liniște ca să stea de vorbă. El scoase cana de cafea – un obiect promoțional imprimat cu coperta cărții sale de memorii, *Eugenie*. Era o fotografie a lui Eugene care își privea surprins șlițul. Era o fotografie ironică – jumătatea de sus era corpul lui Eugene, iar cea de jos era o păpușă Ken de la brâu în jos. Ideea era că organele sale reproducătoare fuseseră scoase.

– Pariez că n-ai așa ceva, spuse Eugene și îi arătă cana.

– Nu, însă mă tenta să-mi cumpăr una zilele trecute de la Tiffany's.

Eugene râse, iar Quinn rămase uimită de cât de mult se schimba fața

lui când zâmbea. Ochii lui se îngustau, iar cuvântul care îi trecu prin minte lui Quinn fu *bucurie*. Când acest om simțea bucurie, la fel simțea și *tu*. Da, în mod normal era o acritură, însă sub acea mască se ascundea un rezervor de bucurie pe care îl păzea cu sfințenie. Când se hotăra să-l împărtășească, te simțea privilegiat.

Eugene scoase un marker din buzunar. Întoarse cana cu susul în jos și scris pe fund, *Lui Quinn, care e ceașca mea de ceai. – Eugene Ray.*

Punct ochit, punct lovit.

Quinn ridică privirea și o urmări pe Georgette care își pune pliculețul de ceai în cană, apoi îl pescuiește cu o linguriță.

– Am fost atât de surprinsă, spuse Georgette în timp ce înfășura sfoara în jurul plicului de ceai și îl stoarse. Nu știam că vă gândiți la avort.

– Asta ți-a spus Lewis?

– A spus că și asta e o opțiune.

Quinn șterse blatul, care încă rămăsese lipicios de la sendvișul cu unt de arahide și jeleu pregătit pentru pachetul lui Isaac.

– Aha.

– Am spus ceva ce nu trebuia? Știi, draga mea, nu trebuie să faci ceva dacă nu vrei...

– Nu e vorba de asta, spuse Quinn.

Și nu era. Putea accepta orice ar fi simțit Lewis. Însă gândul că se putea deschide în fața tuturor, mai puțin a ei, era prea sfâșietor. Lewis era singura persoană din lume care o iubea mai mult decât avea nevoie de ea, iar ideea că se îndepărta de ea era prea dureroasă.

Analiza lui Quinn – nr. 2

Acesta ar fi trebuit să fie alt portret în care apărea și Eugene. Însă aici erau în perioada de început a relației, când Quinn era electrizată de ideea că era cea mai importantă persoană din viața unui bărbat foarte important. Compoziția era modificată față de prima, însă doar puțin. Capul lui Eugene era mai sus în cadru și mai aproape de centru. Ochii lui Quinn erau fixați direct asupra lui, iar expresia ei era una amuzată. Nan era atentă când reda trăsăturile fiicei ei, căci era important să transmită ceva mai complicat decât fericirea. Dorea ca Quinn să pară mulțumită de sine.

Nan făcu un pas înapoi. Expresia era cea care trebuia; atunci de ce simțea că încă lipsea ceva?

– Vorbește-mi, îi spuse ea tabloului.

Știa că tabloul nu-i putea răspunde – sau cel puțin nu la propriu –, însă Nan simțea ceva ce trecea de concret. Era aproape ca și când de partea cealaltă a pânzei exista un alt portret, iar dacă se uita suficient de atent îl putea vedea. Setimentul acela o amețea, căci credea că își cunoștea foarte bine fiica. Atunci de ce avea acea senzație a unui mister încuiat într-o cutie la care ea nu avea acces?

Capitolul 7

„N-o să intru“, își spunea Quinn în timp ce ungea balamalele vechii scânduri de călcat, „decât dacă voi ști sigur că mă pot întoarce. Doar o să-mi bag capul, arunc o privire, văd cum e. Dacă e o călătorie fără întoarcere, atunci rămân aici, însă măcar o să știu. Pentru orice eventualitate.“

Lăsă jos spray-ul degripant și prinse din nou capătul scândurii de călcat. De data asta o deschise zece centimetri și o închise, ca să încerce balamaua. Făcu asta de câteva ori ca să lase uleiul să pătrundă în mecanism.

„Așa“, își spuse ea. Închise ochii și trase scândura până la capăt. Rămase o clipă în fața ei cu pleoapele strâns închise, simțind energia din cealaltă parte, simțind că viața ei cu Eugene pulsa în apropiere. Apoi deschise ochii și privi.

La fel precum crăpătura din chiuveta de porțelan, deschizătura apăru ca o fisură obișnuită – o linie argintie neregulată pe betonul dur. Aceasta era verticală și lungă de aproape un metru. Quinn își puse mâna pe ea, simțind acea rezistență familiară.

Se ridică pe genunchi și își primblă ambele palme pe lungimea crăpăturii. O mai făcu o dată, răsfirându-și degetele ca pe niște fluturi pentru ca fisura să se mărească suficient de mult cât să-și poată băga capul prin ea.

Atunci testă scândura de călcat, apăsând-o ca să-și dea seama dacă putea să-i susțină greutatea. I se părea că da, însă împinse un scaun sub ea, pentru siguranță. Apoi se urcă de pe scaun pe scândura de călcat și, așezată în patru labe, privi fisura. Ridică mâna dreaptă și o trecu pe lungimea crăpăturii, simțind aerul solid care îi apăsa palma. Privi cum deschizătura se lărgeste ușor. Încercă din nou, împingând mâna dreaptă în perete, iar betonul dispăru, ca și când s-ar fi dizolvat în aer.

Quinn privi prin deschizătură, cu inima bătându-i cu putere. Cu toate că nu vedea altceva decât beznă, simți în apropiere prezența lui Eugene. Simți mișcare – un fel de energie puternică, de parcă Eugene se îmbrăca și se pregătea să meargă undeva. Quinn privi concentrată în mijlocul întunericului și văzu o geană de lumină. Era doar un punct, însă inima începu să-i bată și mai tare. Acolo era ceva.

Experiența din baia spitalului nu era prima în care atinsese partea cealaltă. Se mai întâmplase o dată, fără să vrea, când era copil. Însă știa cu mulți ani înainte de asta că exista. Mereu știuse. Era ceva ce simțise. Nu o speriasse până în momentul în care o întrebasese pe mama ei, când avea doar patru ani.

- Mami, unde e cealaltă Quinn?
- Care cealaltă Quinn? Întrebuse mama ei.
- Cea care a murit.

Mama ei tăcu o vreme îndelungată, iar Quinn se gândi că nu-i va răspunde. În sfârșit, spuse:

- Nu știu. Vocea ei era blândă.
- Dar e cu mama ei?
- Presupun că da.
- Vreau să le văd.
- Nu putem.

– Însă sunt atât de aproape. Mai aproape decât Lima și Bean, spuse Quinn, referindu-se la poreclele date de Nan gemenilor vecini cu ei, Lindsay și Ben.

- Cât de aproape? Întrebuse mama ei.

Quinn arată un punct în podea, aproape de perete, unde simțise legătura cu bebelușul care era tot ea și care murise împreună cu mama ei. Nan păruse speriată și o trăsesese pe Quinn spre ea.

– Să nu încerci vreodată să treci acolo, Quinn. E periculos. Tu trebuie să rămâi cu mine. Înțelegeți?

Ascultase avertismentul mamei ei și reușise să se convingă că nu se întâmplase nimic. Amintirea aproape că-i dispăru din memorie. Apoi, într-o zi, când se juca cu Hayden în curte, își aminti din nou, mai clar ca niciodată. Și de atunci înțelese că toate deciziile importante pe care le făcea se proiectau într-o realitate egală și diferită.

Quinn își apropie fața de fisura din peretele subsolului și își băgă capul prin gaură. Trebuia să vadă, o dată pentru totdeauna. Punctul de lumină părea să dispară. Își băgă capul și mai adânc, însă nu se putea apropia. Se îndepărta de ea.

„Ar trebui să aduc o lanternă“, își spuse ea, apoi încercă să se retragă. Dar nu reuși. Era trasă înăuntru. Încercă să lupte, să se prindă de pereții solizi, însă forța era mult prea puternică și, brusc, întregul ei trup era supt de beznă. Se simți cuprinsă de spaimă, însă doar preț de o secundă, apoi teama dispăru, lăsând loc liniștii. Plutea ușor, în timp ce-și continua înaintarea în întuneric. Era ca și când ar fi înotat fără efort, iar aerul din jur era plăcut și tăcut. Quinn închise ochii. Acea liniște era copleșitoare, iar ea își dorea ca acel sentiment să persiste. Pierduse noțiunea timpului și orice urmă de gând conștient. Încet, începu să-și dea seama unde era. Nu mai era în beznă, ci în apă caldă.

Brusc era din nou Quinn. Și se afla sub apă, într-un loc foarte adevărat, tridimensional și cu un caracter atât de obișnuit, încât o surprinse.

Se ridică și privi în jur. Era într-o cadă cu apă caldă și totul din aceea cameră i se părea familiar. Perdeaua de duș cu dungi, chiuveta, periuțele de

dinți. Acela era uscătorul ei de păr, pe raftul de deasupra toaletei, iar pe dulăpior se afla tratamentul de păr Rogaine al lui Eugene. Toată acea viață îi era la fel de cunoscută precum viața ei cu Lewis și Isaac. Aceea era baia ei, cea pe care o împărțea cu Eugene în blocul zgârie-nori din Manhattan în care se mutaseră cu trei ani în urmă. Eugene se afla de cealaltă parte a ușii și se îmbrăca să iasă. Urma să dea un interviu despre un premiu pentru care tocmai fusese nominalizat. Cu câteva minute în urmă Quinn habar n-avea nimic din toate astea. Însă acum se simțea ca și când ar fi trăit toată acea viață. Închise ochii și și-i aminti pe Isaac și de Lewis. Da, încă era acolo. Era la fel de prezentă într-o viață pe cât era și în cealaltă. Quinn se afla în ambele lumi.

Se auzi o bătaie rapidă în ușă.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua? întrebă Eugene.

– Ies imediat, se auzi spunând.

Quinn ieși din cadă și își duse mâna la burtă. Nu existau copii. Nu exista sarcină. Erau doar ea și Eugene. Privi înapoi cada, punctul ei de trecere în altă viață.

– Ai sunat-o pe Isabel? strigă el prin ușă.

– Nu încă, răspunse ea.

Și asta știa foarte bine. Isabel era agentul lor de turism. Urmau să plece în vacanță în Fiji luna următoare, iar Eugene avea o listă de cerințe în privința cazării. Quinn trebuia să parcurgă împreună cu Isabel acea listă.

Se înfășură în halatul de pluș verde agățat de un cuier de alamă pe ușa băii și își privi dormitorul și pe bărbatul din mijlocul încăperii. Era Eugene, care arăta mai în vârstă decât atunci când locuiseră împreună, dar la fel în toate celelalte privințe. Nervozitatea îl înconjura precum o aură de nepătruns.

– Ce zici, e bine așa pentru Plaza? întrebă el, arătându-i lui Quinn ținuta lui. Purta blugi și sacou peste o cămașă în carouri. Se întâlnea cu un reporter de la *People* să ia prânzul. În această viață acceptase slujba la compania de televiziune și era din ce în ce mai popular.

Atracția pe care o simțise cândva pentru el încă era prezentă, la fel ca amintirea unui mușchi. Buza lui de jos, roșie și bombată, ieșea ușor în afară, doar cât să fie sexy. Își legă și mai strâns halatul și încercă să-i evalueze obiectiv aspectul.

– Pari un pic sifonat, spuse ea.

– Cămașa?

Quinn dădu afirmativ din cap. Îl studie în timp ce el își scoase sacoul și îl aruncă pe pat. Acum părul i se rărise și începuse să-i albească. Dar avea o postură frumoasă și mișcări fluide – se vedeau rezultatele de la sala de gimnastică.

– Cea neagră? întrebă el, deschizând dulapul.

Ea scutură din cap.

– Puloverul de bumbac cafeniu.

Când el îl luă de pe raftul dulapului și se schimbă în el, Quinn privi în jur. Peisajul la care lucra mama ei înainte să moară era agățat pe perete deasupra patului uriaș. Părea mai mare și mai impunător în cameră. Chiar și figura aceea micuță părea mai accentuată. Eugene îmbracă din nou jacheta sport și apăru în fața lui Quinn.

– E mai bine? întrebă el.

– Da, e mai bine, răspunse ea.

– Trebuie să fug. O sărută pe gură. Buzele lui erau uscate și reci. Să nu uiți să o suni pe Isabel.

Ea îl urmă afară din dormitor în camera de zi.

– N-o să uit.

El deschise ușa să plece.

– Și patul? Te asiguri că e tare? Data trecută n-am putut să dorm pe chestia aia vâscoasă.

– Da, o să mă asigur. Însă nu-ți face griji, e un hotel de lux.

– Da. Nu-mi fac griji. Și asta pentru că pot să nu-mi mai fac griji dacă tu îmi spui asta.

– O să fie bine.

El se opri lângă ușă și se întoarse din nou spre ea, deschizându-și palmele ca să-i arate că mai dorea o ultimă evaluare a ținutei.

– Arăți bine, spuse Quinn. Ești frumos. Susan Dennis n-o să se poată stăpâni să nu te atingă. O să fugi cu ea și o să mă părăsești.

– Ai vrea tu.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea.

– Pa, iubito. Luă cheile de pe masa de lângă ușă, le îndesă în buzunar și se întoarse să plece. Am uitat să-ți spun, adăugă el, întorcându-se din nou spre ea. A sunat mama ta. Apoi închise ușa în urma lui. Mama ei?

Quinn se așeză pe canapea. Mama ei trăia? Privi telefonul de pe masă, încercând să-și concentreze mintea asupra lui. Oare chiar putea să-l ridice și să formeze numărul părinților ei din Long Island și să vorbească cu mama ei? Simți furnicături în ceafă.

Quinn se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere. „N-ar trebui să fac asta“, își spuse ea. „Ar trebui să mă întorc în baie și să găsesc drumul înapoi. Eu nu sunt persoana asta. Nu sunt o femeie singură care locuiește în New York cu iubitul ei faimos. Nu sunt o persoană care poate să se ducă în Fiji luna următoare într-un hotel de lux, cu calorifere încălzite pentru prosoape. Sunt Quinn. Sunt căsătorită cu Lewis. Sunt mama lui Isaac. Sunt însărcinată cu un copil cu dizabilități. Iar mama mea e moartă.“

Quinn ridică telefonul și îl lăsă din nou jos, cu mâinile tremurând. Se duse în bucătărie și privi în jur. Locul ar fi trebuit să-i fie necunoscut, însă

din momentul în care ieșise din cadă totul era al ei.

Deschise dulapul și văzu cana imprimată cu coperta cărții lui Eugene. O întoarse și îi examină fundul. Inscriptia aproape se ștersese, însă marginea de sus a literelor încă era acolo. Era exact aceeași cană pe care o avea în dulapul ei de acasă, cea pe care i-o oferise Eugene în ziua în care se cunoscuseră.

Quinn o umplu cu apă și o băgă în cuptorul cu microunde. Își va face un ceai de plante, va încerca să se adune și să vadă ce va face în continuare.

Își trecu degetele peste blatul neted al bufetului. Totul în acel loc îi era atât de familiar, atât de obișnuit, și totuși... Și totuși nu acolo trăia ea. Nu asta era viața ei.

Cuptorul cu microunde emise un sunet, iar ea scoase cana aburindă. Deschise dulapul unde știa că era ceaiul, apoi îl închise, realizând că putea să bea un pahar de vin din moment ce nu era însărcinată. Scoase sticla din lada de vinuri și se opri. „Nu“, își spuse ea. „Nu pot să fac asta. Trebuie să mă întorc acasă.“ Se întoarse în baie, îngenunche lângă cadă și își trecu degetele peste porțelanul de dedesubt, căutând crăpătura.

„Trebuie să fie aici“, își spuse ea. „Trebuie.“

Sună telefonul, iar Quinn se opri din ce avea de făcut. „Ignoră-l“, își spuse ea. Însă la al doilea apel se ridică și se duse în dormitor, unde pe noptiera de lângă pat se afla un telefon vechi. Era o piesă de colecție veche de cincizeci de ani pe care ea și Eugene o cumpăraseră cu o toamnă în urmă din Berkshires. El fusese șocat de faptul că acea relicvă mare și neagră – genul de telefon mare și negru pe care și-l amintea din copilărie – era considerat acum o antichitate. Așa că îl cumpăraseră, asigurați de proprietarul magazinului că funcționa. Sigur, avea un disc mare și greu și nu afișa identitatea apelantului, așa că nu-l foloseau prea mult. Însă lui Eugene îi plăcea nostalgia pe care o transmitea. Sună a treia oară, iar Quinn pur și simplu îl privi. La al patrulea apel ridică receptorul.

– Alo? Se așteptase ca vocea ei să sune ciudat, dar se înșelase. Poate un pic nervoasă, însă atât. Era ea, Quinn, care răspundea la telefonul din dormitor.

– Salut, copilă, se auzi vocea de la celălalt capăt.

Quinn își strânse și mai mult halatul, ca să se ferească de fiorul rece care o străbătu. Înghiți nodul care i se formase în gât, ca să poată vorbi.

– Mamă?

Capitolul 8

– Ești bine? Pari supărată.

Quinn își dădu seama că avea fața plină de lacrimi. Le șterse cu podul palmei.

– Sunt... sunt bine.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că... cred că răcesc. Quinn își acoperi gura, pentru ca mama ei să nu-i audă plânsul. Dumnezeu, vorbea cu mama ei. Cu *mama* ei!

– Sigur că răcești. Aproape că nu dormi. Dacă o să te epuizezi în continuare... Nan se opri. Plângi?

– Mami. Era o reacție primară. Infantilă. Nu se putea abține.

– Tu *chiar* plângi. Ce e?

Quinn tăcu o clipă ca să-și revină. Privi în jur, încercând să gândească rapid.

– Doar că... ceva stupid la televizor. Quinn își trase nasul, străduindu-se să-și vină în fire.

– La televizor? Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Serios, Quinn. Dacă vrei să plângi, măcar citește o carte.

– Știu, răspunse Quinn, acum zâmbind printre lacrimi. Disprețul mamei ei pentru televizor era legendar și o liniștea să vadă că nu se schimbă. Luă un șervețel și își șterse nasul. O plăcere vinovată.

– Recomand mai degrabă ciocolata. Sau sexul. Însă ascultă, eu și tatăl tău venim în oraș luni ca să mergem la o expoziție și mă întrebam dacă tu și Eugene sunteți liberi să luăm cina. Putem să considerăm că îți serbăm ziua în avans, căci când vei împlini treizeci și șase de ani o să fii în Fiji.

„Așa este“, își spuse Quinn. Excursia în Fiji era un cadou de ziua ei de la Eugene. Era la fel de clar ca toate celelalte cadouri pe care le primise de ziua ei de la el în ultimii zece ani de viață, fiecare mai complex decât cel anterior. Eugene făcea tot ce îi trecea prin minte ca să o împiedice să-l părăsească. Totul mai puțin s-o ceară de nevastă. Eugene era speriat de ideea de căsătorie.

– La cină, sigur, răspunse Quinn.

– Minunat. Ne întâlnim la apartamentul vostru, apoi mergem la localul acela de pe colț. Îl sun și pe Hayden să vadă dacă și el e liber.

Quinn se închipui în sufrageria aceluia apartament, văzându-și mama în carne și oase. Trebui să se așeze pe pat ca să-și recapete răsuflarea.

– Quinn?

– Da. În regulă, luna următoare. Ne vedem luni.

– Perfect. La revedere, drăguțo.

– Stai!

– Ce e?

Quinn își apăsă receptorul greu de față. Nu voia să închidă.

– Nimic, răspunse ea. Vorbim mai târziu.

– Sigur ești bine?

– Sigur.

– Bine atunci, răspunse mama ei. Te iubesc.

Quinn înghiți nodul. Lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji.

– Și eu te iubesc.

Închise telefonul și rămase așezată acolo, prea împietrită ca să se poată întoarce în baie ca să caute portalul. Sau poate că acea parte din ea care dorea să rămână în acea viață ca să o privească din nou pe mama ei în ochi o scurtcircuita pe cea care trebuia să se întoarcă la soțul și la fiul ei.

Quinn rămase cu fața în sus pe pat, cu ochii în tavan, încercând să-și amintească ultima conversație frumoasă cu Nan în „viața Lewis“ – căci așa se gândea la ea atunci. Își amintea doar ultima discuție pe care o purtase cu mama ei în atelierul acesteia și cearta stupidă avută cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței.

Quinn și Lewis erau proaspăt căsătoriți și abia așteptau să dea o masă acasă la ei. Locuiau într-un apartament de dinainte de război, renovat, din Queens, și, cu toate că era spațios comparativ cu acea cutiuță din Manhattan în care locuise Quinn după ce se mutase de la Eugene, acolo era loc doar cât să stea două familii la masă. Quinn era încordată în privința acelei întâlniri pentru că știa că mama ei nu o prea avea la inimă pe Arlene, mama lui Lewis, și nu făcea vreun efort să-și ascundă sentimentele.

Însă totul mergea bine, iar când soțul lui Arlene o întrebă pe Quinn ce mai era nou pe la librărie, nu se gândi că răspunsul ei avea să aprindă un adevărat foc. Spuse că ultimul eveniment – o lectură oferită de un romancier faimos – atrăsese un număr jenant de mic de oameni.

– Din păcate, lumea nu prea mai citește ficțiune în zilele noastre, spuse Quinn.

– Mi se pare firesc, răspunse Arlene în timp ce întinse mâna spre sos. Își puse jumătate de lingură în farfurie.

– Cum așa? întrebă Nan, iar Quinn se încordă. Era exact genul de remarcă în care mama ei putea să-și înfigă colții.

Arlene trase adânc aer în piept.

– Nu am înțeles niciodată de ce lumea citește romane. Își îndreptă cerceii, apoi brățările. E de ajuns să citești ziarul zilnic. În viața reală se întâmplă suficient de multe lucruri interesante.

„Las-o baltă, mamă“, își spuse Quinn. Însă o singură privire în direcția

lui Nan îi spuse că asta nu se va întâmpla. Mama ei se uita deja urât la Arlene, ca un taur gata de atac.

– Arlene, spuse ea, apoi se opri o clipă, așteptând un contact vizual din partea mamei lui Lewis. Se numește artă.

– Și crezi că nu știi ce e arta? replică Arlene. Lewis, spune-i cât de des te-am dus la Muzeul Metropolitan când erai mic.

– Sunt sigură că te-ai uitat la toți impresioniștii aceia drăguți, spuse Nan.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Arlene.

– Mamă, oprește-te, o rugă Quinn.

Nan ridică mâinile.

– Bine, bine. Am terminat.

Arlene își încrucișă brațele.

– Ei bine, eu nu vreau. Aș dori să știu exact ce ai vrut să spui. Crezi să sunt vreo filistină?

Nan tăie din curcan.

– Tu ai spus-o, nu eu.

Arlene arăta ca și când era gata să se ridice și să iasă valvârtej pe ușă, dar soțul ei făcu o glumă să mai destindă atmosfera.

– Phyllis Dean, Phyllis Diller, spuse el. Cui îi pasă?

Măcar de data aceea Quinn îi fu recunoscătoare lui Don pentru glumele sale răsuflate. Mai relaxă lucrurile și lăsă conversația să alunece în altă direcție, însă atmosfera rămase destul de încordată pe tot parcursul vizitei. Mai târziu, după ce Arlene și Don plecaseră deja, iar Quinn rămase singură în bucătărie cu mama ei, încă era furioasă.

– Chiar trebuia să o jignești așa pe Arlene?

– O să uite până dimineață. Femeia aceea are IQ-ul unui rododendron.

Quinn ridică un castron cu piure de cartofi dulci și începu să toarne conținutul într-o caserolă de plastic.

– Își va aminti. Nu e proastă.

– Bine, cum vrei tu. E strălucitoare, doar incredibil de superficială. Unde pun sosul de coacăze?

Quinn trase castronul din mâna mamei ei.

– Nu există reguli care-ți interzic să fii superficial! Nu toată lumea are profunzimea ta, mamă. Și totuși, își văd de viața lor și au grijă de familie și au tot dreptul să fie tratați cu decență.

– Femeia aia mă enervează. Mereu m-a enervat.

– Bineînțeles, că doar e mama lui Lewis. Mereu te va enerva, indiferent ce-ar face.

– Iar începi. Nu știi de ce insiști tot timpul că am ceva cu Lewis.

– Spune-mi măcar un lucru pe care l-ai făcut ca să îmi susții relația cu el. Încrucișă brațele și se rezemă de blatul de bucătărie.

– Am mers la biserică la nunta ta.
– Aha. Nu știam că a fost o favoare atât de mare. Mamă, îți mulțumesc. Mulțumesc că nu mi-ai boicotat nunta. Mare lucru din partea ta.
– Ce vrei de la mine?
– Vreau să recunoști că te înnebunește să vezi că am o relație normală și stabilă.

– E ridicol.
– Oare? Îți amintești când ai spus că nu crezi că îl voi părăsi pe Eugene pentru Lewis?

– Nu am spus niciodată că nu ar trebui să o faci. Am spus că nu cred că vei putea.

- Încrederea ta îmi dă aripi.
- Cred că trebuie să plec.
- Și eu cred același lucru.

Două săptămâni mai târziu, când Quinn în sfârșit cedase și sunase la casa părinților ei, tatăl ei îi spusese că Nan încă dormea. Quinn se îngrijoră că cearta lor o băgase pe mama ei în altă depresie. Încercă să-și amintească ce ton avusese Nan de Ziua Recunoștinței. Oare vorbise prea repede? Părea pompoasă? Dacă era în mijlocul unui episod maniacal, era destul de posibil să fi ajuns la depresie. N-ar fi fost prima dată.

– Se simte bine, răspunse tatăl ei. Sau cel puțin așa cred. Știi cum face când se închide în atelier.

- Ce pictează?
- El făcu o pauză.

- Ce-ar fi să vii să vezi?

Exact asta făcuse. Însă când intră în atelierul mamei ei nu consideră că mama ei se simțea bine, în ciuda a ceea ce spusese tatăl său. Nan părea letargică și melancolică. De obicei, nu picta când era deprimată, însă Quinn era îngrijorată. Nu aduse vorba de cearta pe care o avuseseră și o întrebă pe mama ei cum se simțea.

- Pur și simplu, sunt obosită, spuse ea.
- Îți iei medicamentele?
- Bineînțeles.

Quinn o privi lung pe mama ei, încercând să-și dea seama dacă mințea sau nu.

– N-am voie să fiu obosită? întrebă ea. Am pictat aproape toată noaptea. Am început ceva nou.

- Pot să văd și eu?

– Nu încă. Totuși, săptămâna trecută am terminat portretul tău. E acolo. Arată spre o pânză așezată pe masă și acoperită cu un cearșaf.

Quinn se apropie de ea șovăind.

- Haide, spuse mama ei. Uită-te.

Quinn trase cearșaful și rămase atât de surprinsă, încât avu nevoie de câteva minute ca să-și dea seama exact la ce se uita. Se așteptase la un portret asemănător cu al lui Hayden sau al tatălui său. Însă în loc de un prim-plan al feței lui Quinn, părea un fel de declarație a relației dintre ea și mama ei. Imaginea o tulbură atât de mult, încât își scurtă vizita și plecă fără să spună ceva frumos despre tablou. Acea fusese ultima dată când vorbiseră, iar Quinn nu-și mai amintea nici dacă își luase rămas-bun.

Telefonul negru și greu al lui Eugene sună din nou, iar ea tresări. Se uită la ceasul de lângă pat. Isaac. Curând, autobuzul lui o să oprească la colț, iar el va coborî. Dacă nu o găsea acasă?

Quinn se întoarse în baie și cercetă cada, căutând o fisură minusculă. Însă porțelanul era neștirbit. Examină tot perimetrul în care tencuiala întâlnea garnitura, dar totul era foarte bine sigilat. Quinn se ridică în picioare, privind cu atenție cada.

„Trebuie să fie o cale de întoarcere“, își spuse ea. „Trebuie.“

Îngenunchi din nou și închise ochii, cu mâinile deasupra căzii. Poate că de partea aceasta lucrurile stăteau altfel. Poate că fisura era invizibilă și va putea simți rezistența aerului, chiar dacă nu vedea crăpătura. Își trecu mâinile peste întreaga lungime a căzii și sus pe laturi. Însă nimic, nici urmă de vânt. De fapt, singurul lucru pe care îl putea simți era chiar opusul – un fel de gol ușor. Venea dinspre scurgere. Oare acela era pur și simplu efectul natural al țevilor?

Quinn apăsă în jurul scurgerii și inspectă chiar și robinetul, însă totul rămânea solid.

Se gândi la Isaac care cobora din autobuz. Dacă ea întârzia chiar și o secundă, se speria. La școală învăța bine, iar acasă nu era mai lipicios decât majoritatea copiilor de șase ani. Însă în afara protecției căminului părea îngrozit când n-o zărea. Quinn se întreba uneori dacă Isaac simțea că mama lui se putea evapora sau pur și simplu era vorba de neliniștea firească a despărțirii. Desigur, dacă ar fi știut adevărul, ar fi fost mai îngrijorat acasă decât în locuri precum stații de autobuz sau spațiul de joacă, unde ea trebuia să fie tot timpul în raza lui vizuală.

Nu înțelesese cât de mult îl speria asta decât într-o zi în care chiar se despărțiseră câteva momente. Lewis, Quinn și Isaac ieșiseră la cină la un restaurant mare și aglomerat de familie. Chelnerița îi condusesese prin trei săli diferite până la masa lor din spatele încăperii, iar când Quinn se întorsese, Isaac era de negăsit.

– Unde e? întrebă Lewis.

Quinn privi în jur.

– Nu știu, răspunse ea. Isaac? Isaac! Se aplecă să vadă dacă nu cumva se ascundea sub o masă.

– Mă uit eu pe unde am venit, spuse Lewis, însă înainte să apuce să

facă un pas auziră un urlat de copil atât de sfâșietor, încât tot restaurantul amuți și toate capetele se întoarseră. Quinn și Lewis alergară spre acel sunet și îl găsiră pe Isaac stând nemișcat, înțepenit de frică. Se opri din urlat când o zări pe mama lui și se prăbuși în brațele ei.

– Dragul meu, spuse ea.

Avu nevoie doar de câteva clipe ca să-și dea seama ce se întâmplase. Restaurantul avea o tablă mare cu cretă prinsă de perete în zona de așteptare – o distracție pentru copii în timp ce părinții lor își așteptau locurile. Isaac îi urmăse pe părinții lui la masă, însă fusese atras de tablă. Luase o bucată de cretă și fusese atât de absorbit de ceea ce desena, încât uitase că trebuia să-și urmeze părinții.

Isaac oftă întretăiat.

– Am crezut că ai dispărut.

Astăzi, Quinn și-l imaginează stând singur în colț, cu inimioara bătându-i să-i spargă pieptul căci n-o zărea.

Sau nu se va întâmpla asta? Quinn se întrebă dacă nu cumva continua să existe în ambele vieți. Dacă petrecea o zi sau o lună sau un an în această viață, putea să intre din nou oricând în viața cealaltă și pur și simplu să absoarbă toate amintirile așa cum se întâmplase cu „viața Eugene“?

Intuiția îi spunea că nu era așa, că, odată ce îndrăznea să treacă de portal, nu exista o Quinn „de rezervă“ care să trăiască viața cu Lewis și cu Isaac. Și, desigur, nu putea risca să afle. Nu voia să-i facă lui Isaac ceea ce îi făcuse ei propria mamă. Trebuia să se întoarcă la el. Trebuia.

„Nu te speria“, își spuse. „Gândește. Gândește-te cum ai ajuns aici. Poate că trebuie doar să inversezi pașii. Dar cum? Oare nu cumva trebuie să intru din nou în cadă?“

Quinn învărti robinetele, gândindu-se că merita să încerce. „Mai repede“, șopti ea, în timp ce privea cum se umple cada. În cele din urmă își scoase halatul și îl agăță din nou în cuierul de alamă, apoi intră în apa caldă. Se întinse, închise ochii și se scufundă complet. Încercă să se relaxeze în apă, să nu se mai gândească la nimic. După câteva clipe simți că o împinge ceva ușor în beznă. Luptă cu groaza ce o făcea să simtă că se îneacă și lăsă forța să o ducă între cele două lumi, plutind precum o masă care nu era nici solidă, nici lichidă. De data aceea nu simțea liniște, ci teamă că nu va ajunge pe partea cealaltă. Se simțea vulnerabilă și conștientă de goliciunea ei. Quinn își încrucișă brațele ca un fel de protecție în timp ce înainta. Mediul se schimba de la cald la călăi, apoi rece și simți într-un final un miros de pământ. Apoi capul ei se lovi de ceva solid, iar Quinn știu că era zidul de beton din subsolul ei. Deschise ochii și văzu scândura de călcat în lumină, în fața ei. Slavă Cerului, se gândi ea. Se târî spre ea, zgâriindu-se pe partea dreaptă de cimentul aspru, căci fisura era acum un lucru solid și fizic, suficient de largă doar cât să poată trece prin ea. Și iat-o acolo, udă, goală și

sângerând un pic, însă înapoi în casa ei. Hainele ei erau așezate grămadă pe podea sub scândura de călcat, ca și când ea însăși le-ar fi lăsat acolo înainte de călătorie.

Se ridică și își privi trupul, observând umflătura din abdomen. Își atinse sânii, ca să le verifice sensibilitatea. Da, era însărcinată. Quinn se îmbracă și ieși să-și aștepte fiul la stația de autobuz.

Capitolul 9

În timp ce petrecea acea zi încă sub șocul pe care i-l provocase faptul că auzise vocea mamei ei la telefon, Quinn știa că exista o singură persoană care ar putea să creadă ce se întâmplase și care știa cum se simțea ea – fratele ei, Hayden.

Așa că, sâmbătă după-amiaza devreme, după ce Lewis îl duse pe Isaac la meciul de fotbal, Quinn se urcă în Volvo și se îndreptă spre un restaurant din zona Park Slope din Brooklyn, unde stabilise o întâlnire cu Hayden.

Maplewood Cafe avea și mese pe trotuar, care se umpleau rapid de oameni care doreau să profite de acea toamnă neobișnuit de caldă. Quinn se așează la o masă cu vedere la stradă și așteaptă să apară fratele ei, despre care știa că va întârzia. Chiar dacă ea fusese nevoită să conducă o oră ca să ajungă în acel loc, în timp ce el trebuia doar să iasă din bloc și să mai meargă doi pași, tot nu se putea supăra pe el. Nimeni n-ar fi putut. Blândețea lui Hayden scotea ce era mai bun din aproape oricine. Putea să întârzie sau pur și simplu să uite să vină. Sau uita de zile de naștere, să sune înapoi, sau de date importante – și nimic nu conta prea mult. Sufletul lui era prea mare, iar el era mult prea iubit. An după an, elevii de la liceul din New York City unde predă el științe sociale îl votau profesorul lor preferat.

Quinn stătea și sorbea din apa minerală cu lămâie, privind strada în așteptarea fratelui ei, gândindu-se cum să-i spună acea poveste uluitoare. În sfârșit, îi văzu trupul masiv apropiindu-se, cu un zâmbet larg strălucind în ochii săi albaștri și limpezi.

– Îmi pare rău, spuse el. Mi-a sunat telefonul chiar când ieșeam.

– Sigur, râse ea. Altfel ai fi venit la timp.

El o sărută pe obraz.

– Dumnezeu, e minunat afară. Se așează și o privi atent. Tu sigur ești bine?

Ea ridică din umeri. La telefon îi spusese despre ecografie și despre cât de puține informații puteau da doctorii despre evoluția copilului.

– Spune-mi despre tine. Ce face Cordell?

De ani de zile, Cordell fusese centrul vieții lui Hayden. Era un actor aspirant, un adevărat zeu cu piele ciocolatie. Quinn îl iubea și îl ura în același timp. Uneori aprecia simțul său stupid al umorului și farmecul lui ciudat. Alteori îl considera insuportabil. Însă ceea ce o tulbura cel mai tare era faptul că nu-i oferea suficient de mult lui Hayden și că își folosea ambițiile în carieră drept scuză pentru egoismul său. Din ce-și dădea seama Quinn, Cordell nu prea se gândea la Hayden în timp ce se tot plimba între

Coasta de Est și cea de Vest, în funcție de locul în care trebuia să lucreze. Când era aici, locuia cu fratele ei. Se părea că și Cordell avea propriul apartament în Los Angeles, însă Hayden nu-l văzuse niciodată, iar Quinn se întrebă dacă chiar exista sau dacă avea alt iubit la Hollywood. Bănuia că, în adâncul sufletului, Hayden știa că era folosit. Însă avea devotamentul unui dependent. Quinn și-ar fi dorit să treacă peste asta, căci, la urma urmei, merita mult mai mult, însă era fără scăpare.

– Ar fi trebuit să vină cu un zbor de noapte și să ajungă în dimineața asta, însă a intervenit ceva. Azi se întâlnește cu un agent de casting.

Quinn întinse mâna și îi îndreptă gulerul.

– Sâmbăta?

– Nu există weekend în L.A. Sau, cel puțin, asta spune el. Hayden îi zâmbi lui Quinn ca să îi demonstreze că nimic din toate astea nu îl rănea, însă privirea lui îi frânse inima.

– Oh, Hayd.

– Mai am atât să mă despart de el, spuse el, desfăcându-și degetele un milimetru.

Era o glumă veche între ei, iar Quinn râse.

– Nu cred.

– Serios, Quinn. Ține-ne pumnii. Săptămâna trecută a avut audiență pentru un rol important într-un serial, iar dacă îl acceptă va avea o carieră chiar aici.

Quinn zâmbi și strânse cu afecțiune încheietura mâinii fratelui său. Mai auzise chestia asta și înainte. Însă aceste mari roluri nu păreau să se materializeze. Mai mult, nu îl considera pe Cordell genul care să se așeze la casa lui, chiar și dacă avea o slujbă stabilă.

– Îți țin pumnii să obțină slujba, spuse Quinn, și ca asta să vă facă pe amândoi fericiți.

– Ești foarte diplomată, spuse Hayden. Sentimentele surorii lui față de Cordell nu erau chiar un secret.

– Știi cum sunt, spuse ea. Te iubesc. Vreau să ai ceea ce avem eu și Lewis.

– Fără supărare, spuse Hayden. Voi doi sunteți cuplul meu preferat. Însă nu vreau să am ce aveți voi.

Mai avuseseră și înainte astfel de conversații, iar Quinn pur și simplu nu putea să accepte. Hayden insista că siguranța excesivă de care avea nevoie Quinn într-o relație l-ar sufoca. Se gândea atunci că doar încerca să-și justifice nesiguranța vieții lui alături de Cordell. Răspunsul lui Hayden era că ea își proiecta nevoia de siguranță asupra lui. Era o discuție care nu ajungea niciodată nicăieri.

Chelnerița le dădu meniurile și le spuse că se întorcea curând să ia comanda. Hayden se aplecă și o întrebă pe Quinn care era marea veste. Ea

închise ochii o clipă și își imaginea telefonul mare și negru din dormitorul din apartamentul din Manhattan pe care îl împărțea cu Eugene. Amintirea vocii mamei ei era atât de vie, încât o făcu să tremure.

– Poate ai vrea să bei ceva înainte, spuse ea.

– Haide, spune.

Pe drum, Quinn se hotărâse că cel mai bine era să-i spună lui Hayden direct. Acum că era față în față cu el, îi era greu să-și găsească vorbele. Trase adânc aer în piept și își linse buzele. Hayden o privea lung, așteptând.

– Am vorbit cu mama. Rosti acele cuvinte tare și răspicat, arătându-i că vorbea serios.

– Nu cred că ți-a răspuns, spuse el.

El credea că era o glumă. Quinn nu zâmbea. Își apropie fața de a fratelui său și îi puse mâna pe braț.

– *Am vorbit cu mama*, repetă ea, accentuând fiecare cuvânt ca și când ar fi fost o propoziție de sine stătătoare. Am avut o discuție cu ea.

Hayden clipi.

– O discuție *adevărată*, adăugă ea.

– Despre ce vorbești? Mama a murit cu peste...

Se opri și o privi pe Quinn drept în ochi, dându-și seama. Iar când îi văzu privirea încuviință din cap, dându-i de înțeles că nu se înșela. El avu nevoie de câteva clipe ca să-și regăsească vocea.

– Un portal?

Ea dădu din nou afirmativ din cap. Hayden își duse mâna la gură, înțelegând ce se întâmplase. Ochii lui se umplură de lacrimi, iar fața lui se înroși de la presiunea ridicată a sângelui.

– Ești bine? întrebă ea.

El ridică mâna, semn că avea nevoie de puțin timp ca să-și revină. Quinn se lăsă pe spate și îl lăsă să proceseze informația.

Hayden fusese cu ea prima și singura dată când Quinn se apropiase suficient de mult cât să poată atinge cealaltă parte, cât să simtă realitatea fizică a celeilalte vieți a ei. De fapt, dacă n-ar fi fost el, ea s-ar fi îndoit că întreaga poveste chiar se întâmplase. Erau copii și se jucau într-un loc în care n-aveau voie. Era în perioada în care se construia casa lor, când atelierul de artă era adăugat în spate. Constructorii firmei săpaseră fundația și turnaseră betonul. Alături era o movilă mare din pământul pe care-l excavaseră, însă nu fusese încă dus de acolo. Quinn și Hayden nu aveau voie să meargă în curtea din spate în timpul acelor lucrări, așa că, desigur, acela fu primul lucru pe care îl făcură atunci când mama lor, care era în mijlocul unei depresii, se dusesse în dormitor și se încuiau acolo.

Quinn și fratele ei mai mic urcaseră alergând pe movila de pământ, apoi coborâseră sărind și râzând. Erau atenți să nu se apropie prea mult de latura care dădea în gaură, însă la un moment dat Quinn urcase până în vârș

și privise fundația de beton. Hayden venise lângă ea.

– Cred că pot sări, spusesese ea.

– O să te rănești.

Privind în urmă, Quinn nu-și mai amintea ce fusese în capul ei. Poate chiar dorea să se rănească. Poate era singura metodă ca să-i atragă atenția mamei ei. Sau poate simțise ceva extraordinar în fundul acelei gropi, care o chema. Își aminti doar căderea, că timpul părea să se fi oprit o clipă și că avea senzația că nu era prea târziu să se răzgândească și că s-ar putea da înapoi doar cu o milisecundă ca să ia altă decizie. Apoi se lovi puternic de pământ și auzi cum îi trosnește piciorul, înainte să se izbească puternic cu capul.

În timp ce stătea întinsă acolo, rănită și sângerând, Quinn simți sub degete ceva ciudat, care îi distrăgea atenția de la durere. Era o gaură mică, exact de aceeași dimensiune ca mâna ei. Își ridică brațul, iar deschizătura se transformă într-o simplă fisură în beton. Își aminti că, atunci când era mică, simțise că mai exista și altă Quinn undeva foarte aproape, însă ascunsă. Acolo jos era ceva, un fel de deschizătură spre cealaltă Quinn. Oare asta o atrăsese acolo? Întinse mâna din nou spre crăpătură, iar materia solidă cedă sub atingerea ei. Își băgă brațul adânc și știu că atingea de fapt altă versiune a propriei vieți, versiunea în care se hotărâse să nu sară. Quinn știa că Hayden se afla în vârful movilei, urlând, apoi alergând spre casă, însă nu-i dădu atenție. Se gândea ce-ar fi să se lase dusă prin acea crăpătură. Oare va ajunge din nou în vârful movilei lângă Hayden, iar durerea de nesuportat din picior va dispărea?

Probabil acela fusese momentul în care leșinase, căci următorul lucru pe care și-l aminti era că stătea întinsă cu grijă pe bancheta din spate a mașinii, alături de mama ei.

– Am atins cealaltă parte, mamă, spuse Quinn.

– Taci, spuse Nan. Ești bine, sunt aici cu tine.

– N-am intrat, continuă ea, gândindu-se că mama ei se va înfuria. Doar am atins-o.

Expresia lui Nan se schimbă într-un fel care lui Quinn îi era necunoscut. Nu era tristețe sau furie. Mama ei părea... speriată. Însă apoi trase aer în piept și își juguie buzele, o expresie pe care Quinn o recunoscuse drept un semn că-și aduna toată puterea.

– Te-ai lovit la cap, draga mea, spuse mama ei, apoi tonul ei se schimbă, adresându-se lui Hayden: Nu v-am spus să nu vă jucați acolo? Ar fi putut să-și rupă gâtul.

Tatăl lui Quinn veni după ei la spital, însă ea reuși să vorbească cu el abia după ce se întorseseră acasă și se odihnea în pat cu glezna fracturată ridicată pe o pernă. O latură a capului ei era bandajată, ascunzând locul unde îi răsaseră un smoc de păr ca să-i pună peste douăzeci de copci.

– Cum te simți? Întrebă tatăl ei, așezându-se cu grijă pe marginea patului ei.

– Am găsit ceva acolo jos, spuse ea.

– Acolo jos?

– În subsolul nou. Era o gaură care ducea la cealaltă Quinn, cea care nu a sărit. Mi-am băgat brațul acolo.

El îi atinse fața. Mâna lui mirosea a săpun.

– A fost un vis, răspunse el. Nu există altă Quinn. Ești doar tu, draga mea.

Hayden apărui la ușă cu un mănunchi de carioci, întrebându-l dacă îi dădea voie să îi deseneze pe ghips. Tatăl lui Quinn o sărută ușor pe obraz și plecă. Hayden se așeză în locul lui pe patul lui Quinn.

– N-a fost vis, spuse fratele ei, scoțând capacul unei carioci.

Quinn se sprijini în coate și îl urmări în timp ce desena un fluture.

– De unde știi?

– Am văzut, răspunse el. Am văzut cum ți-a dispărut brațul. Am crezut... am crezut că poate ți-a căzut cumva. Eram atât de speriat, că am alergat în jurul mobilei ca să îl caut. Se opri ca să-i deseneze cu atenție fluturelui două antene de exact aceeași lungime. Puse din nou capacul pe cariocă și o privi pe sora lui. Apoi m-am uitat din nou și am văzut cum îl scoteai din ciment. Urlam ca un disperat, însă nu ai ridicat privirea. Cum ai făcut asta? Cum ai făcut să-ți dispară brațul?

– Nu știu, răspunse Quinn, simțindu-se aproape vinovată, ca și când lipsa unui răspuns din partea ei i-ar trăda încrederea.

Hayden deschise o cariocă galbenă și începu să coloreze aripile insectei.

– Chiar era o altă viață acolo jos? Întrebă el, în timp ce desena. Altă Quinn?

Ea luă carioca neagră, pe care tocmai o folosisese el, apoi îi scoase capacul și îl miroși. Avea miros de acadea. Îl puse la loc.

– Da, răspunse ea.

– Și eu de ce nu am altă viață? De ce doar tu?

Ea își umflă perna și își lăsă capul pe ea, privind drept în tavan. Același lucru se întreba și ea.

După câteva luni, Hayden descoperi cuvântul *portal* într-o carte și i-l arătă lui Quinn. Era o poveste SF prostescă, însă faptul că exista un asemenea cuvânt îi oferea lui Quinn un mod de a se gândi la cele întâmplare. Ea descoperise un portal.

Chelnerița veni să ia comanda la masa lui Quinn și Hayden, iar ei priviră rapid meniul și aleseră cât putură de repede, ca să-și reia conversația.

Quinn îi povesti fratelui ei tot ce se întâmplase, de la călătorie până la sentimentul pe care i-l dăduse că se trezise brusc cu o viață complet diferită

și că îi fusese mult mai greu să se întoarcă decât să ajungă acolo. Povesti aproape pe nerăsuflăte, însă când în sfârșit termină și așteaptă o reacție din partea lui Hayden, acesta era ocupat să studieze împrejurimile.

Vântul aduse o frunză uscată la masa lor și o opri în fața lui Hayden. El o întoarse și examinează dosul venos al acesteia, iar Quinn își dădu seama că încerca să se adune ca să poată vorbi fără să plângă.

– Și mama? spuse el într-un târziu, privind-o drept în ochi. Spune-mi despre mama.

Quinn scoase un șervețel din geantă și își suflă nasul. Asta era greu. Era ca și când i s-ar fi dat posibilitatea de a o aduce pe mama lor din nou la viață pentru amândoi.

– Asta e partea cea mai ciudată a întregii povești, spuse ea. Mama părea atât de... normală. Quinn închise ochii și își aminti înmormântarea mamei ei. Își aminti cum pusese mâna pe umărul tatălui ei când îl văzuse plângând și cum asta îl făcuse să plângă și mai tare. Își aminti rezistența pe care o opusese el când ea încercase să-i ia mâna după slujbă. Nu era ca și când n-ar fi vrut să plece. Pur și simplu nu putea. Locul lui era lângă ea.

Ambele amintiri erau reale – vocea mamei lui Quinn de ieri de la telefon și amintirea înmormântării ei cu șapte ani în urmă. Privi spre stradă, întrebându-se cum ar fi fost dacă n-ar fi primit niciodată acel telefon teribil în care fusese anunțată că mama ei era moartă. Încercă să și-o imagineze pe Nan întâlnindu-se cu ei azi la prânz. Poate că mama ei chiar se plimba atunci pe stradă, fără să-și dea seama de mersul ei dezlănat, în timp ce ochii ei de artistă scrutau împrejurimile, analizând formele și culorile. Apoi își va vedea cei doi copii adulți stând unul lângă altul și expresia ei se schimba.

– Mă simt ca și când n-ar fi murit, spuse Quinn. Când mă gândesc la telefonul acela de la tata... la pământul aruncat peste sicriul ei... mi se pare aproape un vis. Ridică frunza uscată și o strânse în pumn până se fărâmiță. Hayden, ieri am vorbit cu ea la telefon. Cum să trec peste asta?

El întinse mâna și îi atinse pumnul încleștat.

– Biata Quinn. O să începi să o jelești din nou.

– Vreau să mă gândesc la ea ca și când ar fi vie, răspunse ea, scuturând din cap.

– Însă e moartă.

– I-am auzit vocea.

– I-ai văzut piatra de mormânt.

– O am din nou, Hayd. Cum aș putea să renunț la asta?

– Nu e deloc sănătos, se încruntă el.

– Știi ce m-a întrebat? M-a întrebat dacă vreau să iau cina cu ei de ziua mea. Quinn se simți ușurată și zâmbi. Voia ca fratele ei să înțeleagă cât de minunat era asta. Pot să-mi serbez încă o zi de naștere cu ea!

– Sper că nu te gândești să te întorci.

- Trebuie.
- N-o face, Quinn, spuse el.
- De ce?

– Crezi că o să te alegi cu ceva din asta, însă te înșeli. Ai jelit-o o dată și a fost aproape de nesuportat. Vrei să mai treci o dată prin asta? Vrei să o pierzi de două ori?

- Mi-e foarte dor de ea.
- Și mie, răspunse el.
- Pentru mine e altfel.
- Quinn...

Ea deschise pumnul. Frunza se transformase în mâna ei într-o grămăjoară de fulgi maronii. Ea îi suflă.

- Trebuie să înțeleg de ce a făcut-o, spuse Quinn, ștergându-și mâinile.
- Știi de ce a făcut-o, răspunse Hayden. A făcut-o pentru că era bolnavă. Crede-mă.

Hayden vorbea autoritar. Quinn era cea care moștenise părul negru și ochii verzi ai mamei, însă fratele ei moștenise tulburarea bipolară a lui Nan – fapt descoperit în facultate, când un episod maniacal în care obținuse realizări uimitoare fusese urmat de o perioadă de confuzie chinuitoare, în timpul căreia nu putuse nici să citească, nici să învețe. Din câte știa Quinn, Hayden nici nu-și blestema, nici nu-și disprețuia boala. Mai degrabă se considera printre cei câțiva norocoși care crescuseră având o imagine atât de detaliată asupra bolii, încât nu uita niciodată importanța medicamentelor.

Chelnerița aduse mâncarea. După ce aceasta plecă, Quinn luă furculița și amestecă salata.

- E mai mult de-atât.
 - Nu, nu e.
 - Cum de poți fi atât de sigur?
 - Tu n-ai făcut nimic greșit, insistă fratele ei. Mama nu s-a sinucis pentru că ați avut o ceartă stupidă de Ziua Recunoștinței.
- „Nu“, își spuse ea. „S-a omorât pentru că m-am căsătorit cu Lewis.“

Analiza lui Quinn – nr. 3

Nan lucră la poziția piciorului lui Quinn. Făcea schița pe pânză, încercând să ajungă la compoziția potrivită înainte să folosească vopsea. Quinn va apărea pe același scaun verde ca în celelalte tablouri, însă avea un picior îndoit sub ea și o carte în poală.

Nan lucra după o schiță pe care o realizase mai înainte, pe care o transfera pe suprafața mai întinsă a pânzei. Stupid, se gândi Nan, apoi începu să plângă. Pur și simplu nu exista nici un motiv pentru care piciorul fiicei ei să deschidă porțile dragostei, și totuși iată-l. Ceva din inocența acelei poziții, deschiderea inconștientă a acelui moment intim, o atinse în colțul cel mai sensibil al sufletului.

Asta avea să fie dificil. Însă Nan era hotărâtă să termine. Trebuia să o surprindă pe Quinn la acea răscruce particulară a dezvoltării ei, înainte ca Eugene să intre în viața ei, când ideea maturității încă era în dimensiunea romantică a posibilităților nesfârșite. Quinn nu fusese niciodată excesiv de naivă. Însă exista un moment în viața unui tânăr când speranța definea toate oportunitățile. Paginile cărții vor fi roz, se hotărî Nan.

Capitolul 10

– Pari obosit, îi spuse Quinn lui Isaac.

Stătea pe capacul închis al toaletei, urmărindu-l în timp ce încerca să-și clătească șamponul din păr în cadă. Însă, chiar în timp ce rostea acele cuvinte, se întrebă dacă chiar crezuse ce spusese sau pur și simplu încerca să-l grăbească să se culce ca să poată coborî în subsol și să se strecoare prin portal.

– Încă mai ai spumă, continuă ea, arătând zona de lângă fruntea ei, ca să-i indice locul. Pot să te ajut?

Isaac își șterse fruntea cu palmele mici.

– Mă descurc, răspunse el.

Lui Quinn îi era greu să stea și să se uite fără să facă ea asta în locul lui, însă știa cât de important era să-și lase fiul să fie independent. Isaac își scufundă și mai adânc capul în apă, apoi se ridică în capul oaselor.

– Am terminat, anunță el, iar porțiunea minusculă de clăbuc rămasă pe tămpla lui îi umplu lui Quinn sufletul de tandrețe.

Isaac ieși din cadă, iar ea îi înfășură trupul tremurător în prosop, ștergându-i ultimele urme de clăbuc. Îl îmbrățișă, iar el își lăsă capul ud pe umărul ei, umezindu-i bluza. Ea îl strânse și mai tare.

– Ce vrei să-ți citesc? întrebă ea, privindu-și ceasul. Quinn își dădu seama că are timp de o carte înainte să coboare și să se strecoare dincolo.

– *Noapte bună, ursulețule Bertram*, răspunse el.

Era una dintre cărțile care îl linișteau cel mai mult și de obicei o cerea doar când se simțea rău.

– Te simți bine? întrebă ea.

Isaac ridică din umeri. Ea își apăsă buzele pe fruntea lui ca să vadă dacă avea febră, însă încă era rece de la apă.

Merseră în camera lui, unde îi citi povestea, distrată și neliniștită la gândul excursiei la subsol. În doar câteva minute o va privi din nou pe mama ei în ochi, îi va auzi vocea, îi va mirosi parfumul.

Într-un târziu îl sărută de noapte bună și se duse în camera cu computerul, unde Lewis era online, verificând prognoza meteo.

– Eu cobor puțin, anunță ea. Am o mulțime de rufe de călcat. Poți să stai tu cu ochii pe Isaac? E posibil ca răceala lui să se înrăutățească.

– Are febră?

– Nu cred, răspunse ea și făcu o pauză. Ce se auzea din camera lui Isaac? Alergă acolo și își zări fiul vomând pe așternut. Lewis veni în grabă în urma ei.

– O să aduc o cârpă, spuse el.

Îl curăţară împreună pe Isaac şi schimbă aşternuturile. Quinn se mişcă foarte rapid, ca să nu rateze şansa întâlnirii cu mama ei. Când, în sfârşit, terminară, iar Isaac era din nou într-un pat curat, luă toate rufele murdare şi îi spuse lui Lewis că va avea de lucru o vreme ca să le spele.

– Poţi să-mi citeşti din nou? întrebă Isaac.

Quinn oftă şi îl privi pe Lewis.

– Îi citeşti tu?

– Desigur.

– Vreau cu mama, spuse Isaac.

Lewis îşi lăsă mâna pe umărul ei.

– Pot să spăl eu dacă vrei, spuse el.

– Nu! răspunse ea rapid, apoi se stăpâni. Îşi privi din nou fiul şi îi domoli tonul. Lasă-l pe tatăl tău să-ţi citească. Tati nu ţi-a mai citit de mult.

Isaac se bosumflă, iar Quinn aproape cedă. Însă Lewis interveni, spunând că-i va citi orice carte dorea Isaac, poate chiar două sau trei. Aşa că ea îi ură noapte bună şi alergă la subsol.

Aruncă rapid lenjeria murdară în cuvă, turnă detergent şi porni maşina de spălat. Apoi deschise scândura de călcat şi se holbă la fisura care avea să o ducă la mama ei. Se gândi la Isaac care era sus în pat, ghemuit lângă Lewis, apoi îşi dădu seama că nu-i dăduseră nici măcar o gură de apă ca să-şi spele voma. Oare soţul ei se va gândi la asta? Şi dacă băiatul făcea febră curând? Oare Lewis o să-i dea Nurofen, de care avea nevoie ca să se simtă mai bine?

Lewis poate să se descurce, încercă ea să-şi spună în timp ce se urcă pe scândura de călcat. Însă apoi îşi aminti de bosumflarea lui Isaac şi de vocea lui firavă.

Vreau cu mama.

„Şi eu“, îşi spuse ea şi se întrebă oare de câte ori îi spusese şi ea asta tatălui ei în timp ce mama ei zăcea la pat, doborâtă de neputinţa depresiei.

– Mami e bolnavă, răspundea el. Trebuie să facem linişte şi să o lăşăm să se facă bine.

Şi aşa făcea. Tăcea şi era cuminte. Grijulie şi atentă. Orice ca să o vadă pe mama ei ridicându-se din pat. Când nu funcţiona, se gândea că nu încercă suficient de mult. Aşa că era şi mai tăcută, şi mai bună, şi mai blândă. Însă nu mergea niciodată. Era ca şi când încerca să hrănească un stomac gol cu aer, iar foamea adâncă şi disperată nu dispărea niciodată.

Vreau cu mama, spusese Isaac.

Quinn închise ochii o clipă. Apoi coborî de pe scândura de călcat, o lipi din nou de zid şi se întoarse la fiul ei.

A doua zi, după ce doctorul o asigură că Isaac nu avea ceva mai grav

decât o simplă răceală și că probabil vomitase din cauza unor mucozități, Quinn îl duse acasă încercând să se simtă mai mult recunoscătoare că fiul ei nu era bolnav decât nefericită că nu se întâlnise cu mama ei. „Băiețelul meu e sănătos“, își spuse Quinn, cu mâna liberă pe burtă. „E lucrul cel mai important.“

– E mai albastru decât albastrul cerului, spuse Isaac de pe bancheta din spate.

Îl privi prin oglinda retrovizoare și văzu că în mână avea o jucărie nouă. Era un arici de cauciuc de dimensiunea unei mingi de golf, pe care îl alesese din cutia cu mici comori pe care pediatriul o oferea copiilor să aleagă după fiecare vizită. Quinn știa că multe mame obișnuiau să le promită o surpriză ca să îi convingă pe copiii lor înspăimântați să meargă de bunăvoie la doctor și nu era deloc o idee rea ca și doctorii să facă același lucru. Se întrebă ce fel de promisiune l-ar fi făcut pe Eugene să meargă la doctor. El trebuia să creadă că viața lui era într-un pericol iminent ca să ceară ajutorul medicului. Nici măcar sexul nu era un stimulent suficient de puternic cât să-l trimită la doctor.

Încă de la începutul relației lor, erecțiile lui Eugene erau inconstante, iar cu timpul deveniseră mai puțin frecvente. În acea perioadă apăruse Viagra și nici nu puteai deschide ziarul fără să vezi un articol despre acel medicament. Quinn repetase cel puțin douăzeci de conversații imaginare în minte, însă tot nu găsisese o metodă potrivită prin care să deschidă subiectul cu Eugene, mai ales după ce irosise destulă energie încercând să-l convingă că nu avea importanță.

Din fericire, el fusese cel care deschisese subiectul. Erau în pat și rămăsese fără erecție înainte să facă dragoste.

– E în regulă, spuse ea.

El își duse mâinile la ceafă.

– Aș vrea să iau o rețetă pentru Viagra. Asta ar rezolva totul.

– Și de ce nu o faci?

– Glumești? Crezi că aș putea vorbi cu vreun doctor despre impotență?

Ce-aș putea spune?

– Ce zici de „Ați putea să-mi prescrieți Viagra?“

– Apoi o să mă întrebe dacă am probleme și nu mi se scoală.

– Și?

– Cum și? Și e umilitor.

– Eugene, te vei simți stânjenit preț de treizeci de secunde. Apoi o să ai rețetă pentru Viagra.

– Ziarele o să vorbească o zi întreagă despre asta.

– Ziarele nu vor afla sau nu le va păsa.

– Crezi că nu salivează să afle cine ia Viagra? spuse el.

– Te rog. Sunt sigură că jumătate dintre bărbații de la Hollywood iau.

Eugene ridică cearșaful și își privi vintrele, ca și când s-ar fi așteptat să vadă ceva acolo.

– Da, oftă el, însă în L.A. au doctori speciali care îți scriu rețetele sub nume false.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să ajungă subiect la *Variety*.

– Parcă văd titlul, continuă Eugene. DJ ȘOC NU SE MAI DESCURCĂ-N PAT DELOC.

– Asta nu se va întâmpla! râse Quinn.

– Și apoi articolul: FANII SPERĂ CA DJ-UL LOR SĂ NU FIE HOMO.

– Ar trebui să păstrezi asta pentru emisiune.

– Da, sigur.

Rămaseră amândoi tăcuți o clipă, în timp ce Quinn încerca să găsească o metodă să-l convingă să vorbească despre asta cu doctorul său. La urma urmei, i-ar face pe amândoi mai fericiți. Îi plăcea să facă dragoste cu el și îi era dor de acele momente în care pasiunea lui era atât de intensă încât murea de nerăbdare să intre în ea. Doar gândul la dorința lui disperată o făcea să tremure. El își lăsa mâna pe umărul ei.

– Tu va trebui să mă ajuți.

– Pot să încerc, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor și trăgând cearșaful de pe Eugene.

– Nu asta. Vreau să spun că trebuie să-mi faci rost de rețetă.

– Și cum aş putea să fac eu asta?

– Să vorbești cu altcineva să ia rețeta, apoi să-mi dai pastilele.

– Cu cine? Cu agentul tău? S-ar putea să nu fie în fișa postului său.

Eugene o privi, încercând să-i transmită fără cuvinte ideea lui. Quinn înțelese.

– Hayden? spuse ea. Vrei să-mi rog fratele să ceară Viagra pentru tine?

– De ce nu? Homosexualii nu au vreo rușine în privința sexului.

– Nu cred că e chiar așa.

– Știi ce vreau să spun. Probabil vorbește cu doctorul tot timpul despre scula lui. De fapt, sunt sigur că scula lui are nume și poliță de asigurare.

– Nu vreau să mi-l închipui pe Hayden botezându-și scula, râse ea.

– Îmi pare rău. Am fost nepoliticos? Îmi retrag cuvintele. Sunt sigur că nu-și botează scula.

– Mulțumesc.

– Însă fundul lui are probabil cărți de credit proprii.

– Eugene!

– Visa. „Oriunde cu tine.“

Ea râse din nou, de data asta cu lacrimi.

– Putem să schimbăm subiectul?

El îi luă mâna și i-o sărută.

– Sigur. Nu vreau să te scârbesc. În plus... Tăcu o clipă și îi duse mâna la vintre, unde începuse să aibă erecție. Râsul tău, spuse el, cu buzele pe gâtul ei. Mă înnebunește. Își trecu limba peste pielea de sub urechea ei, unde știa că se gâdila, iar ea chicoti.

– Trișezi, spuse ea.

– Și Viagra la fel.

Și făcuseră dragoste în acea noapte. Însă data următoare când încercaseră, Eugene nu avu erecție oricât se străduise ea. Iar Quinn vorbise cu Hayden, care îi abordă cererea cu o îngrijorare sinceră, iar o săptămână mai târziu îi întinse o rețetă cu care putea cumpăra pastiluțele albastre.

Capitolul 11

Quinn parcă în fața casei părinților ei, opri motorul și rămase cu mâna pe volan ca și când, dacă îl strângea bine, și-ar fi putut încetini bătăile inimii. Ultima dată când vizitase casa era goală și sperase să comunice cu spiritul mamei ei prin tablourile acesteia. Acum mașina mamei ei era pe alee, iar sufletul ei era în casă... îi bătea în piept.

Era o dimineață de miercuri, iar Isaac se simțise suficient de bine cât să meargă la școală. Așa că, după ce îl urcase în autobuz și, ca întotdeauna, rămăsese în colț, pentru ca Isaac să o poată vedea prin geamul din spate până când șoferul coti la următoarea stradă, Quinn coborâse în subsol și se strecurase prin portal către viața ei din oraș. De acolo urcase în mașină și traversase tunelul către autostrada Long Island, urmând străzile familiare până la casa copilăriei ei.

Acum, în timp ce stătea singură în mașină, nu era prea sigură că putea s-o facă. Cum ar fi putut s-o facă? Cum ar fi putut să dea cu ochii de mama pe care o înmormântase cu șapte ani în urmă? Poate că Hayden avea dreptate. Era o idee îngrozitoare.

Privi casa și se întrebă ce anume făcea mama ei în acea secundă. Bea o ceașcă de cafea și citea ziarul? Vorbea la telefon cu vreo prietenă? Era în atelierul ei și amesteca vopselele? Făcea yoga în dormitor?

„Ar trebui să pornesc mașina și să plec“, își spuse Quinn. Privi din nou casa. „Nu. Am ajuns până aici. Trebuie s-o fac.“

Quinn se apropie de ușa principală și căută nervoasă prin geantă după cheie. O găsi, însă, înainte să intre, privi gura de alamă strălucitoare a cutiei poștale, montată la câțiva centimetri de pământ, la nivelul ochiului unui copil mic. Odată, când îl vizitaseră pe tatăl ei, Isaac își înțepenise mânuța plinuță de bebeluș în deschizătură. Quinn acționase imediat și rupsesse balamaua să-i elibereze mâna. Nu se mai deranjaseră s-o repare, însă acum o găsi neatinsă.

Quinn trase adânc aer în piept, băgă cheia în broască și deschise ușa.

– Mamă? strigă ea nesigură.

Nici un răspuns.

Își lăsa geanta lângă intrare și se duse din hol în bucătărie. Pustiu. Pe masă era un exemplar din *New York Times*, deschis la cuvintele încrucișate, cu un stilou așezat în diagonală pe el. Quinn aruncă o privire la pagină. Jumătatea de sus era completată cu literele familiare ale scrisului de mână al lui Nan.

Intră în camera de familie întunecată, care dădea spre atelierul luminat

de soare din spatele ei și îngheț.

Acolo, cu silueta conturată în soare, se afla mama ei.

Nan lucra la un tablou și era foarte prinsă în ce făcea, aplicând tușe lungi și arcuite în partea dreaptă a pânzei. Părul ei negru și ciufulit, strâns la spate cu o clamă, era mai lung decât ultima dată când o văzuse Quinn. Se auzea o muzică lină, iar Quinn zări ceva nou – un iPod conectat la un difuzor. În rest, totul era atât de familiar, era ca și când... Quinn se opri să termine acea frază în minte. Era ca o întoarcere acasă.

Fără să poată să se miște sau să vorbească, o urmări pe mama ei la lucru. Cum de nu-i observase grația până atunci? Mereu fusese atât de frumoasă? Sau pur și simplu dragostea aceea izvoră dintr-un loc atât de adânc, încât părea să o copleșească pe Quinn din fiecare unghi?

Nan lăsă jos pensula și făcu un pas înapoi ca să privească tabloul.

– Mamă? spuse Quinn. Vocea i se părea foarte tânără. Ca a unui copil.

Nan se întoarse. Zîmbi și își îndepărtă o buclă de păr de pe frunte cu încheietura mâinii.

– Nu te-am auzit venind.

Quinn făcu un pas înainte și intră în atelier. Foarte calmă, Nan luă un tub de vopsea și stoarse un strop pe paletă.

– Lasă-mă o clipă, spuse mama ei, apoi înmuie pensula în picătura de galben-deschis. Nan nu obiecta de obicei când era deranjată de la lucru atâta timp cât era lăsată să termine gândul artistic pe care încerca să-l exprime. Amestecă galbenul cu un strop de maro până obținu o nuanță muștar, apoi privi din nou tabloul și adăugă culoarea cea nouă în tușe mici și fine. Se opri să-și evalueze opera, mai adăugă o pată mică, apoi lăsă pensula jos. Quinn rămase tăcută lângă ea. Nan luă o cârpă și-și șterse mâinile, apoi se aplecă să-și sărute fiica pe obraz. Mirosea a vopsea acrilică și a parfumul ei preferat, *Shalimar*.

– Eram în drum spre mall, spuse Quinn. Brusc era neliniștită că mama ei ar putea intui cumva adevărul acelei vizite, iar asta era ceva ce Quinn n-ar fi putut dezvălui. Să-i spună mamei ei că exista o altă relatăre în care se sinucisese pur și simplu nu era o idee bună.

– Cafea? întrebă Nan.

Quinn răsuflă ușurată. Mama ei nu-i simțea agitația, iar Quinn își dăduse seama că era un lucru bun că o prinsese pe Nan în mijlocul unui episod creativ, când puterea ei de intuiție maternă nu funcționa.

– Nu vreau să te deranjez, spuse Quinn.

– Îmi prinde bine o pauză.

Privi lung chipul mamei ei. Fărâmele de chihlimbar din ochii ei verzi o făcură pe Quinn să ardă de dor. „Am nevoie de ea“, își spuse ea, abia stăpânindu-se să nu plângă.

– Fac eu cafeaua, spuse Quinn. Termină ce ai de făcut.

Nan acceptă, iar Quinn se duse în grabă în bucătărie ca să-și revină. Își spală fața cu apă rece, încercând să se stăpânească, apoi puse apa la fiert și numără lingurițele de cafea măcinată în cafetiera mamei ei.

În timp ce aștepta să se facă cafeaua, se așează la masă și privi jocul de cuvinte încrucișate. Era un semn atât de familiar în peisajul zilnic al vieții ei – pătratele acelea negru cu alb cu scrisul elegant al lui Nan în sus și în jos, mereu cu cerneală albastră – încât în trecut devenise aproape invizibil. Acum chiar și acel lucru atât de obișnuit i se părea extraordinar și o făcu pe Quinn să-și înghită un nod din gât.

Aduse două cești de cafea în atelier – cu zahăr și lapte pentru ea, neagră cu zahăr pentru mama ei – și se așează pe canapeaua albă în timp ce mama ei lucra.

Quinn se gândise că abia aștepta să vorbească cu mama ei despre copil, să plângă pe umărul ei și să-i spună că era prea mult pentru ea să treacă singură prin asta. Însă tot ce dorea era să fie lângă ea, să bea împreună o ceașcă de cafea, să respire același aer cu ea.

Quinn o urmări pe Nan lucrând la fundalul unui tablou, creând atmosfera. Încercă să-și dea seama care era subiectul din prim-plan, cu toate că deocamdată era doar o schiță. Lui Quinn i se păru că vede o femeie pe un scaun citind, cu capul lăsat în jos și părul venindu-i în față. Quinn se întrebă dacă era autoportretul artistei în tinerețe. Arăta ca și când ar fi fost Nan, însă personajul părea să aibă părul drept, nu o clăie ciufulită, ca mama ei. Lui Quinn îi trecu prin cap că poate fi un portret al ei, însă nu dorea să întrebe. Dacă mama ei va dori, îi va spune.

– De ce anume aveai nevoie la mall? întrebă Nan, continuând să lucreze la linia orizontului.

– Hm... de lenjerie intimă pentru Eugene.

Nan făcu o pauză și o privi pe Quinn peste umăr. Nu o credea.

– Nu găsești chiloți în Manhattan?

Quinn ridică din umeri.

– N-ai nevoie de scuză ca să vii în vizită la mine.

– Știu. Cuvântul ieși ca o șoptă.

Nan își șterse pensula cu cârpa și o lăsă într-o cutie cu apă. Se apropie de fiica ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Doar că... mi-era dor de tine.

– Ne-am văzut cu două seri în urmă.

Quinn închise ochii. Își amintea – cina pe care o ratase din cauză că nu putuse pleca de lângă Isaac. Amintirea îi reveni acum foarte clar. Restaurantul era întunecat. Comandase pește tilapia. Mama ei fusese îmbrăcată cu o bluză țărănească albastră și purtase un colier lucrat manual din alamă bătută. Hayden apăruse târziu, fără Cordell, și îi spusese lui

Quinn că era „la atât“ să se despartă de el.

– Cred că pur și simplu aveam nevoie să ies, spuse Quinn.

– Știi de ce ai nevoie? Întrebă Nan.

– De ce? zise Quinn, fericită să-i dea apă la moară mamei ei. Era sigură ca urma o aluzie sexuală.

– De cizme, răspunse Nan.

– De cizme?

– De cizme noi. Sunt reduceri la Nordstrom.

Quinn zâmbi. Exact de asta avea nevoie – de o zi cât se poate de obișnuită în oraș cu mama ei. O adevărată fericire. Se ridică.

– Știi ceva, probabil mi-ar prinde bine niște cizme noi.

– Atunci hai la mall. Și dacă tot suntem acolo, poate ne oprim și la Frederick's să cumpărăm niște chiloți sexy pentru tine. Ai nevoie de sex, copilă.

Quinn râse și știu că vitalitatea lui Nan o va ține în priză și că-i va plăcea acea ieșire. Atracția exercitată de mama ei era prea puternică, iar Quinn nu putea să se detașeze și să privească acea ieșire la cumpărături cu ochii unui străin imparțial.

La mall cumpărară cizme noi de la Nordstrom și cercei de la un stand. Când căutară prin lăzi la librăria din mall, un copil începu să plângă, iar Quinn se întoarse din instinct să se uite. Tânăra mamă încerca să-l liniștească legănându-l în căruț, însă Quinn își dădu seama din acel plâns că de fapt îi era foame, iar asta îi provocă un nod de îngrijorare în stomac.

Nan își privi fiica.

– Ești bine?

Quinn dădu din cap.

– Azi e ceva schimbat la tine.

– Cum adică?

Bebelușul continua să plângă, iar Nan urmări privirea fiicei sale la bebeluș și înapoi.

– Ești însărcinată? Întrebă ea.

– Nu!

– Nu minți. Poți să-mi spui să-mi văd de treaba mea, însă nu mă prosti.

– În regulă, răspunse Quinn. Vezi-ți de treaba ta. Însă nu sunt însărcinată.

– Încerci, nu-i așa?

– Vezi-ți de treaba ta.

– Știam eu! Tu și Eugene încercați să faceți un copil. Ar trebui să v-o trageți în fiecare zi toată luna. Am citit într-o revistă.

– Vezi-ți de treaba ta, spuse iar Quinn, râzând.

Nan o prinse pe fiica ei și o îmbrățișă.

– Nu ți-am zis niciodată asta, însă dacă mă faci bunică o să mor fericită. Oh, Quinn, draga mea, fă un copil. Fă-mă bunică!

„Bunică“, își spuse Quinn, apoi își aminti acele momente sfâșietoare – de obicei în preajma comemorării morții mamei ei – când era copleșită de dor. Ar fi dorit atât de mult ca mama ei să-l cunoască pe băiețelul ei, încât plângea și-i spunea lui Lewis: „L-ar fi iubit atât de mult“. Iar el o mângâia blând și îi șoptea: „Știu“.

Mai târziu, când rămaseră să ia prânzul în zona de restaurante, femeia cu copilul înfometat trecu pe lângă masa lor. Quinn vedea acum că era un băiețel, îmbrăcat într-un costum crem cu un trenuleț albastru pe piept. Acum era fericit și își scosese o șosetă, arătându-și piciorușul grăsuț și degetele ca niște sâmburi. Quinn simți că i se contractă stomacul.

Se trezi din reverie și se uită la ceas, dându-și seama că aproape uitase că avea altă viață la care să se întoarcă.

– Trebuie să plec, îi spuse mamei ei.

Nan încă mânca din salată.

– Chiar acum?

– Da.

– Mă gândeam să trecem și pe la Betsey Johnson. Ai văzut chestia aia roz ciudată din vitrină?

– Nu am timp, răspunse Quinn. Nu mi-am dat seama cât de târziu e. Se ridică.

– Unde te grăbești așa? întrebă Nan.

– Mamă, te rog. Hai să mergem.

– Nu poți să-mi spui unde te grăbești așa?

– Nu.

– Acesta e alt moment de „vezi-ți de treaba ta“? întrebă Nan.

Quinn încuviință din cap. Nan privi câteva secunde chipul fiicei ei, apoi luă șervețelul și se șterse la gură.

– Dacă nu te-aș cunoaște, spuse ea, aș crede că ești gata să te transformi într-un dovieac.

Înapoi în oraș, Quinn umplu cada și intră în ea, pregătindu-se să se întoarcă la cealaltă viață a ei. Inspiră adânc, închise ochii și se scufundă, numărând în sens invers de la zece. Așteptă să simtă înțepătura familiară, însă nu se întâmplă nimic. Scoase capul să ia aer, înghiți, apoi se scufundă din nou. Nimic. Simți în stomac o spaimă din ce în ce mai mare. De ce nu mergea? Intră din nou sub apă, ținându-și respirația cât de mult putu. De data aceea simți o împunsătură, însă nu suficient de puternică încât să o tragă dincolo.

Se ridică în capul oaselor. „Gândește.“ Simți că trebuia să schimbe ceva – ceva din starea apei nu era în regulă. Era prea rece? Sau prea caldă?

Deja începea să-i fie frig, dar se întrebă dacă împunsătura pe care o simțise fusese rezultatul temperaturii care scădea. Poate că apa nu era suficient de rece. Dădu drumul la robinetul de apă rece, tremurând în timp ce în cadă era din ce în ce mai frig. Opri apa, mai luă o gură de aer, își încrucișă brațele pe piept și se scufundă. Aproape imediat simți din nou împunsătura, iar în clipa următoare fu absorbită de călătoria prin beznă spre casă.

La fel ca data trecută, simți un miros de pământ chiar înainte să vadă lumina din camera de spălat prin fisura din fața ei. Era doar imaginația ei sau deschizătura se micșorase? Quinn se strecură prin ea, încercând din greu să nu se zgârie din nou, însă era imposibil. Pur și simplu nu avea cum să treacă prin ea fără să se rănească. Dar nu avea importanță. Reușise. Se întorsese.

Capitolul 12

Obstetriciana lui Quinn lucra într-o secție foarte mare, așa că sala de așteptare era întotdeauna plină de femei. Cele mai multe erau însărcinate, iar asta o făcea pe Quinn să-și simtă sufletul mai greu decât pântecul. Contrastul dintre disperarea ei și fericirea celorlalte era copleșitor. Femeile își zâmbeau una alteia, iar altele vorbeau în șoaptă. Era o frăție veselă căreia îi aparținuse și Quinn până în urmă cu câteva săptămâni. Însă acum se simțea izolată. Trăia coșmarul cel mai negru al oricui.

O femeie care ducea o pungă cu scutece și un copil mic într-un coșuleț intră și se înregistra la birou, apoi se așeză lângă Quinn. Bebelușul cuibărit în coșul modern era învelit într-o pătură de flanel cu dungi roz. Părea să aibă vreo patru săptămâni, ceea ce însemna că aceea era consultația postnatală a mamei. La finalul vizitei, doctorița va examina epiziotomia femeii, asta dacă făcuse așa ceva, apoi îi va spune că era pregătită să facă iarăși sex. Quinn își aminti de examinarea de după nașterea lui Isaac și de teama că sexul i s-ar putea părea dureros. Acum asta i se părea cea mai mică dintre probleme.

Copilul se foi, iar femeia lăsa revista jos, desprinsese catarama de la centura copilului și îl scoase din coș. Cu o mână descheie bluza și își duse copilul la sân. Quinn era suficient de aproape cât să audă copilul sugând, înghițind, sugând, înghițind, într-un ritm atât de susținut încât părea că toarce.

Quinn se luptă cu șuvoiul de autocompătimire, care se ridica în ea precum un val care se izbea de stânci ascuțite. Însă către cine își putea îndrepta furia? Nu era ca și când ar fi putut să facă scandal ca să-și convingă doctorul să-i schimbe diagnosticul.

După ce își hrăni copilul, femeia o așeză pe fetița micuță pe umăr și o bătu ușor pe spate, încercând să o facă să râgâie. Era exact ce făceau toate mamele. Aveau grijă de copiii lor. Dacă le era foame, îi hrăneau. Dacă aveau gaze, îi făceau să râgâie. Dacă se murdăreau, îi schimbau. Dacă erau bolnavi, îi însănătoșeau.

Însă Quinn nu avea puterea să-și vindece copilul. Cum ar putea să treacă prin asta? O mamă trebuia să repare lucrurile, să facă în așa fel încât totul să fie bine. Era o senzație pe care Quinn o avusese chiar dinainte să devină mamă. Acum era o forță atât de puternică, încât nu-și putea imagina cum era fie neajutorată în fața suferinței copilului ei. De ce nu avea resursele necesare ca să repare ceea ce era în neregulă cu fiica ei?

Când dăduse interviu pentru slujba ei la Baston's Books, angajatul de

la resurse umane îi pusese lui Quinn mai multe întrebări standard menite să dezvăluie anumite trăsături ale personalității ei. Când întrebase „Care e cel mai mare regret al tău?” Quinn răspunsese că nu credea în regrete, explicând că mereu avea ceva de învățat din greșelile ei. Era răspunsul corect, cel subliniat în toate cărțile care te învățau tehnici de răspuns la interviuri, iar Quinn chiar credea asta.

Însă acum se simți nevoită să se întrebe dacă nu cumva regreta că îl părăsise pe Eugene. Oare făcuse o greșeală? Oare aceea era viața pe care ar fi trebuit să o aibă? Oare faptul că-l alesese pe Lewis fusese o decizie greșită pe care o luase doar ca să-i dovedească mamei sale că nu avea dreptate? Poate că malformația bebelușului era pedeapsa dată de univers pentru că-și refuzase adevăratul destin.

Quinn se opri. „Nu“, își spuse ea. „Nu se poate. Destinul e o poveste. Lumea e condusă de liber-arbitru.“

Oricum, chiar dacă era tentată să creadă în soartă, putea la fel de ușor să creadă că îi era sortit să-l întâlnească pe Lewis în acea zi și să-l lase să o sărute în seara în care apăruse la librăria la care lucra ea.

El zăbovise prin spatele librăriei când lectura se termină, iar coada de oameni care așteptau un autograf de la Tom Perrotta se subțiasse. Lewis o întrebuse pe Quinn dacă dorea să iasă la o plimbare, iar ea acceptase. Era o noapte frumoasă.

Se plimbară spre Central Park și vorbiră despre familiile lor, despre copilăria lor și despre gusturile în materie de cărți. Ea îi povesti despre casa de lângă lac a mătușii sale din Berkshires și despre cât de puțin fusese lăsată să se uite la televizor când era mică. El îi spuse despre tabăra în care fusese și despre torturile îngrozitoare pe care fusese nevoit să le mănânce de fiecare dată de ziua lui de naștere pentru că mama lui avea mai multă dragoste decât talent culinar. În tot acest timp Quinn știuse că o va săruta, iar ea avea de gând să-l lase. Gândul acela îi făcea inima să-i bată cu putere și nu-și dădea seama dacă era vorba de nervozitate la gândul că-l trăda pe Eugene sau pur și simplu de nerăbdarea stărnită de dorință. Și-ar fi dorit ca el să o ia de mână.

Încă mai aveau două străzi până la parc, când o aromă plăcută îi opri. Erau în fața unui restaurant chinezesc.

– Ți-e foame? întrebă el.

– Sunt lihnită.

Continuă să vorbească în timp ce mâncară găluște, pachețele de primăvară și tăieței reci cu susan, împărțind politicos totul. Pe masă mai rămăsese o jumătate de pachetel de primăvară când ea băgă mâna în geantă și scoase un vechi talisman chinezesc pe care îl păstrase pentru că era foarte amuzant. Când ridică privirea descoperi că Lewis așezase acel aperitiv pe farfuria ei fără să spună un cuvânt.

El îi ceru talismanul să-l vadă, iar Quinn i-l dădu, privind mâncarea din fața ei, aproape înecată de recunoștință. Pentru alții n-ar fi însemnat nimic, dar să pui ultima jumătate dintr-un pachetel de primăvară pe farfuria celui alt era genul de lucru pe care ea îl făcuse toată viața ei. Pentru ea nimeni nu făcuse așa ceva. Nici măcar o dată.

– Întinde-ți aripile și prăjește ca o pasăre², citi Lewis. Râse.

După cină o conduse până acasă, iar ea știa că el o va săruta chiar acolo, în stradă, în văzul tuturor. Însă în clipa aceea nu-i păsa. Avea nevoie de acel sărut.

El se aplecă și își apăsă ușor buzele pe ale ei, apoi se retrase. Un sărut de test. Ea dorea mai mult. El o sărută din nou, de data aceasta mai profund, cu trupurile mișcându-se la unison. Simțea pulsația ca pe un curent care începuse dintre picioare și se întinsese în toată ființa ei. El o trase și mai aproape cu o mână, iar cu cealaltă îi pipăi toracele. Simțea că el ar fi vrut să urce un centimetru mai sus, iar ea și-ar fi dorit să o facă. „Atinge-mă“, își spuse ea. „Te rog. Dumnezeu.“

Însă el nu o făcu. Sărutul se sfârși, iar ei rămaseră îmbrățișați, fără să scoată o vorbă. Se simțea pierdută. El îi mângâie părul și o eliberă.

– Mingea e acum pe terenul tău, spuse el privind-o în ochi, iar ea dădu din cap. Dacă voia să-l vadă, va trebui să-l sune.

Pentru ea urmă o săptămână de tortură, în care se hotăra, apoi se răzgândea. Trebuia să-l sune. Nu putea să-l sune. Era îndrăgostită de Eugene. Iar el avea nevoie disperată de ea. Însă auzea permanent vorbele mamei ei, care îi spusese că destinul ei era să fie alături de bărbatul care era un adevărat sifon emoțional, iar asta o înfuria. La naiba, merita pe cineva care dorea să o facă fericită!

Așa că, în sfârșit, dădu acel telefon. Iar povestea lor de dragoste avansă rapid. Două săptămâni mai târziu ea plăti avansul pentru un apartament micuț din Gramercy Park și începu să-și mute lucrurile. La început, ideea de a-l părăsi pe Eugene era la fel de înăbușitoare precum căldurile din august. „Cum ai putut să-mi faci asta?“ o întreba el neîncetat, în timp ce ea plângea sub greutatea vinei. „Quinn, știi că nu pot să accept slujba de la televiziune dacă tu nu mai ești în viața mea. Nu pot s-o fac fără tine. Nu pleca!“

Însă ea plecă. Iar după ce scăpă de acea perioadă, momentele în care se simțea liberă și ușoară erau din ce în ce mai multe.

Dar perioadele de îndoială nu dispărură. Oare Eugene se va descurca fără ea? Ce se va întâmpla cu stilul ei de viață? Își spunea că n-o interesau vedetele, însă în ocaziile rare în care Eugene accepta invitații, Quinn se trezea cot la cot cu mari celebrități, iar asta o emoționa. Oare nu-i va fi dor?

Cel mai rău lucru pentru Quinn era că se întreba tot timpul dacă nu cumva mama ei avusese dreptate. Poate că pur și simplu nu avea

temperamentul potrivit pentru a fi cu un bărbat bun și care putea să ofere. Era emoționată de momentele tandre ca acela cu pachetul de primăvară, însă mai erau multe alte evenimente asemănătoare când inima ei nu putea să accepte generozitatea lui.

Într-o noapte, ea și Lewis ieșiră să ia cina la Pete's Tavern, un loc pe care Quinn îl iubea pentru savoarea lui istorică. Era un reper important în Manhattan, cunoscut ca fiind preferatul celui mai mare autor de nuvele al Americii, O. Henry.

Cei doi se așezară în separeul lor confortabil, zugrăvit în negru, iar când chelnerul veni să le ia comanda, Quinn ceru file de calcan umplut. Era peștele ei preferat și știa că acolo îl gătesc foarte bine. Lewis comandă același lucru.

După câteva minute, chelnerul veni și le spuse că mai rămăsese doar un calcan și le sugeră ca unul dintre ei să comande somon.

– Comand eu, spuse Quinn. E în regulă.

– Nu, insistă Lewis. Oricum nu aveam chef de calcan.

– Eu chiar prefer somonul, minți ea.

– Atunci două porții de somon? întrebă chelnerul. Locul era zgotos și engleza lui era limitată, așa că se chinuia să comunice cu ei.

Lewis și Quinn se priviră. Nici unul nu-și găsea cuvintele ca să renunțe la generozitate, iar chelnerul le spuse că le va aduce îndată somonul.

Quinn își blestemă firea în timp ce mesteca peștele prea aromat, care nu prea-i plăcea. De ce nu putuse accepta oferta lui Lewis? Ar fi fost chiar atât de îngrozitor să cedeze în fața generozității lui? Oare nu tocmai de asta îl părăsise pe Eugene? Ca să fie cu un om care putea să *dăruiască*?

– Cum e somonul? întrebă Lewis.

– E decent.

– De ce nu ai acceptat ultima porție de calcan?

– Tu de ce n-ai făcut-o?

– Am vrut să fii mulțumită.

Ea se opri, rumegând cuvintele lui în timp ce privea pereții vechi din jur. Clădirea avea o istorie atât de bogată, încât părea să aibă propriul spirit. Își trecu degetele peste cărămizile aspre de lângă ei, ca și când trecutul ar fi fost un lucru fizic pe care-l putea atinge.

– Știi care e ironia? spuse ea. O. Henry a scris *Darul magilor* chiar în această tavernă, iar noi suntem exact precum cuplul din acea poveste. Ea și-a vândut părul ca să-i cumpere lui un lanț pentru ceas. Iar el și-a vândut ceasul ca să-i cumpere ei un pieptene. Nici unul nu s-a ales cu nimic.

Lewis scutură din cap.

– Nu așa se termină, spuse el.

– Nu?

– Nu poți să spui că nu s-au ales cu nimic. O. Henry vrea să arate cât de bogați sunt pentru că ceea ce au ei e mai valoros decât obiectele.

Quinn dădu din cap, încercând să-și amintească povestea. La naiba, avea dreptate. „Da“, se gândi ea, „indiferent cât de greu e, o să încerc. O să încerc să apreciez generozitatea care însoțește dragostea lui.“

– Sigur, adăugă el, asta doar pentru că nu erau obligați să mănânce somon uscat și cartofi zbârțiți.

Ea râse și îi făcu semn ospătarului.

– Ce faci? întrebă ea.

– Verific să văd dacă mai au calcanul.

În ciuda promisiunii pe care și-o făcuse, natura generoasă a lui Lewis continuă să fie o problemă pentru Quinn, mai puțin într-o zonă crucială a vieții lor: dormitorul.

Foarte repede, Quinn descoperi că Lewis avea abilitatea de a-i stârni latura animalică într-un fel care nu o lăsa să-i respingă bunăvoința. Prima dată făcuseră dragoste în apartamentul lui din Forest Hills. El îi pregătise cina și amândoi știau foarte clar că aceea era noaptea în care aveau să-și consume relația. Ea trepidă de nerăbdare pe tot parcursul cinei, abia aștepta să termine de mâncat ca să se mute în dormitor, unde avea să-i arate aprecierea ei. Însă când începură, gesturile lui îi anihilară hotărârea de a-i arăta dragostea ei. Era lent și chibzuit, și fiecare atingere o făcea să-și dorească și mai mult. Când ajunse deasupra ei, în mintea ei nu avea loc alt gând decât acela de a-l simți, de a o poseda.

– Te rog, strigă ea. Acum.

– Așteaptă, spuse el, apoi continuă până când ea lovi cu picioarele, căutând stâlpii inexistenți ai patului.

El se întoarse la fața ei și o sărută pe gură, ținându-i brațele în timp ce o pătrunse. Ea își încolăci picioarele în jurul mijlocului lui ca să-l împingă și mai adânc în ea, iar când ajunse, tremurând, la orgasm, fu o eliberare care îi dărmă și ultimul parapet, lăsând-o vulnerabilă în fața celor mai mici particule ale dragostei lui. Quinn se relaxă lipită de el, epuizată. El îi trecu degetul pe obrazul ei, iar ea îi sărută mâna.

Analiza lui Quinn – nr. 4

Nan nu era prea sigură că seria se transforma în ceva demn de luat în seamă, însă Ellis Everett, prietenul și dealerul ei, o considera cea mai bună lucrare a ei de până atunci. Chiar catalogase acele tablouri drept „sublime“.

Poate că Nan va simți același lucru când va picta ultima pânză. Poate atunci va avea răspunsul pe care îl căuta cu acea serie.

Să o înfățișeze pe Quinn în anii de facultate era destul de greu, căci Nan o văzuse rar în acea perioadă. Fiica ei fusese plecată, locuise la cămin și abia dacă vorbea cu părinții ei în timpul vacanțelor. Nan se gândea să picteze un scaun verde gol pentru acel portret – și poate să-l așeze în dormitorul lui Quinn. Însă ar fi părut o păcăleală. Și un fel de eschivare.

Oare Quinn fusese fericită la facultate? Da. Aproape sigur da, ca și când ar fi nevoie să le dovedească părinților ei că putea înflori când nu era sub acoperișul lor. Așa o va surprinde pe Quinn în acest stadiu, se hotărî Nan – cu furia mocnindu-i dincolo de masca ei fericită.

Începu să schițeze chipul tânăr al lui Quinn, încercând diverse expresii. Era ceva atât de tulburător în furie. Nan simți că era îndreptată direct spre ea. Ar fi dorit să întrebe: „Ce am făcut? De ce ești atât de furioasă pe mine?“

„Dacă ai înțelege puterea dragostei pe care ți-o port, m-ai ierta“, își spuse Nan.

Capitolul 13

Quinn nu află nimic nou la vizita la obstetrician. Tensiunea ei era normală. Se îngrășase cu un kilogram și ceva. Bătăile inimii fetei erau puternice. Cu excepția faptului că țesutul din creier putea ieși printr-o fisură din craniul copilului, era o vizită ca oricare alta.

Se așază în fața computerului, hotărâtă să nu mai evite adevărul și să se confrunte cu boala fiicei ei. Tastă cuvântul „encefalocel“ în motorul de căutare. Informațiile care apărură fură exact aceleași pe care i le spusese și doctorii. Encefalocelul, sau *cranium bifidum*, era o afecțiune a canalului neural caracterizată printr-o protuberanță a creierului și/sau a membranelor care îl acoperă, printr-o deschizătură în craniu. Era o listă lungă de simptome care puteau însoți boala, inclusiv hidrocefalia (lichid cefalorahidian în creier), întârzieri în dezvoltare, orbire, paralizie, retard mintal și fizic, convulsii și multe altele. Tot ce citea era înfiorător. Apoi găsi pagina Institutului Național pentru Boli și Atacuri Neurologice, unde era scrisă o propoziție care îi atrase atenția: „Unii copii pot avea inteligență normală“.

Unii. Ce însemna asta? Quinn analizează informațiile, încercând să găsească un procentaj care să definească acea propoziție. Dorea ceva de care să se agațe, o fărâma de speranță.

Găsi alt articol, plin cu date statistice. Acolo scria că encefalocelul reducea șansa ca un făt să se nască viu la doar 21%. Oare era adevărat? Chiar era o posibilitate de 80% să-și piardă copilul? De ce doctorii nu-i spusese asta? Quinn citi mai departe. Din cei 21% care se nașteau vii, 50% nu supraviețuiau. Cum adică? Nu supraviețuiau mai mult de un an? O zi? O oră? Oare Naomi era ca și moartă? Quinn luă un șervețel și-și șterse nasul.

Apoi își aminti și altceva ce-i spusese doctorul – de cele mai multe ori, encefalocelul apare în spatele craniului, o regiune mult mai periculoasă. Quinn începu să speră că asta însemna că acele procente nu se aplicau neapărat copilului ei, a cărui fisură era într-o zonă mai puțin periculoasă.

Quinn citi în continuare, găsind mai multe întrebări decât răspunsuri. O numită propoziție o făcu să se oprească: „Un prognostic bun este indicat pentru pacientul care are encefalocel anterior ce nu conține țesut din creier și care nu prezintă anomalii asociate“.

Anterior. Asta însemna în față, cum avea și copilul ei. Nu are anomalii asociate. Exact asta i se spusese după ecografia locală. Marea întrebare era legată de țesutul din creier. Dacă sacul care ieșea prin fisura din craniul lui

Naomi era format din membrană și nu din țesut din creier, s-ar putea însănătoși. Și mai exista un lucru pe care doctorii nu putuseră să i-l spună. RMN-ul ei, pe care nu îl puteau face decât peste șase săptămâni, va dezvălui cu siguranță tot ce trebuia să știe. Trebuia să găsească un mod de a rezista până atunci, de a trăi în nesiguranță.

Quinn își dădu seama că problemele legate de aspectul fizic al bolii copilului – care o înspăimântaseră atât de rău când văzuse prima dată pozele pe internet – nici măcar nu fuseseră pe listă până în acel moment. Nu că nu i-ar fi păsat dacă chipul fiicei ei era malformat sau necesita operații estetice extinse. Pur și simplu grija pentru sănătatea creierului ei îi ocupa toate gândurile acum. Există suficient timp să se îngrijoreze și pentru restul.

Quinn se așează, epuizată. Privi ceasul. Isaac se întorcea într-o oră. Oare avea timp de o excursie scurtă în partea cealaltă? Oare putea scăpa de presiunea acestei vieți doar pentru câteva minute? Încercă să se convingă că o pauză i-ar prinde bine, ar face-o să se simtă o mamă mai bună pentru Isaac. Însă dacă nu apărea la colț atunci când autobuzul lui Isaac oprea, băiatul va fi distrus. Iar ultima dată se întorsese cu greu – poate de data asta o să-i fie și mai greu. Nu, nu putea să riște când avea atât de puțin timp la dispoziție.

Și totuși, Quinn nu se putea stăpâni să nu se întrebe ce făcea Eugene atunci, în partea cealaltă. Apoi îi veni alt gând: oare ce făcea Eugene acum în viața *asta*? Știa că refuzase slujba la televiziune și că după un an își pierduse și emisiunea la radio, când ratingul său începuse să scadă. Ce se alesese de el? Presupunea că avea o emisiune la alt post, însă nu-i urmărise cariera. Era prea deprimant.

Acum trebuia să știe. Quinn tastă numele lui într-un motor de căutare și află că Eugene încă era o personalitate a undelor și avea o emisiune matinală la aceeași oră în nordul New Yorkului. Era vorba de un post mic, și își imagina că el considera că era un ratat. Vina pe care o simțea Quinn se amesteca cu furia. Ar fi putut foarte bine să accepte slujba la televiziune după ce îl părăsise ea. Era ca și când ar fi vrut intenționat să aibă acel eșec ca să-i dovedească ei cât de devastat era că-l părăsise.

Quinn găsi o imagine recentă cu Eugene în studio, cu căștile pe urechi, în timp ce îi lua interviu unei personalități locale. „Nu e vina mea“, ar fi dorit să-i spună acelei imagini. „Nu pot să am grijă chiar de tot. Nu pot!“

Sună telefonul, iar Quinn se bucură să audă vocea fratelui său. Părea exuberant.

– Cordell a obținut slujba! spuse el.

– Slujba? Quinn era cufundată atât de adânc în propriile necazuri, încât era enervant să realizeze că bucuria putea fi atât de aproape.

– Serialul acela, explică el. Care se filmează chiar aici, în New York. O să aibă rolul jucătorului de tenis căruia toate casnicele vor vrea să i-o

tragă. Sau ceva de genul. E marea lui șansă.

Fratele ei era fericit. Inima lui Quinn se înmuie.

– Ce vești bune!

– Acum chiar putem avea o viață împreună, Quinn. Poate chiar o să ne căsătorim. Eu și Cordell am vorbit despre asta când am fost ultima dată la Berkshires. Putem avea o nuntă adevărată în Massachusetts. Știi? Căsătoriile între persoane de același sex sunt legale, nici măcar nu trebuie să avem dovada rezidenței.

Ea ascultă atent. Uneori era greu să facă diferența între o criză maniacală și bucurie intensă. Însă aceea părea fericire autentică, iar Hayden merita să fie fericit. Poate acest avans în carieră chiar va fi lucrul care-l va stabili pe Cordell. Poate aceasta era fericirea ca-n povești a fratelui ei.

– O nuntă în Berkshires ar fi minunată, Hayden.

– E o stațiune de cinci stele chiar la câțiva kilometri de casa mătușii Bunny și am auzit că primesc și homosexuali. O să sun să văd dacă pot să fac o rezervare pentru vară, când totul e înflorit. N-ar fi minunat?

Vara. Pentru Hayden, era doar un punct luminos din viitor. Pentru Quinn, era opacă și rău-prevestitoare. Oare cum va fi viața ei atunci? O să fie fericită printre scutece, sutiene de lăuză și haine murdare? Sau rutina ei zilnică va însemna drumuri la spital, rugându-se ca bebelușul să supraviețuiască operației? Sau mai rău, Naomi va fi doar o durere ascuțită a amintirii... copilașul care n-a trăit.

– Da, îi răspunse fratelui ei, ar fi minunat.

În noaptea aceea, Quinn nu putu să doarmă. Ideea posibilei nunți a lui Hayden făcea ca viitorul să fie prea real ca să-l evite. Quinn își repetă în minte toate scenariile posibile pentru Naomi, ca și când și-ar putea da seama ce se poate întâmpla doar dacă se gândește suficient de mult. De dimineață opri alarma, apăsă butonul de *snooze* și încercă să se mai odihnească puțin.

– Ai avut o noapte grea? întrebă Lewis.

– Teribilă.

– Vino aici.

Quinn se rostogoli în brațele soțului ei, iar el o mângâie pe spate. Se relaxă lângă el și îi mirosi parfumul.

– Ce-ar fi să rămâi în pat, spuse el. O să pregătesc eu micul dejun pentru Isaac.

– Oricum n-o să pot dormi.

El o trase și mai aproape, iar ea își îngropă capul în gâtul lui. Ereția lui matinală apăsă pe pelvisul ei, iar trupul ei răspunse cu o îmbrățișare inconștientă. El întinse mâna și luă ceasul să vadă cât timp aveau.

– Dacă suntem rapizi... spuse ea.

El zâmbi și o sărută pe gură.

Quinn avea nevoie să facă dragoste cu Lewis. Avea nevoie să se piardă în căldura atingerii lui, să-și vadă propriul trup prin dorința din ochii lui. El îi scoase cămașa de noapte și se rostogoli deasupra ei. Degetul lui mare îi găsi sfârcul, în timp ce cealaltă mână ajunsese între picioarele ei. Ea își sălta coapsele sub degetele lui, care îi atingeau ușor clitorisul. Trupul ei era lacom de dorință. „Nu te opri“, își spuse ea. „Te rog, Dumnezeuule.“

Pumnul mic al lui Isaac bătu la ușa lor.

– Mami?

– La naiba, îi șopti ea lui Lewis.

– Mami? repetă Isaac.

– Vin imediat!

– Mă duc să verific dacă plouă, spuse Lewis, sărutând-o pe creștet.

– La naiba, repetă ea.

Mai târziu, în timp ce Quinn stătea la colț așteptând să dispară autobuzul lui Isaac, Georgette apărură lângă ea și o întrebă dacă putea intra la o cafea. Trecuseră câteva zile bune de când nu mai vorbisera.

– Desigur, spuse Quinn. Tocmai am făcut un ibric proaspăt.

– Excelent. Trebuie să fac ceva să nu mă mai gândesc la Esteban în dimineața asta. Camera lui web e stricată.

Esteban, din câte știa Quinn, era arhitectul peisagist din Miami cu care Georgette avea o relație virtuală.

– Cameră web? întrebă Quinn, în timp ce o conduse pe Georgette în casă. Am crezut că pur și simplu vă scrieți mesaje porcoase.

– Te rog. Astea sunt chestii de grădiniță.

– Dumnezeuule, sper că nu.

Cafeaua încă era fierbinte, iar ea turnă o cană pentru prietena ei și alta pentru ea. Doctorul Bernard îi spusese că putea să bea cafea, însă nu mai mult de două pe zi. Se limita la acea cantitate, fericită că încă putea să-și ia doza. Quinn observă că Georgette ținea în mână telefonul mobil.

– Aștepți telefon de la el?

– Nu-ți face griji, nu plănuiesc să fac sex prin telefon în bucătăria ta. Poate să reziste douăzeci și patru de ore fără mine.

– Nu știam că e o activitate zilnică.

– Face parte din rutina mea, spuse Georgette. Roger pleacă la birou, iar eu mă țin de obscenități online cu Esteban. Apoi scriu scene de sex fierbinți pentru cititorii mei.

– Ce viață structurată, spuse Quinn.

– Îmi place mult când ești ironică. Georgette sorbi din cafea. Spune-mi ce se mai întâmplă cu tine. Am sunat zilele trecute, dar n-ai răspuns.

– Ieri? întrebă Quinn. Am fost la doctor.

– Alaltăieri. Mașina ta era aici.

Miercuri. Era ziua în care trecuse în partea cealaltă să-și viziteze

mama. Quinn își frecă ochii, văzând-o în gând pe vecina ei sunând la ușă și neprimind vreun răspuns. Era așa cum bănuise Quinn. Exista în același timp în ambele vieți doar dacă nu trecea prin portal. Când trecea în partea cealaltă, dispărea din această viață.

– Probabil făceam duș, îi spuse ea Georgette.

– M-am gândit că poate ai și tu o relație virtuală cu cineva, spuse Georgette.

Quinn râse.

– Fără supărare, Georgette, însă nu mi-aș înșela vreodată soțul.

– Înșelat? Cine a spus ceva de înșelat?

– Nu crezi că sexul virtual înseamnă înșelat?

– Atâta timp cât nu există atingere, e nevinovat.

– Nu există atingere?

– Lasă-mă să clarific un lucru, spuse Georgette. Nu ne atingem *unul pe altul*. Însă, pe de altă parte, asta înseamnă să te atingi singur. Și nu mă face să vorbesc despre jucării sexuale.

Quinn aproape că vărsă cafeaua.

– Prea multe informații! exclamă ea.

– Tu ce credeai? râse Georgette. Că doar scriem cuvinte obscene? Când am spus că ne ținem de obscenități am crezut că ai înțeles.

– Cred că pur și simplu nu am vrut să mă gândesc la asta.

– Asta e diferența între noi două, spuse Georgette. Eu mă gândesc tot timpul.

– Tu și Roger încă...

– Sigur. Poate chiar mai mult decât tu și Lewis.

– De unde știi cât de des o fac cu Lewis? întrebă Quinn. Nu voia să-i dea detalii, însă nici nu dorea ca Georgette să înțeleagă greșit. Spre deosebire de multe alte cupluri căsătorite, ea și Lewis încă aveau dorință. Și simțea o oarecare mândrie în asta.

– Bănuiam doar. De obicei, părinții au mai puțină energie.

– Nu energia e problema.

– Atunci ocaziile?

Quinn dădu afirmativ din cap.

– Nu e ușor când locuiești cu un băiețel de șase ani.

– Voi doi aveți nevoie să fiți singuri o perioadă. Țsta e avantajul când nu ai copii. Eu și Roger nu avem nici un deranj.

– Și nu te simți vinovată pentru prietenul tău virtual?

– De ce să mă simt? Ședințele mele porno cu Esteban mă încing pentru chestia adevărată. Fac ca sexul cu Roger să fie și mai bun.

– Însă în viața ta există alt bărbat, continuă Quinn, ridicându-se în picioare. Deschise camera și privi înăuntru. E un secret uriaș.

– Toți avem secrete, spuse Georgette, ridicând din umeri. Pariez că

chiar și tu ai.

Quinn se întoarse spre prietena ei, care o privea fără să clipească. Chipul ei era atât de deschis, atât de nonconformist, încât Quinn aproape că fu tentată să o invite în subsol și să-i arate portalul către cealaltă viață a ei. Ar fi eliberat-o. Însă n-o făcu. Pur și simplu, nu putea spune nimănui că avea două vieți pe care le putea schimba. Chiar și Hayden cel blând era îngrozit de idee. Dacă mai afla cineva, era posibil să încerce să o oprească.

– Eu sunt ca o carte deschisă, răspunse Quinn, răsturnând biscuiți de grâu pe o farfurie.

Mai târziu, când Quinn coborî la subsol ca să spele rufe, își promise să nu treacă în partea cealaltă. Era tentată să o facă, însă conversația cu Georgette o făcuse să se gândească la duplicitatea acțiunii ei. Într-adevăr, era ca o înșelăciune. Era o femeie măritată, și totuși mai era un bărbat în viața ei. La naiba, mai era o *viață* în viața ei. Nu îl înșela doar pe Lewis. Îl înșela și pe Isaac. O înșela și pe Naomi. Își înșela cartierul, mașina Volvo, apartenența ei în Asociația Părinților.

Quinn deschise cuva, setă temperatura apei la fierbinte și porni mașina de spălat. În timp ce aceasta se umplea cu apă, turnă detergent și Clorox. Apoi privi cum nivelul apei creștea și detergentul se dilua.

Lui Quinn i se păru că aude și altceva în afară de zgomotul apei și închise capacul ca să asculte mai bine. Nimic.

Deschise din nou cuva și începu să arunce în ea șosete, maiouri și alte albituri. În cele din urmă, opri mașina și rămase să asculte din nou. Era ceva, nu-i așa? Simțea că sunetul se auzea din fisură.

Quinn coborî vechea scândură de călcat și se holbă la crăpătură. Atunci își dădu seama că ceea ce auzise nu era de fapt un sunet, ci simțise că se întâmpla ceva foarte puternic cu Eugene pe partea cealaltă. Era nervos. Nu, era isteric. Ceva îl înspăimânta și îi implora ajutorul.

Quinn așteptă ca acel sentiment să treacă. Cealaltă Quinn era sigur acolo cu el și îl ajuta. Eugene o să se liniștească dintr-o clipă în alta.

Dar se înșela. Și, cu toate că încerca să ignore rugămințile din cealaltă parte și să urce, și să curețe casa, și să dea telefoanele zilnice, Quinn se simțea ținută în loc. Eugene avea nevoie de ea. Nu doar asta; se întâmpla ceva foarte tulburător. O chema.

Capitolul 14

– Ai de gând să ieși odată de acolo?

Quinn se ridică în capul oaselor în baia din apartamentul ei din Manhattan și îl auzi pe Eugene bătând cu putere în ușă. Își spusese că nu era nimic rău dacă vedea ce se întâmpla în viața ei cu Eugene. La urma urmei, nu avea o relație extraconjugală. Doar să vadă care era problema și dacă putea ajuta. Apoi putea să se întoarcă imediat.

– Fac baie, spuse ea. Ies imediat.

– Te rog, nu te grăbi pentru mine. Eu doar trec prin cea mai mare criză din carieră.

Quinn ieși din cadă înfășurată în halatul ei de pluș și deschise ușa.

– Ce e? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Eugene era în mijlocul dormitorului, pe care îl străbătea cu pași mari. Părul îi era ciufulit și ochii îi scânteiau.

– Era Andrew la telefon, spuse el, referindu-se la agentul său. Se pare că se gândesc serios să-mi dea intervalul orar de noaptea târziu la o televiziune centrală. Centrală, Quinn!

Emisiunea de televiziune a lui Eugene era la un post de televiziune local. Televiziunea centrală i se părușe un vis pe care nu-l putea atinge.

– E minunat, spuse ea.

– Centrală! Să mă ia naiba!

– Eugene, astea sunt vești *bune*. Ar trebui să fii foarte încântat.

El se răsuci spre ea, ca și când Quinn nu ar fi putut să-i înțeleagă punctul de vedere decât dacă îl privea fix în ochi.

– E pe muchie de cuțit. Dacă n-o să obțin slujba, o să fiu de râsul industriei. Toți vor ști că sunt tembelul care a fost trecut cu vederea. Iar dacă primesc slujba și nu am rating o să fie o umilire publică totală.

Așa era Eugene. Mereu analiza veștile bune ca și când ar fi fost apocaliptice. Pur și simplu, nu putea accepta că i se putea întâmpla ceva frumos.

– Trage adânc aer în piept și mai gândește-te la o variantă, continuă ea. Ai putea să obții slujba și să te descurci foarte bine.

– Asta nu mă face să mă simt mai bine.

– De ce nu?

– Nu am ceea ce e necesar ca să ai succes în televiziunea centrală. Nu sunt suficient de faimos.

– De asta te vrea toată lumea. Noaptea târziu e greu. Iar tu o să te descurci perfect.

El nu răspunse. Quinn își încrucișă brațele și îl privi pe Eugene care continua să se plimbe de colo-colo. Era frenetic și refuza să vadă vreo geană de lumină.

– Când vei afla sigur? Întrebă ea.

– Abia după câteva săptămâni, după ce ne întoarcem din Fiji. Cum o să mă bucur acum de vacanță? O să fiu îngrijorat tot timpul.

– O să fii îngrijorat doar în prima zi. Apoi o să te relaxezi. Plaja are efectul acesta asupra ta, ai uitat? Odată ce plecăm din oraș, tot stresul o să dispară. O să ne bucurăm de soare și de ocean. O să mâncăm în liniște și o să facem plimbări lungi. O să fie minunat. Stai jos.

El făcu ce-i spuse, iar Quinn începu să-i maseze gâtul și umerii. În timp ce îi detensionează nodurile din mușchi, își aminti cât de familiar era să-l maseze așa. În același timp era bucuroasă că era un gen de atingere din care lipsea intimitatea. Nu dorea să riște să își stârnească dorința. Străinii îi puteau face masaj la gât fără conexiunea sexuală a iubitorilor. Era aproape clinic.

În timp ce îl masa, Quinn văzu cu ochii minții ceea ce știa despre frumusețea exotică a Insulelor Fiji. Își imaginează soarele cald și albastrul Pacificului, palmierii și dealurile pline de vegetație, cascadele și pădurile tropicale. Începu să se întrebe dacă ritmul relaxat și peisajul de vis erau exact ceea ce îi lipsea și ei. Gândul la acel paradis era aproape insuportabil de tentant.

Quinn își frecă degetul mare de gâtul lui și privi pe fereastră spre Central Park. Eugene realizase atât de multe, și totuși nu se simțea mândru decât foarte rar. În adâncul sufletului său trebuia să știe că avea talent și că puțini oameni obținuseră realizările lui. Toată acea neliniște, își spuse ea, era rezultatul ideii prostești că, dacă își recunoștea capacitatea, o să piardă totul. Cinismul era talismanul lui, talismanul care îndepărta răul.

– Ai voie să fii fericit de veste, spuse ea. Nu se va întâmpla nimic rău.

El se desprinsese de ea și se ridică în picioare.

– Mai lasă-mă naibii.

– Eugene...

– Nu mă psihanaliza, da? Chiar și terapeutul meu recunoaște că sunt prea dus pentru asta.

– Doar încercam să te liniștesc.

– Atunci nu-mi spune că astea sunt vești bune! țipă el, tot mai nervos. Asta poate fi un potențial dezastru. Quinn, ar fi trebuit să știi deja asta!

– Nu țipa la mine! Nu era prima dată când îi spunea asta lui Eugene. Însă acum se simțea diferit. Acum simțea... că avea dreptate. Nu merita să țipe la ea. Se întrebă dacă faptul că era căsătorită de atâția ani cu Lewis dărmase zidurile și o convinsese că merita să fie tratată cu blândețe.

Eugene se opri în loc și o privi. Trăsăturile lui se îmblânziră.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu voiam să mă descarc pe tine.

– Știu.

– Nu știi ce m-aș face fără tine, șopti el, apoi o îmbrățișă cu tandrețe.

Ea se relaxă simțind familiaritatea trupului lui. Era mai înalt ca Lewis, însă mai slab, în ciuda faptului că avea antrenor personal. Iar îmbrățișarea era complet diferită. Era mai strânsă, mai disperată. Își aminti cât de pasional era să facă dragoste cu el, cum obișnuia s-o excite nevoia lacomă din ochii lui. Îl împinse.

– Aș vrea să te pot ajuta, spuse ea, însă nu pot. Nu pot să te fac fericit. Ești prea încăpățânat în suferința ta.

– Tu mă ții întreg.

– E suficient?

– E aproape suficient. O sărută pe obraz, îi dezlegă halatul și i-l desfăcu.

O clipă, ea șovăi. Era atât de familiar, de tentant. Iar trupul ei încă era excitat, căci nu trecuseră decât câteva ore de când ea și Lewis se pipăiseră cu pasiune, cu răsuflarea întretăiată, însă fuseseră întrerupți de Isaac. Terminațiile ei nervoase erau treze și înfometate. Dorea să fie atinsă. Eugene își trecu mâna peste spatele ei neted și îi prinse fundul. Era cât pe ce să se împingă în el când își aminti conversația cu Georgette. „Nu mi-aș înșela niciodată soțul“, spusese ea. Quinn se desprinsese de el.

– La naiba, Eugene! Își închise halatul și îl încheie.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

– Eu... nimic.

El făcu un pas spre ea.

– Vino aici, spuse el, chiar dacă îi despărțeau doar câțiva centimetri.

– Nu mi-am terminat baia.

El o trase din nou de halat, zâmbind.

– Te vreau și așa murdară.

– Oprește-te!

– Mă exciți când nu te lași ușor, spuse el, cu ochii îngustați, apoi își băgă din nou mâna în halatul ei, cuprinzându-i sânul gol.

Ea se desprinsese din nou.

– Vorbesc serios, Eugene.

– Uite ce greu îmi e și n-am făcut nimic încă.

Quinn alergă în baie, trânti ușa și o încheie. Eugene încercă mânerul.

– Lasă-mă să intru, spuse el.

– Pleacă.

– Te frec pe spate.

Cada încă era plină, iar Quinn încercă temperatura cu degetele. Se răcise, fapt care știa că era critic pentru călătoria ei. Ea se lăsă în apă și închise ochii, rugându-se să fie trasă rapid înapoi. Era rece. Atât de rece. Și

încă îl auzea pe Eugene bătând la ușa. În sfârșit, simți cum e împinsă dincolo și ultimul lucru pe care îl auzi înainte să se lase liniștea în călătoria ei fu vocea lui înăbușită:

– Quinn, am nevoie de tine!

Când apăru din nou în subsolul ei, goală, tremurând și zgâriată pe ambele părți ale bustului, auzi telefonul sunând și, în același timp, bătând cineva la ușa. O clipă îngheță, nu știu ce să facă mai întâi. Își luă hainele și se îmbracă rapid, apoi răspunse la telefon.

– Quinn Braverman? spuse apelantul.

– Da.

– Sun de la Cowitt Alarms. Sunteți trecută ca persoană de contact în caz de urgență pentru reședința Gilbert pe Sixteen Laurel Drive.

Oh, Dumnezeu! Adresa părinților ei. La ușa suna în continuare. Băgă telefonul sub bărbie și alergă pe scări în timp ce continua conversația.

– E vreo problemă? întrebă ea.

– A avut loc o spargere la casa respectivă. Ușa din spate. Am înștiințat secția de poliție și au venit deja.

– Casa e în regulă? A fost furat ceva? Se uită pe vizor. Era Georgette.

– Nu dețin asemenea informații, doamnă. Poliția o să vă cheme să verificați locul și să completați un raport.

Inima lui Quinn bătea să-i spargă pieptul. Își imaginează cum doi bărbați forțau intrarea și luau ceva ce aparținea tatălui ei. Sau chiar mamei ei. Știa că erau hoți profesioniști și că probabil vor scăpa, iar asta o înfură.

Georgette bătă din nou. Quinn deschise larg ușa și ridică un deget ca să-i dea de înțeles prietenei ei să aștepte un minut.

– Spune-le polițiștilor că vin acum, zise ea, apoi închise telefonul.

– Poliție? repetă Georgette.

Quinn îi explică rapid lui Georgette ce se întâmplase, sperând că prietena ei va înțelege că nu-i ardea de vizite.

– Trebuie să merg acolo acum, spuse Quinn.

– Știi că nu prea ai ce face, nu?

Bineînțeles, Georgette avea dreptate, însă acel gând o făcea să urle. Trebuia să poată face *ceva*.

– Trebuie să completez un raport, continuă Quinn.

– În rest totul e în regulă? Am venit pentru că mi-am uitat mobilul aici și am bătut o mulțime.

Ah, își spuse Quinn. Cum putea să-i explice dispariția ei?

– Oh, am înțeles, spuse Georgette, arătând spre părul ud al lui Quinn. Făceai duș. Îmi pare rău.

Quinn se simți ca și când tocmai ar fi evitat un glonț. Încă un motiv pentru care trebuia să înceteze cu călătoriile.

– Pot să te ajut cu ceva? Întrebă Georgette în timp ce intra în bucătărie să-și ia mobilul. Vrei să-l aștept eu la autobuz pe micuțul tău?

– Nu, mulțumesc, o să mă întorc la timp. În plus, s-ar speria dacă nu m-ar vedea așteptându-l acolo.

– Dar mă iubește ca pe o bunică.

Cele două ieșiră pe veranda din față. Quinn închise ușa în urma ei și o închui.

– Știu, răspunse ea, iar asta era adevărat. Isaac se simțea foarte bine cu Georgette, care stătea de multe ori cu el. Însă are problema asta, trebuie să mă vadă în stația de autobuz când ajunge acasă. Trebuie să fiu acolo să-l aștept. Întotdeauna.

Un polițist aflat în fața casei părintești a lui Quinn îi explică pe îndelete că încuietorea de la ușa din spate fusese spartă, însă nu-și dădea seama dacă se furase ceva.

– Am avut de-a face cu multe spargerii în zona asta, spuse el. De obicei doar fură bijuteriile și fug rapid.

– Deci nu ați prins pe nimeni?

– Din păcate, nu.

Quinn și polițistul intrară pentru ca ea să încerce să afle ce lipsea. Când ajunseră în dormitorul principal se vedea clar că hoții devastaseră camera, căci sertarele erau trase și golite. Quinn tremură la gândul că niște străini cotrobăiseră prin lucrurile acelea personale, alegând ce merita să fie furat.

Trase adânc aer în piept.

– Va trebui să-l sun pe tatăl meu, spuse Quinn. Nu știu dacă avea ceva de valoare aici.

Quinn căută în celelalte camere de la etaj, în care se zăreau semne că ar fi fost cercetate. Jos, totul părea în ordine. Toate aparatele electronice – combina, computerul, televizorul, care era atât de rar utilizat – erau încă acolo. Quinn ajunse în atelier și se opri. Peisajul la care lucra mama ei când murise era încă pe șevalet, acoperit. Teancurile de tablouri înrămate erau rezemate de pereți, iar pensulele mamei ei erau pe masă, acolo unde le lăsase. Și totuși ceva din acea încăpere era altfel. Atunci Quinn își dădu seama ce era și simți un fior rece. Seria de portrete de familie – ultima colecție terminată de Nan, în care se afla și singurul tablou care le înfățișa pe ele două împreună – lipsea. Probabil hoții le luaseră pentru că erau mai ușor de cărat, fiind singurele pânze fără ramă. Quinn privi în jur în atelier. Acele tablouri nu puteau să lipsească. Pur și simplu nu puteau.

Închise ochii și încercă să-și imagineze tabloul cu ea și Nan, împreună, dar separate. Nu se deranjase să-l privească ultima dată când fusese acolo.

– Ce e? Întrebă polițistul. Ce lipsește?

– Mama mea, spuse Quinn. Am pierdut-o din nou.

În seara aceea, Quinn îi lăasă pe Isaac și Georgette așezați confortabil, urmărind canalul Nickelodeon și bând ciocolată caldă, în timp ce ea și Lewis se întoarseră la casa părinților ei să facă ordine. Hayden și Cordell veniră și ei să-i ajute.

Cei patru adulți se adunară în dormitorul principal. Lewis era ocupat să monteze din nou sertarele pe șine, în timp ce restul sortau și împachetau teancurile de haine care fuseseră aruncate pe podea.

– Ar trebui să-i facem tatei o favoare și să aruncăm din ele, spuse Hayden, ridicând un pulover colorat din bumbac care arăta de prin anii '80.

Cordell ridică încă unul, aproape identic.

– Câte de-astea are?

– Aceea era perioada lui Cosby, spuse Quinn râzând.

– Am crezut că televizorul era interzis în casa asta, spuse Cordell privind-o.

– Nu era interzis, explică Hayden, ci descurajat. Tata iubea sportul... și pe Cosby.

– Serios? spuse Cordell, ridicând încă un pulover. Probabil are zeci. Ce-o fi fost în capul lui?

– Pariez că mama trecea printr-o fază maniacală, replică Hayden. Cheltuia o groază de bani. Probabil aducea zeci și zeci de astfel de pungi.

– Știi ce e interesant? spuse Quinn. Că el le-a păstrat.

Quinn iubea sentimentalismul tatălui ei, mai ales că aceea era o calitate care îi lipsise mamei ei. Dacă cineva ascundea desenele, carnetele de note sau alte amintiri ale copilăriei lui Hayden și Quinn, acela era întotdeauna tatăl lor.

– Și tatăl tău este hârciog strângător ca tine? întrebă Cordell.

Quinn se zbârli. Nu-i plăcea când Cordell îi pune porecle lui Hayden.

– Nu cred că vreunul dintre ei e strângător.

Cordell își dădu ochii peste cap.

– Glumești? Slavă Cerului că Hayden are picioare frumoase, pentru că are un sertar plin cu pantaloni scurți pe care nu i-a mai purtat din timpul administrației Clinton.

– Cred că totul e relativ, spuse Hayden. Comparativ cu tine, sunt strângător. Tu nu-ți păstrezi nici măcar un lucru, exact ca mama noastră. Și-a aruncat *totul*.

– Nu chiar totul, interveni Lewis, iar ceilalți se întoarseră spre el. Mă întrebam de ce acest sertar este singurul care nu se închide și mi-am dat seama că îl împiedică ceva. Ridică un pachet învelit în hârtie creponată albă și legat cu ață groasă și galbenă. Numele lui Quinn era scris artistic pe el, cu caligrafia lui Nan. Probabil a căzut în spatele sertarului, spuse el.

– Ce e asta? întrebă Quinn, luând pachetul ponosit.

Lewis ridică din umeri.

– Deschide-l, o îndemnă Hayden.

Ceilalți o urmăriră pe Quinn care dezlegă sfoara și deschise pachetulul. Înăuntru erau niște hăinuțe roz de bebeluș, cu căciuliță și ghetuțe asortate. Ursulețul desenat pe emblema de pe pieptul hăinuței îi dădea un aspect învechit. Quinn era încurcată.

– Am mai văzut asta, spuse ea.

Hayden dădu din cap.

– Și cred că știu și unde. Ieși în grabă din cameră și se întoarse în câteva minute cu un album foto deschis la o pagină în care apăreau părinții lor, Nan și Phil, aducând-o pe Quinn nou-născută de la spital. Făcuseră poza în fața ușii, ținând în brațe bebelușul adormit, îmbrăcat în aceleași hăinuțe roz cu ursulețul desenat pe piept.

– Nu înțeleg, spuse Quinn.

– Le păstra pentru tine, spuse Lewis.

– Dar de ce? Nu punea niciodată deoparte nimic.

– Te-a adus acasă de la spital în hainele astea, spuse Lewis. Sunt speciale.

Quinn se întoarse către fratele ei.

– Pare acesta un lucru pe care să-l fi făcut mama?

– Nu, dar e scrisul ei. Iar felul în care e împachetat sigur e al mamei.

Quinn își duse mâna la burtă.

– Poate că dau prea multă importanță, însă...

Făcu o pauză, gândindu-se ce putea spune ca să nu pară prostesc. Cum putea explica faptul că în acel cadou se ascundea un fel de mesaj, aproape ca și când mama ei ar fi știut că într-o zi va avea nevoie de asemenea conexiune?

– Nu știu, continuă ea, însă poate asta înseamnă că, într-un fel, ea încă e aici.

Asta i se părea normal lui Quinn. Îi plăcea să creadă că nu era nevoie să treacă dincolo ca să fie aproape de mama ei. Poate că spiritul ei rămăsese acolo. Cordell își băgă brațul sub un teanc de haine, apoi scoase mâna ca și cum s-ar fi trezit din morți.

– Ooh! Un mesaj de dincolo!

Hayden îl ignoră și i se adresă surorii lui.

– Cred că poți să îi dai ce semnificație vrei tu.

Quinn duse hăinuțele la nas și le miroși. Își imaginează un trup micuț și cald înăuntrul lor.

– O să o aduc acasă de la spital în astea. Îi aruncă o privire lui Lewis ca să-i verifice reacția, iar el îi întâlni ochii. Mesajul care trecu între ei era unul de speranță și de teamă. Speranța că, într-adevăr, o vor putea aduce pe Naomi acasă de la spital. Teamă că mama ei le lăsase de fapt hăinuțele de

înmormântare ale copilului.

– Cred că va fi cea mai tânără participantă la *Ce nu trebuie să porți*, spuse Cordell, râzând.

– Total nepotrivit, spuse Hayden, întorcându-se spre el. Apoi își privi din nou sora. Îmi pare rău, când lucrurile devin prea sentimentale începe să facă glume proaste.

Cordell își încrucișă brațele.

– Nu te scuza în locul meu, îi spuse el lui Hayden. Nu sunt vreunul dintre elevii tăi. Sunt adult.

– Ai dreptate, răspunse Hayden. Îmi pare rău.

– Ție îți pare rău? spuse Quinn, foarte conștientă că nu trebuia să se bage. Însă pur și simplu nu se putea stăpâni să nu-i ia apărarea fratelui ei mai mic. Cordell nu ar fi trebuit să se poarte așa cu el. Ar trebui să fie blând și recunoscător. Nu-l lăsa să întoarcă asta în favoarea lui, Hayden. Nu tu ești cel care se poartă ca un ticălos.

– Quinn, fără supărare, spuse Cordell, însă asta nu este treaba ta.

– Ba *este* treaba mea, pentru că e fratele meu și nu îmi place felul în care te porți cu el

– Nu crezi că ceea ce simte *el* e mai important decât ce simți *tu* în legătură cu asta?

– Spun doar că merită ceva mai bun.

– Adică ceva mai bun ca mine?

Gândul că tânărul considera acea idee de neconceput o scoase din sărite pe Quinn.

– Nici măcar nu poți să-ți imaginezi, nu? Cine ar putea fi mai bun ca tine? Darul lui Dumnezeu în comunitatea de homosexuali!

– Scutește-mă cu homofobia ta, spuse Cordell.

– Dacă am impresia că egoul tău este cât Prospect Park, pufni Quinn dezgustată, asta nu înseamnă că sunt homofobă.

– Gata, gata, spuse Hayden. Cred că se merge prea departe.

Lewis aprobă.

– Cred că suntem cu toții obosiți, interveni el.

– Eu nu sunt obosită, insistă Quinn. Sunt nervoasă.

– Știi că treci prin greutăți mari, spuse Cordell, cu mâna pe piept, ca și când ar fi putut să-i simtă durerea în propria lui inimă, însă asta nu-ți dă dreptul să te porți urât cu ceilalți.

Quinn rămase înmărmurită. Ce tupeu pe el să fie atât de condescendent! Îi venea să explodeze, să-i spună să iasă naibii din casă și să nu se mai întoarcă vreodată. Însă bietul Hayden! Ar fi distrus dacă ea și Cordell s-ar certa.

Lewis, care îi simțea agitația, o cuprinse cu brațul.

– Cred că e vremea să încheiem.

– Încă mai avem multe de făcut, spuse Quinn.

Hayden se apropie și o îmbrățișă.

– Ești bine? întrebă el.

– Sunt bine. Își frecă fruntea, simțind cum o ia durerea de cap. Sau poate că nu. Nu știu, cred că cel mai bine ar fi să vă duceți acasă.

– Ne dă afară, spuse Cordell.

Hayden o sărută pe frunte.

– Te sun mâine.

Quinn încuviință din cap, apoi Hayden plecă cu prietenul lui, care nu se putu abține să nu facă o glumă în timp ce coborau scările spre ușa de la intrare.

– Măcar nu va trebui să împachetăm puloverele alea urâte.

– Taci din gură, Cordell, spuse Hayden după o clipă de tăcere.

Capitolul 15

Neglijetul subțire și alb în care se îmbrăcase Quinn o făcuse întotdeauna să se simtă sexy. Însă acum, cu sâni umflați și sfârcurile înnegrite ieșite prin materialul diafan se simțea aproape stânjenită de senzualitatea ei. Se gândi să se schimbe într-una dintre cămășile ei de bumbac obișnuite, însă se stăpâni. Era foarte firesc să fie foarte sexy. Lewis o să se excite și ea ardea de nerăbdare să se culce cu el. Era mai mult decât hormonii dezlănțuiți ai sarcinii. După acel *Isaac interruptus* de dimineață, după cum îl numise Lewis, era gata de acțiune.

Îeși din baie și intră în dormitor, unde soțul ei citea o carte despre încălzirea globală.

– Ceva nou în știința schimbării climatice? întrebă ea.

El ridică privirea și o măsură din cap până-n picioare.

– Temperatura e clar în creștere. Hai aici.

Lăsa cartea jos, iar Quinn se urcă în pat lângă el. Se sărutară, iar el îi îndepărtă o suviță de pe față.

– Ești bine? întrebă el.

– Da, răspunse ea. Într-adevăr, temperatura era în creștere. Simțea un mare val de căldură, ca și când ar fi înghițit foc.

– Îmi pare rău pentru tablouri, spuse el.

– Și mie, răspunse ea, însă nu prea se gândea la altceva decât la pulsația dintre picioare.

El o sărută într-un colț al gurii, apoi în celălalt.

– N-aveai nevoie să te stresezi în plus acum.

– Iar Cordell... adăugă ea.

El nu răspunse.

– A fost un ticălos, continuă ea. Nu-i așa?

Lewis ridică din umeri.

– Pur și simplu era Cordell.

Quinn se retrase și privi chipul soțului ei.

– Crezi că am exagerat?

– E de înțeles.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că e de înțeles că acum ești puțin mai... emotivă.

– Nu crezi că Cordell s-a purtat ca un ticălos cu fratele meu?

– Cred că pur și simplu era el însuși, și la fel era și Hayden. Se descurcă și singuri, Quinn. Chiar nu este treaba noastră.

Quinn se gândi o clipă la asta.

– Hayden crede că îmi proiectez propriile nevoi emoționale asupra lui. Lewis nu răspunse.

– Și tu crezi același lucru? insistă ea.

– Cred că toți facem asta, mai ales când suntem supuși stresului. Draga mea, nu ești făcută din piatră. Vine o clipă când rămâi fără resurse.

Quinn se ridică în capul oaselor și își potrivește perna la spate.

– Vorbești ca și când eu aș fi singura supusă stresului. Dar tu?

– Nu am spus niciodată că nu sunt supus stresului.

– Dar nu vorbești niciodată despre asta. Sau, cel puțin, nu cu mine.

– Ai destule pe cap.

– Dar am nevoie să știu ce simți. Nu poți să mă lași deoparte. Nu ne face bine.

El oftă și se ridică și el, rezemându-se de capul patului lângă ea.

– Ce vrei să știi?

– Vreau să știu... Quinn se aplecă și aprinse o lumină. Vreau să știu ce simți față de acest copil.

El privi în gol, cu ochi pierduți, și avu nevoie de câteva minute ca să răspundă.

– Mi-e frică, răspunse el într-un final.

Quinn așteaptă ca el să continue, însă nu o făcu.

– Mai mult, îl îndemnă ea.

– Nu știu ce altceva vrei să spun.

– Vreau să-mi spui tot ceea ce ai putut să le spui mamei și surorii tale sau lui Georgette. Te abții. Simt asta. Crede-mă, nimic din ce-ai putea spune nu e la fel de rău decât să mă lași pe dinafară.

El îi luă mâna și o privi lung. Lui Quinn i se păru că avea o privire de om rănit.

– Cea mai grea parte din toată povestea asta, spuse el, e că nu te pot proteja. Nu pot să îndrept lucrurile.

– Ești mai îngrijorat pentru mine decât pentru copil.

– Bineînțeles că sunt. Te iubesc. Pentru mine copilul e doar ceva abstract, mai ales că...

– Mai ales că ce?

El scutură din cap.

– Că poate nici nu se va naște? Încercă ea.

– Da.

– Și presupun că te-ai gândit la avort.

– Da, desigur, răspunse el.

– Și de ce nu mi-ai spus?

El trase cuvertura peste ei.

– Îți amintești de soții Ackley? Întrebă el.

Robert și Faye Ackley erau un cuplu care locuiseră pe același palier cu

ei în blocul din Queens. Cele două familii se împrieteniseră, iar într-o sâmbătă noapte, când plănuiseră să iasă la cină împreună, Faye bătuse la ușă și le spusese că nu mai putea veni, căci ea și Robert se despărțiseră. Quinn și Lewis o invitaseră înăuntru și îi ascultasera povestea tristă. După cum spunea Faye, problemele lor începuseră cu mai mulți ani în urmă, când rămăsese însărcinată cu al treilea copil. Robert spusese că nu-și permiteau încă unul, apoi insistase să facă un avort pe care ea nu și-l dorea. Ea crezuse atunci că putea să treacă peste asta, dar se înșelase. Nu știa dacă putea să-l ierte vreodată, iar criza din căsătoria lor se adâncise prea mult.

– Noi nu suntem familia Ackley, răspunse Quinn.

– Știu, însă nu vreau să te pun vreodată în asemenea situație.

– Deci crezi că trebuie să fie în întregime decizia mea?

– Poate nu în întregime, dar aproape. Aproape în întregime decizia ta, da. Trebuie.

– Însă dacă ai avea un vot, ai vota pentru avort?

El întinse mâinile, iar ea se aplecă spre îmbrățișarea lui. El o sărută pe creștet.

– Chiar vrei să-ți răspund la asta?

– Da, însă nu vreau să îmi spui ce simți față de mine. Vreau să-mi spui cum te-ai simți să fii tatăl unui copil care ar putea avea un handicap.

– Îți mai amintești zborul acela la Daytona Beach de care ți-am povestit?

Își amintea. Când era la facultate, Lewis și câțiva prieteni zburaseră în Florida în vacanța de primăvară. Erau la 9 000 de metri în aer când unul dintre motoare luase foc, iar stewardesa îi spusese lui Lewis să facă schimb de locuri cu bătrânul care era în fața ieșirii de urgență, pentru orice eventualitate. Dorea să se asigure că pasagerul de lângă trapă era suficient de puternic cât să o deschidă.

– Bineînțeles că îmi amintesc. Ai spus că e cel mai înfricoșător lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Lewis dădu din cap.

– Asta e și mai înfricoșător.

Luni, Quinn și fratele ei îi duseră pe Isaac și pe un prieten de-al lui la Muzeul Copiilor din Long Island. Era Ziua lui Columb și, chiar dacă Lewis trebuise să meargă la serviciu, școlile erau închise, iar locul se aglomerase. Isaac și prietenul său nu aveau nimic împotriva mulțimii. Ba chiar zgomotul și energia îi stârneau și mai mult. Quinn și Hayden mergeau în urma lor vorbind, în timp ce băieții treceau de la o expoziție la alta.

– Cordell s-a întors în L.A., îi spuse Hayden lui Quinn.

– Serios? Am crezut că a acceptat deja rolul în serial.

Hayden ridică din umeri.

– A apărut altă audiență și mi-a spus că vrea să încerce totul. Un rol într-un film pentru marele ecran e obiectivul lui adevărat. Mereu a fost.

– Și asta ce înseamnă pentru voi doi?

– Asta depinde dacă primește sau nu rolul.

„Uită-l“, ar fi vrut ea să spună. „Nu te merită.“ Însă nu voia să se bage iarăși. Îi strânse mâna.

– Mamă, uite! strigă Isaac.

Quinn îl privi pe fiul ei care stătea pe o platformă mică și rotundă, înconjurat de un șanț plin cu săpun lichid spumos. Prietenul lui, Ethan, trăgea de un scripete, iar un inel uriaș se înălța deasupra lui Isaac, trăgând în sus pelicula de săpun, până când Isaac fu închis într-o bulă cilindrică uriașă de săpun. Râdea și țipa încântat.

După ce încercă și Ethan, amândoi insistară că era rândul unchiului Hayden. Se urcă pe platformă, iar băieții traseră până când inelul ajunse deasupra lui.

Quinn nu se putu abține. Își băgă degetul prin pelicula de săpun și o sparse.

– Încerci să-mi spargi bula? întrebă Hayden, coborând de pe platformă. Îi făcu cu ochiul surorii lui, care începu să râdă.

– Dacă aș putea...

Băieții își continuară drumul și urcară scările, urmați de Hayden și de Quinn.

– Știu că tu crezi că mi-ar fi mai bine fără el, spuse Hayden. Însă el e tot ce mi-am dorit. Și înțeleg că poate să fie nerespectuos, și imatur, și cu alte o mie de defecte. Însă mai poate fi și inteligent, și spontan, și poate să-mi facă viața o plăcere. E potrivit pentru mine. Și cred că și eu sunt potrivit pentru el.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, Hayden.

– Doar încerc să pregătesc terenul ca să îți pot cere o favoare, spuse el.

Isaac și Ethan alergară spre o încăpere plină cu instrumente de percuție din toată lumea. Treceau de la unul la altul, atingându-le și făcând cât de mult zgomot puteau.

– Ce e? îi spuse Quinn fratelui ei, chinându-se să îl audă prin acea debandadă.

– Când se întoarce, ai putea să vorbești cu el și să rezolvați lucrurile?

– Mi-era teamă să nu îmi ceri asta, spuse ea chiar când Isaac găsi tobele bongo.

Hayden n-o auzi, iar Quinn îl trase pe fratele ei afară din cameră, unde era mai liniște.

– Te rog, Quinn, continuă Hayden.

Își aminti de conversația pe care o avusese cu Lewis cu o noapte în urmă și și-i imagină pe Hayden și pe Cordell având propria conversație.

Probabil că fratele ei îi ceruse lui Cordell să fie cel care îndreaptă lucrurile, iar el refuzase.

Ușa sălii de percuție se deschise, iar Isaac și Ethan ieșiră, alergând către următoarea expoziție.

– N-ar trebui să îl lași să își bată joc de tine, spuse Quinn, în timp ce-i urmau pe băieți.

– E mai sensibil decât îți închipui. Felul în care se poartă când e în preajma ta și a lui Lewis e doar modul în care Cordell vrea să atragă atenția. În preajma mea e mai deschis și mai sensibil.

– Mi-e greu să-mi imaginez asta.

– Știu că îl urăști, se încruntă Hayden.

– Nu îl urăsc. Pur și simplu... te iubesc. Te iubesc și îmi pasă de tine, și vreau să te văd fericit.

– *El* mă face fericit, Quinn. Îl iubesc. Hayden arăta ca și când îi venea să plângă. Și sunt îngrijorat că el o să folosească orice scuză ca să mă părăsească.

– Atunci...

– Nu, o întrerupse el. Te rog. Nu-mi spune că atunci relația asta nici nu ar trebui să mai existe. Nu sunt ca tine, Quinn.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu trăiesc cu spaima că persoana pe care o iubesc cel mai mult o să dispară.

– Așa mă vezi tu? Întrebă Quinn.

Auzi vocea unui copil care striga „Mamă! Mamă!” și își dădu seama că era Isaac.

– Vin imediat! strigă ea și se gândi la teama lui irațională de a nu o pierde. Poate că nu avea nici o legătură cu faptul că simțise că ea putea dispărea printr-un portal. Poate pur și simplu o învățase de la ea.

În ziua următoare, obstetriciana lui Quinn o sună să-i spună că veniseră rezultatele de la amniocenteză și că acestea nu erau „deloc ieșite din comun“. O clipă, lui Quinn i se tăie răsuflarea, gândindu-se că astea puteau fi vești bune. Oare era posibil ca rezultatele să fie în conflict cu raportul ecografiei? Oare era vorba de un miracol? Poate imaginile mințiseră și totul era o greșeală. Dar nu, prietena ei medic continuă să-i explice că nivelul de proteine alfa era clar ridicat, așa cum se așteptaseră și ei, așa cum era firesc când era vorba de un defect al tubului neural.

Quinn lua notițe în timp ce vorbea doctorul, însă după aceea abia mai putea să fie atentă. Ce diferență era că nu se găsiseră anomalii cromozomiale și că nu exista pericolul unor boli precum sindromul Down, spina bifida și fibroză chistică? Copilul ei rămânea desfigurat, încă în pericol să moară sau să rămână cu afecțiuni teribile ale creierului.

Quinn avu foarte puțin timp să proceseze informația. Promise telefonul chiar când îl pregătea pe Isaac pentru antrenamentul de fotbal, așa că plecă în grabă. Îi promise lui Sally că o să sune dacă mai avea întrebări și închise telefonul. Îl ajută rapid pe fiul ei să își încheie pantofii de sport cu crampoane și să-și pună apărătorile, apoi îl urcă în mașină. Pentru că în acea zi Quinn era mama responsabilă cu gustările, opri întâi la Dunkin' Donuts să cumpere o cutie cu gogoși Munchkins pentru copii și un recipient cu zece cești cu cafea caldă pentru ca mamele să se încălzească în timp ce copiii alergau pe teren.

Când ajunse acasă avu timp să bage un pui la cuptor, să îl ajute pe Isaac cu temele, să-i facă baie, să împacheteze rufele și să golească mașina de spălat vase înainte să se întoarcă Lewis.

– Cum ți-a fost ziua? întrebă el.

Se auzi ceasul cuptorului. Quinn luă mânușa și scoase puiul.

– Am primit rezultatele de la amnio, răspunse ea.

– Și?

– Am scris. Făcu un semn cu bărbia.

Lewis luă pagina și o citi în timp ce Quinn așeză cu grijă tava și mută puiul pe un tocător de lemn. Îndepărtă aburul și, cu toate că încă era prea fierbinte ca să fie tăiat, scoase foarfeca pentru pui, înfipse colțul de jos în burta puiului și strânse mânerul, tăind spre pieptul păsării.

Lewis lăsă jos hârtia.

– Miroase bine, spuse el.

– Doar atât ai de spus? întrebă ea, privindu-l.

– Nu sunt vești, Quinn. Este exact ceea ce așteptam să auzim.

Ea continua să taie pasărea.

– Totuși...

– Totuși ce?

– Nu știu, Lewis. După conversația noastră de noaptea trecută am crezut că o să fii mai deschis cu mine.

– Și ce vrei să-ți spun? Că sufăr din cauza asta? Bine, sunt nefericit. Te ajută cu ceva?

– Mă ajută pentru că am nevoie să știu ce simți, spuse ea, lăsând foarfeca din mână.

El își încrucișă brațele.

– Nu știu cât de deschis o să pot fi.

– Nu fi așa, spuse ea.

– Așa cum?

– Ca și când ai crede că e stupid să spui ce simți.

El desfăcu brațele și expiră.

– O să răspund la toate întrebările pe care le ai.

Isaac strigă de la etaj, iar Quinn oftă, resemnată cu faptul că discuția

nu ducea nicăieri.

– E în baie? Întrebă Lewis.

Quinn încuviință din cap și își șterse mâinile pe prosopul de bucătărie.

– Mă duc eu, spuse Lewis strângându-i umărul.

– Vezi să fie clătit bine de șampon.

Mai târziu, când vasele fură spălate, iar din pui mai rămăsese doar o grămadă de oase pe care o aruncă la gunoi, Quinn privi pe fereastră în timp ce Lewis ducea punga la tomberon. Îl văzu aruncând o privire spre casa lui Georgette, apoi alergând acolo când vecina lor ieși pe ușa din față. Se părea că avea multe să-i spună, căci începu imediat să vorbească și nu se opri o vreme destul de lungă. Georgette mai scotea din când în când câte o exclamație, însă de cele mai multe ori dădea din cap. Totul continuă așa aproape cincisprezece minute. În sfârșit, ea îl îmbrățișă pe Lewis cu căldură, iar el se întoarse alergând acasă.

În ziua următoare, Quinn nu-și putu stăpâni un sentiment de neliniște care părea să-i cuprindă toate gândurile ce-i treceau prin minte. Chiar când crezuse că-l convinsese pe Lewis că era bine să se deschidă în fața ei, se părea că acesta se îndepărta și mai mult. Asta nu făcea decât să-i sporească panica față de posibilitatea să piardă copilul, dar și spaima de a crește un copil cu dizabilități. În plus, încă îi era teamă că viața amoroasă a fratelui ei avea să-l împingă la depresie.

Și totuși, Quinn refuză să treacă prin portal ca să fugă de probleme. Apropierea aceea de Eugene o învățase că trebuia să rămână în viața asta și să-și înfrunte problemele. Fuga în cealaltă viață nu era doar un refugiu. Era înșelăciune.

Quinn se hotărî să-și pună capăt neliniștilor făcând ceva. Știa că toate acțiunile care ar face-o să se simtă că deține controlul o vor ajuta. Așa că se duse la casa părinților ei să verifice noua încuietoare de la ușa din spate și să se asigure că totul era în regulă. Poate că asta va fi suficient cât s-o liniștească.

Când ajunse acolo, locul era exact așa cum îl lăsase. Noua încuietoare de la ușa din spate era sigură, iar sistemul de alarmă funcționa. Desigur, tablourile încă lipseau, iar Quinn se simțea ca și când o parte din sufletul ei ar fi dispărut odată cu ele.

Se plimbă la primul etaj al casei și se întoarse de fiecare dată în același loc din camera de zi, în fața unui dulap mare și vechi, de anticariat. Era o zonă care-i dădea un sentiment teribil. Ceva de aici o îngrozea.

Oare era doar faptul că mama ei o avertizase întotdeauna să nu se apropie de acest obiect de mobilier? Poate că asta era. Când era copil, fusese instruită să îl ocolească cu grijă. De fapt, era singurul lucru din casă în privința căruia mama ei fusese atât de categorică. Acum, că se gândea la asta, i se părea ciudat că mama ei mutase acest obiect interzis din sufragerie

în această zonă care era în drumul tuturor.

Se întrebă dacă obiectul de mobilier fusese doar o scuză ca să o țină departe de acel loc. Însă dacă era așa, care era adevăratul motiv? De ce anume o protejase mama ei? Quinn încercă să se concentreze asupra unei amintiri vagi, de dinainte ca acel dulap vechi să fi fost adus în cameră. Nu avea mai mult de patru ani. Oare nu cumva simțise ceva și încercase să vorbească despre asta cu mama ei? Acela fusese momentul în care acel dulap greu fusese adus din sufragerie, unde se potrivea cu decorul, în acest colț al camerei de zi.

Quinn își puse mâinile pe dulap și închise ochii. Și simți în câteva clipe. Sub el era un portal. Însă nu era acel tip de pasaj cu care era obișnuită. Acesta era rece. Quinn nu simțea altă viață pulsând de cealaltă parte. Simțea moarte.

Se trase înapoi, înspăimântată. Ce naiba era asta? Și de ce simțea că avea legătură cu costumul de bebeluș pe care i-l lăsase mama ei?

Așa speriată cum era, Quinn trebuia să afle mai multe, să se apropie și mai mult de portal. Mobila era prea grea ca să o poată împinge fără să se rănească, așa că se întinse pe podea și își băgă degetele printre picioarele scurte ale dulapului masiv. Când se apropie și mai mult, simți un fior rece care îi trimise un curent electric de spaimă pe șira spinării. Se trase înapoi și se ridică în picioare.

Înspăimântată și confuză, Quinn începu să se plimbe prin cameră. De ce simțea că mama ei murise în acest loc? Nu avea logică, pentru că știa că Nan luase supradoza în baia de la etaj.

„Curaj!“ își spuse ea, apoi începu să golească dulapul. Trebuia să termine înainte să-și piardă mințile. Scoase toate farfuriile pictate manual, fragmentele de ceramică, sticlă suflată, artă africană și sculpturile de porțelan pe care le colecționase mama ei de-a lungul anilor. Scoase cu grijă rafturile de sticlă de sus și sertarele de lemn de jos. Acum că era mult mai ușor, dulapul putea fi împins. Quinn își propti tălpile pe podea, își rezemă spatele de el și împinse. Dulapul se mișcă imediat.

Quinn se aplecă și se așeză cu picioarele încrucișate și cu fața la o crăpătură dintre plăcile parchetului de lemn masiv. Amintirea vagă a momentului în care descoperise acel loc când era copil devenea mai clară. Însă acum se simțea diferit și o cuprinse o greață din ce în ce mai mare. Sentimentul se înrăutăți tot mai mult, până când Quinn nu se mai putu mișca. Îi era rău și era foarte slăbită. Știa că putea să lupte cu asta, dar somnul îi mângâia marginile conștiinței și o ademenea. Capul i se îngreuna tot mai mult, așa că se lăsă pe podeaua rece și simți cum alunecă.

Pe măsură ce pierdea lupta cu propria conștiință, degetele de la mâini și de la picioare îi amorțeau, ia ea simțea că moare. Sau poate copilul ei era cel care murea.

Copilul ei? Dumnezeu, nu! Se chinui să se trezească și își adună toată forța ca să se târască din acel loc. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât devenea mai puternică. Iar când se simți suficient de bine cât să se ridice, ieși împleticindu-se din casă și se îndepărtă cu mașina.

Capitolul 16

Drumul spre casă îi era suficient de cunoscut lui Quinn ca să-și permită să-și pună creierul pe pilot automat. Fu scoasă din transă de sunetul telefonului.

– Știi pantalonii aceia crem pe care i-am purtat la aniversarea a patruzeci de ani a lui Allen?

Era Lewis. Îl puse pe difuzor.

– Poftim? Întrebă ea.

– Mă întrebam dacă încă sunt la spălătorie sau în șifonierul meu.

– Pantaloni crem?

– Ești bine? Întrebă el. Pari terminată.

Ea încercă să vorbească, să-i spună despre teroarea prin care tocmai trecuse, însă nu reuși să scoată decât un suspin care imediat se transformă într-un plâns atât de puternic, încât fu nevoită să oprească mașina.

– Draga mea, ce s-a întâmplat?

Ea nu putea vorbi.

– Quinn? Vrei să vin acasă?

– Nu. Sunt bine... tocmai am fost la casa părinților mei. Acolo am avut o senzație înfiorătoare. Despre mama, despre... Își înghiți nodul din gât, amintindu-și de ce nu-i spusese niciodată lui Lewis despre portaluri. Și poate că el nu avea nevoie să fie protejat de adevăr, însă ea păstrase secretul atâta timp, încât pentru a-l spune acum avea nevoie de mai multă energie decât dispunea în acel moment.

– Am simțit că mor, spuse ea.

– Oh, draga mea. Ai trecut prin atâta stres.

– Cred că s-a petrecut ceva ciudat cu mama, ceva ce nu am știut niciodată. Și cred că are legătură cu mine.

– Știi, după-amiază am o singură întâlnire. Pot să o anulez și să vin imediat acasă.

– Nu e nevoie, spuse ea.

– Ești sigură?

Oare era? Poate ar trebui să accepte ajutorul lui acum. Însă oare ce ar putea el să facă pentru ea? Nu, nu dorea decât un pic de timp ca să se liniștească.

– Mă descurc, spuse ea. Și ai dreptate – sunt foarte stresată. O să ajung acasă și mă odihnesc.

Exact asta și făcu, însă tocmai când se așeză auzi soneria de la ușă. Era Georgette, cu altă bucată de prăjitură cu banane. Quinn făcu ceai de plante

pentru amândouă și se așezară la masa din bucătărie.

– Nu arăți prea bine, spuse Georgette.

– Sunt obosită.

– Doar atât?

– Stresată, spuse Quinn, amestecând în ceai. *Foarte stresată.*

– Poate ar trebui să stai o vreme departe de casa părinților tăi.

Quinn ridică privirea, surprinsă.

– De unde știi că am fost acolo?

– Hm?

Quinn se ridică în picioare.

– Te-a sunat Lewis?

– Nu te supăra.

– Cum să *nu* mă supăr? Mie nu îmi spune absolut nimic, în schimb aleargă la tine să-și verse oful.

– Nu e chiar așa, Quinn.

– Atunci cum e?

– E îngrijorat în privința ta.

– Atunci ar trebui să vorbească cu *mine!*

– Când ajunge acasă diseară...

– *Te rog*, nu-mi da mie sfaturi despre cum să-mi fac căsnicia să meargă! Tu n-ar trebui să vorbești. Quinn își duse mâna la gură. Oh, Dumnezeu! Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Georgette făcu un semn cu mâna, apoi își îmbrățișă prietena.

– E în regulă, spuse ea. Ai dreptate, nu mă pricep absolut deloc la căsnicii. Dar știu un lucru. Tu și Lewis aveți nevoie să fiți un timp singuri.

Quinn nu-și putea imagina cum ar fi ajutat „timpul singuri“ dacă Lewis nu vorbea cu ea, iar până să ajungă el acasă neliniștea ei fusese înlocuită de furie. Rămase bosumflată tot timpul cinei, răspunzându-i la întrebările despre starea ei doar cu propoziții scurte precum „Sunt bine“ sau „Nu-ți face griji“.

– Sigur ești bine? Întrebă el.

Ea își dădu ochii peste cap. De ce n-o lăsa pur și simplu în pace? Nu vedea că n-avea chef de vorbă?

– Nu contează, spuse ea.

– Pari furioasă.

– Las-o baltă, Lewis.

– Draga mea, cum să te ajut dacă nu-mi spui ce este cu tine? Întrebă el.

Asta puse capac la toate.

– Deci nu-ți place când nu vorbesc cu tine, nu? replică ea, scrâșnind din dinți.

– Poftim?

– Cum naiba crezi că mă simt *eu* când tu ești ca o piatră în preajma

mea și apoi alergi la Georgette să-ți verși amarul?

– Poftim?

– Te-am văzut aseară alergând să vorbești cu ea. Iar azi, primul lucru pe care l-ai făcut după ce ai vorbit cu mine a fost să o suni pe Georgette să discuți cu ea despre asta!

– Draga mea...

– Aseară, continuă ea, ai făcut mare tam-tam că ești alături de mine. Și eu sunt alături de tine, Lewis, numai că se pare că tu poți vorbi cu toată lumea, mai puțin cu mine!

– Liniștește-te.

– Nu mă liniștesc! Deja plângea. Ești cel mai important om din viața mea și mă lași deoparte.

El o prinse de umeri.

– Quinn, ascultă-mă. Motivul pentru care m-am dus aseară să vorbesc cu Georgette a fost pentru că plănuiam o surpriză pentru tine.

– Poftim? spuse ea. Era ca și când vântul și-ar fi schimbat brusc direcția. Sau încetase pur și simplu să mai bată.

– De ziua ta, spuse el. Mă gândeam că avem nevoie de un timp împreună. Timp să ne distrăm și să uităm de orice altceva. Așa că am sunat-o pe mătușa ta și am întrebat-o dacă e liberă casa ei de la lac. Apoi am rugat-o pe Georgette să stea cu Isaac. Vreau să te duc undeva în weekend, draga mea. Am aranjat totul. Urma să-ți spun mâine.

– Ai făcut asta pentru mine?

– Da!

Quinn se prăbuși la pieptul lui.

– Oh, Lewis.

– Chiar avem nevoie de asta, rosti el blând.

– Da, avem.

– Deci ești de acord? întrebă el. Vrei să facem această excursie?

Da, voia. De fapt, părea ca o rețetă de salvare a vieții. Excursia aceea era exact refugiul de care avea nevoie. În loc să alunece prin portal către altă viață, putea să se refugieze chiar în brațele soțului ei. Însă nu va fi ceva cu adevărat romantic decât dacă erau de acord să fie o evadare lipsită de stres. Acea excursie era o șansă să se întoarcă în timp înaintea sarcinii, înainte chiar să devină părinți. Și, după cât îl bătuse la cap să se deschidă în fața ei, aproape că nu-i veni să creadă ceea ce spuse în continuare.

– Cu o singură condiție, răspunse ea.

– Și anume?

– Să nu vorbim despre copil. Vreau să fie o excursie doar pentru noi.

Analiza lui Quinn – nr. 5

Quinn ca elevă de liceu. La început, Nan se gândise să îi înfățișeze corpul într-o poziție de adolescentă, de exemplu așezată într-o parte, cu picioarele peste unul dintre brațele scaunului. Sau pe podea, cu picioarele ridicate pe scaun, pentru ca privitorul să o vadă cu susul în jos. Însă ambele i se părură banale. Nu dorea ca tabloul să pară o scenă din *Bye Bye Birdie*.

Adolescența însemna îndepărtarea de familie și apropierea de prieteni. Însă nu era un tablou despre pubertate. Era un tablou despre Quinn. Iar Nan considera că aceea era vârsta la care fiica ei începuse să-și dea seama că se despărțea cu adevărat de mama ei și că se transforma într-o persoană complet diferită. Așa că Nan o înfățișă pe scaun, cu genunchii la piept, pe care îi ținea cu brațele. Se îmbrățișa singură.

Nan se simțea mulțumită de acel tablou. Avea o direcție foarte clară și considera că se potrivea perfect cu celelalte tablouri. Însă după ce lucră la el câteva zile, privi pânza și văzu ceva ce nu-și dăduse seama că era acolo. Quinn nu-și îmbrățișa doar neînțelegerile. Se alina singură, era propria ei mamă.

„Oare te-am dezamăgit?“ se întrebă Nan. Toți acești ani își spusese că nici unul dintre copiii ei nu suferiseră din cauza bolii ei. Da, erau perioade în care depresia o răpea de lângă ei, însă tatăl lor le fusese alături. Și, cu siguranță, faptul că fuseseră nevoiți să se adapteze cu o mamă care suferea de tulburare bipolară îi făcuse mai puternici și îi învățase ce e mila.

Însă acum, când o privi pe fiica pe care o crease pe pânză, Nan simți că aceasta îi aducea un reproș. Felul în care o privea Quinn avea ceva acuzator.

– Ce am făcut? întrebă Nan cu voce tare.

Capitolul 17

Cu bicicletele legate în spatele mașinii, Quinn și Lewis se îndreptară spre nord, traversară podul Throgs Neck și o luară spre Taconic Parkway. Era o autostradă mai veche, cu benzi înguste și curbe abrupte, însă era drumul preferat al lui Quinn spre casa de vacanță a mătușii ei, Bunny, din Massachusetts, mai ales toamna.

Alegerea ei fu răsplătită de un spectacol de culoare care o încuraja din toate părțile. Cu o săptămână în urmă, jumătate dintre frunze erau încă verzi. După încă o săptămână, peste jumătate vor dispărea, lăsând în urmă crengile cenușii și golașe. Însă în acea dimineață senină de vineri copacii ofereau cea mai bogată paletă în nuanțe de toamnă a naturii – un fundal de ruginiu cald și nuanțe de maro cu urme de roșu aprins, auriu puternic și portocaliu care părea o flăcără.

Pe măsură ce înaintau spre nord, orizontul se înălța tot mai mult în fața lor, în munții cu piscuri rotunjite. Aprecierea lui Quinn față de splendoarea peisajului era atât de strâns legată de relația cu mama ei, încât nu știa cum să le despartă. De când se știa, mama ei avusese grijă ca ea și Hayden să fie receptivi la frumusețea din jurul lor. Într-o zi ca asta ar fi spus: „Priviți, copii! Credeți că un artist ar putea surprinde așa ceva? Vă imaginați creând așa ceva din nimic? Doar Dumnezeu poate. Și a făcut-o pentru noi. E un dar.“

Da, era un dar. Iar darul mamei ei era să-i învețe să îl aprecieze. Quinn și-ar fi dorit să-și poată exprima acele sentimente și în fața lui Lewis fără să pară banală. El își îndepărtă o clipă privirea de la drum, ca să-i zâmbescă. Știa și el. Știa că nu trebuia să spună nimic.

Merșă în liniște încă vreo câțiva kilometri până când ajunseră la o priveliște pitorească, iar Lewis o întrebă dacă voia să oprească puțin. Ea acceptă.

Era jumătatea dimineții, iar soarele începea să înmoaie răcoarea aerului. Semăna cu o zi de vară târzie. Stăteau în picioare, admirând priveliștea – pânza naturii cu nuanțele toamnei pictate pe pantele munților până la linia orizontului. Lewis își trecu brațul pe după mijlocul ei.

– Mă bucur că am venit, spuse el.

– Și eu.

Se așeză pe banca de lemn, mână în mână, bucurându-se de peisaj și de vântul domol. Se sprijini de umărul lui. Pielea lui absorbea parfumurile naturii, iar mai târziu, când vor face dragoste, o să respire această clipă.

Ajunseră de pe Taconic pe Route 7, care șerpuia la nord din

Connecticut spre Massachusetts, plin de farmec și de mai multe magazine de antichități decât poate vizita într-o zi chiar și cel mai dedicat colecționar. Quinn avea câteva preferate la care se oprea, însă cel mai mult îi plăcea când descoperea o adevărată comoară de magazin despre care nu știuse nimic. Ieșiră de pe drumul principal ca să caute o asemenea comoară.

– Acolo, spuse ea, arătând cu degetul.

Nu era chiar un magazin de antichități, ci o mică galerie, pe care era o firmă cu OBIECTE DE ARTĂ ȘI DE COLECȚIE. Lewis parcă pe mica alee de pietriș.

Magazinul era plin de tablouri, care acopereau fiecare centimetru de perete sau zăceau în teancuri pe podea. Quinn își dădu seama că oamenilor le plăcea să scotocească prin teancurile acelea, sperând să găsească vreun Winslow Homer sau John Singleton Copley nerecunoscute, ascunse printre celelalte pânze. Însă nu aceea era misiunea lui Quinn. Comoara pe care o căuta ea era o artistă americană mai puțin faimoasă, însă care o interesa personal mai mult. Mama ei petrecuse mulți ani locuind și pictând în această zonă, iar lucrările ei încă erau răspândite prin galerii mici din New England, mai ales în Berkshires. Așa că n-ar fi fost deloc neobișnuit să găsească unul dintre tablourile ei într-un loc ca acela.

Proprietarul galeriei era o femeie la vreo șaptezeci de ani, care se prezentă drept Eliza Macie. Era dreaptă și slabă, cu ochi albaștri și pomeți frumoși. „Are gene bune“, își spuse Quinn.

– Aveți aici mai mult artiști locali? întrebă Quinn, sperând să-și reducă activitatea de căutare într-o anumită secțiune din magazin.

– Tot ce e pe dreapta e local, mai mult sau mai puțin, spuse Eliza Macie. Căutați ceva anume?

– Nan Mazursky, răspuse Quinn, dându-i femeii numele de fată al mamei ei. Sau Nan Mazursky Gilbert.

– Am avut un Nan Mazursky, răspuse proprietara. L-am vândut cu ani în urmă. Însă aici sunt artiști din comunitate care au pictat în anii șaizeci și șaptezeci, dacă vreți să vă uitați.

Femeia părea să-și cunoască bine inventarul, iar Quinn se îndoia că va găsi creațiile mamei ei printre acele tablouri. Și totuși, se uită prin teancurile indicate, ca să se asigure. Între timp, Lewis găsisse un colaj cu fotografii meteo care îi atrase atenția.

Quinn căută printre tablourile înrămate cu peisaje, natură moartă, portrete și picturi abstracte. Din când în când se oprea asupra unei creații care semăna cu stilul mamei ei, însă nu era ce căuta.

Unul dintre portretele pe care le văzuse în grabă îi reveni în minte după câteva momente. Oare ce îi spunea creierul că văzuse acolo? Reveni la acel tablou și îl scoase. Era o tânără cu părul negru, cu ochi verzi cu sclipiri de chihlimbar, pictată pe un fundal violet.

– Lewis? strigă ea. Uită-te puțin la asta.

El se apropie și studie tabloul.

– Cu cine seamănă? întrebă Quinn.

– Cu tine?

– Nu, nu cu mine. Uită-te mai atent.

El încrucișă brațele și privi.

– Cu mama ta?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Aha, spuse el. Arată ca Nan mai tânără.

– Și totuși... Se opri, încercând să găsească o metodă ca să redea în cuvinte ce anume la femeia din tablou îi dădea sentimentul că nu era mama ei.

– A nimerit trăsăturile, dar nu și personalitatea? încercă Lewis.

– Exact, spuse ea. Are o anumită cochetărie. Ca și când ar ști că e frumoasă sau speră ca privitorul să creadă asta. Nu o spun în sensul rău, e vorba de o mândrie nevinovată în expresia ei. Însă nu mi-o pot imagina pe mama cu felul acela de vanitate de fetiță. Și totuși, arată ca ea.

Quinn o chemă pe proprietara galeriei și o întrebă dacă știa acel tablou. Femeia spuse că artistul era un bărbat din partea locului care studiasse și trăise în zonă toată viața.

– Nan Mazursky era mama mea, spuse Quinn, și cred că în portretul acesta e ea.

– E posibil, zise Eliza Macie. Cred că au studiat amândoi cu același profesor local. Dacă vrei, încerc să aflu câteva informații și te sun într-o zi sau două.

– Stăm aici doar în weekend, interveni Lewis, notându-și numărul de mobil. Dar ar fi minunat.

– Unde stați?

Quinn îi spuse unde era casa mătușii ei, iar proprietara galeriei o anunță că locuia la câteva străzi distanță.

– Uite cum facem, zise ea. Iau tabloul cu mine acasă ca să nu fiți nevoiți să mergeți prea departe dacă vă hotărâți să-l cumpărați.

Quinn și Lewis îi mulțumiră, luară o carte de vizită și își văzură de drum. Se opriră să ia prânzul la Great Barrington, apoi se îndreptară direct spre casa mătușii Bunny, căci Quinn era nerăbdătoare să meargă cu barca pe lac cât încă mai era lumină afară.

Era suficient de cald cât să-și lase puloverele acasă, așa că, îmbrăcați în tricouri și blugi, Quinn și Lewis se urcară în barcă pe țărmul lacului Garfield. Lewis luă vâslele, iar Quinn se relaxă în timp ce el se îndreptă spre un golfuleț izolat, înconjurat din trei părți de copaci înalți din care cădeau frunze în apă. În depărtare, munții sărutau linia orizontului. Un stol de găște gălăgioase zburară pe lângă ei, apoi nu se mai auzi decât foșnetul

frunzelor și apa prin care înainta bărcuța lor.

Quinn își lăsă capul pe spate și privi soarele, dându-și seama că era ultima vitamină D pe care putea s-o mai absoarbă acum, înainte de multe luni de pauză. Singurul defect al acelui moment perfect era că era trecător. Foarte curând avea să se întoarcă la teamă și neliniște. Își puse mâna pe burtă și își spuse că, indiferent ce s-ar întâmpla, în viața ei vor mai exista asemenea momente. Sigur vor exista.

– Te simți bine? întrebă Lewis.

– Da. Își puse palma la ochi și îl privi. Era cel mai frumos cadou de ziua ei pe care îl primise vreodată. Nici măcar excursia în Fiji n-ar fi putut întrece asta. Da, poate că era mai exotică – și cu siguranță mult mai costisitoare – însă nu ar fi putut să existe mai multă dragoste în spatele ei. Mulțumesc.

– Eu am comandat vremea asta.

– Sunt sigură, zâmbi ea.

Quinn îl urmări pe Lewis care privi copacii din jur, apoi cerul, cercetând orizontul să vadă dacă erau nori. Se gândea la vreme.

– Știi ce-ar trebui să facem? spuse ea. Să ne dezbrăcăm în pielea goală și să sărim în lac.

– Știu că temperatura aerului e ca vara, răsă el, dar ia bagă-ți mâna în apă.

Asta și făcu, crezând că răspunsul ei va fi că apa răcoroasă o să-i învioreze. Însă răceala îi aminti de scufundarea în apa din cada apartamentului din Manhattan, așa că se răzgândi. Nu, nu vor înota în lac în excursia aceea.

Când soarele începu să apună, Lewis vâsli înapoi spre casa mătușii Bunny. Intrară, iar Quinn făcu patul cu așternuturi curate, ca să se poată odihni un pic înainte de cină. Când se întinseră unul lângă altul, se îmbrățișară aproape automat. Quinn își lăsă capul pe pieptul soțului său și îi simți parfumul. Avusese dreptate – mirosea a pământ și a frunze. Își ridică fruntea și îl sărută. În câteva clipe își scoteau hainele și se bucurau de senzația de trup lipit de alt trup. Nu se grăbeau, lăsând tensiunea să crească până când trupurile lor nu mai rezistară nici măcar o secundă.

La sfârșit, rămaseră unul în brațele altuia până când ațipiră. Însă ea dormi doar câteva minute, apoi intră în baie și făcu un duș lung și fierbinte. După aceea își uscă părul și se pregăti să iasă în oraș la cină.

Când ieși din baie, patul era gol, iar Lewis îi lăsase un bilet în care o anunța că ieșise la o plimbare și se întorcea într-o oră. Quinn se simțea înviorată și plină de energie și se gândi ce să facă în timp ce era el plecat. Apoi își aminti că își promisese să cerceteze hotelul de cinci stele. După ce Lewis îi spusese despre aranjamentele pe care le făcuse pentru acea excursie, Quinn își dăduse seama că era o ocazie foarte bună să facă pace cu

Hayden și cu Cordell strângând pentru ei informații despre ce anume presupunea o nuntă acolo. Nu avea de gând să meargă atât de departe cât să-și ceară scuze, dar se simțea bine făcând acel gest. Cordell era bărbatul cu care Hayden se hotărâse să se căsătorească, iar Quinn încerca să îi ajute cum putea.

Îi scrisese și ea un bilet lui Lewis și îl anunțase unde mergea, luase cheile de la mașină și plecase.

Intrarea spre hotel era o alee superbă, mărginită de stejari înalți. Clădirea arăta ca un conac romantic din cărămidă, cu munții pe o parte și un teren de golf bine îngrijit pe cealaltă parte.

Quinn parcă și se duse la intrarea principală, luminată elegant și vopsită în nuanțe subtile de verde și cafeniu. O întrebă pe recepționeră – o femeie într-un costum închis la culoare – dacă putea vorbi cu cineva despre o nuntă la hotel. Femeia îi telefonă bărbatului responsabil cu evenimentele, apoi îi spuse lui Quinn că era ocupat câteva minute, însă între timp ar putea să se uite în jur, iar el se va întâlni cu ea în sala de banchete pe care o numeau Sala Grădinii. Recepționera îi arătă lui Quinn o hartă a locului, indicându-i zonele cu vârful pixului. În ziua următoare, explică ea, va avea loc o nuntă acolo, așa că Sala Stejarului, care funcționa și pe post de capelă, era pregătită pentru ceremonie.

– Ar trebui să mergeți să aruncați o privire, spuse ea. Făcea parte din domeniul original care se afla aici cu peste trei sute de ani în urmă și are mult farmec.

Femeia avea dreptate. Sala Stejarului era rustică și romantică, cu tavan casetat ornamentat și podeaua din scânduri late, vopsite într-o culoare închisă și lustruite. Pereții erau plasați cu lambriuri vechi, iar deasupra altarului se afla un luminator modern, pentru ca mirele și mireasa (sau, după caz, mirele și mirele) să fie scăldați în lumina cerească.

De o parte și de alta a naosului erau așezate scaune acoperite cu un material alb legat la spate cu o panglică aurie. Quinn rămase încântată de efect și se gândi că Hayden și Cordell vor iubi acel loc.

Un covor alb fusese întins de la ușă până la altarul din față. Quinn își scoase pantofii și traversă naosul, cu mâinile prinse în față, ca și când ar fi ținut un buchet. Făcea pași mici și își imagina un organist în colț cântând *Marșul nupțial*.

Își aminti bucuria pe care o simțise când făcuse acel drum în ziua nunții sale, însoțită de tatăl ei. Cei doi se opriseră la câțiva pași de altar, așa cum fuseseră instruiți, iar Lewis venise să o întâmpine. Știa că era un obicei sexist ca tatăl să încredințeze mireasa, însă îi plăcea ideea de tradiție și se simțea mișcată mai ales de cât de mult însemna asta pentru tatăl ei, care plângea în tăcere.

Pe lângă frac, Lewis mai afișa și cel mai bleg zâmbet, iar asta o făcuse

să râdă când îi luase brațul. La altar, Quinn îi aruncase o privire mamei sale, care deja traversase naosul și stătea sub cortul de flori, într-o rochie albastră-deschis. Se așteptase să vadă un zâmbet sau un semn cu ochiul din partea lui Nan, însă zărise doar o expresie împietrită, care nu trăda nici bucurie, nici emoție. Avusese impresia că mama ei era furioasă și abia aștepta să se termine ceremonia. Asta o înfuriase și pe Quinn, și știuse că o parte din ea nu își va ierta niciodată mama pentru atitudinea din acea zi. Poate că Nan nu-și putea controla sentimentele, însă cu siguranță s-ar fi putut preface măcar un pic de dragul fiicei ei. La urma urmei, era cea mai importantă zi a vieții ei.

Quinn merse încet pe covorul alb și își jură să nu-i facă același lucru lui Hayden. Dacă nu putea fi fericită pentru el în ziua nunții lui cu Cordell, o să zâmbească oricum și o să le dorească viață lungă, sănătate și fericire.

Se îndreptă către cele două trepte mici ale platformei care servea drept altar în această sală veche și avu o senzație ciudată. Oare era un portal în acel loc? Închise ochii o clipă. Da, îl simțea. Însă de cealaltă parte nu pulsa viața ei din New York cu Eugene. Și nu încercă nici fiorul întunecat și rece pe care îl simțise în spatele dulapului vechi. Acea energie avea legătură mai mult cu locul. Privi în jur. Unde era? Quinn ar fi vrut să se apropie să-și dea seama ce era de cealaltă parte. Părea important.

În spatele altarului era un grilaj alb de lemn. Se apropie și îl atinse. În spatele lui era ceva.

Quinn coborî de pe platformă și o înconjură. Acolo, ascuns în spate, se afla un șemineu vechi din piatră, înnegrit de la flăcările secolelor trecute. Văzu o crăpătură în el și știu că era portalul. Nu dorea să se apropie prea mult ca să nu se murdărească de funingine, așa că se mulțumi să-și întindă mâinile să vadă dacă putea să simtă ce anume era atât de important în viața ei din cealaltă parte.

Închise ochii și simți aproape imediat ceva legat de o nuntă. Însă nu era fericire. Cineva dorea să se căsătorească și celălalt nu. Erau oare Hayden și Cordell? Sigur ei erau. Cordell era cât pe ce să-i frângă inima lui Hayden, iar ea aproape îi simțea durerea. Era îngrozitor.

Quinn auzi ușa capelei deschizându-se.

– Doamna Braverman? întrebă o voce de bărbat.

Era responsabilul de evenimente. Ieși de după grilaj și încercă să zâmbească.

– Îmi cer scuze, spuse ea. Eram curioasă în privința sălii acesteia vechi.

– Nici o problemă, răspunse el. V-am căutat în Sala Grădinii, am crezut că vă găsec acolo. Eu sunt John McCormack, director de evenimente aici, la Stonewell. Pot să vă ofer un tur?

Quinn era acum mai interesată de ceea ce se întâmpla dincolo de

portal decât să vadă locul. La urma urmei, în cazul în care Cordell îi frânga inima lui Hayden în viața ei paralelă, probabil la fel va face și aici. Simțea că îi e datoare fratelui ei să afle ce se întâmpla.

Însă nu prea putea să-i spună acelui om să o lase în pace ca să comunice cu vechiul șemineu. Așa că îi dădu toate informațiile, spunându-i că fratele ei homosexual se gândea să se căsătorească acolo și că aflase că o putea face la acel hotel. John McCormack nici măcar nu clipi. Îi răspunse că Stonewell era recunoscut pentru că găzduise câteva dintre cele mai frumoase nunți de lesbiene și homosexuali din New England și că era încântat să discute cu ea un asemenea eveniment.

Quinn făcu turul și puse toate întrebările necesare. Fu cât de politicoasă posibil, fără să prelungească întâlnirea mai mult decât era cazul. Voia să termine odată, ca să se poată strecura înapoi la șemineu.

– Am un album foto special pe care aș vrea să vi-l arăt, spuse John McCormack și o conduse în biroul său ca să îi arate niște fotografii foarte frumoase de la câteva nunți recente între persoane de același sex, care avuseseră loc în hotel. Ea îi mulțumi și îi spuse că e nevoită să plece, însă trebui să aștepte să primească de la el broșuri, meniuri și liste de prețuri ca să i le ducă fratelui său.

– O să mă mai plimb puțin singură pe-aici dacă îmi permiteți, spuse ea în timp ce îi strângea mâna.

John McCormack spuse că era în regulă, iar Quinn se întoarse imediat la capelă.

Pur și simplu, nu exista nici o metodă prin care să se apropie suficient de mult de portal încât să-și dea seama ce se întâmpla, fără să se târască în șemineu și să se murdărească de funingine. Își suflecă blugii și se târî în genunchi până când putu să-și pună mâinile direct pe fisură.

Sentimentul de acolo era complet nou. Da, era un portal ca și celelalte, însă viața din cealaltă parte era mai departe. Era ca și când exista o barieră fizică pe care trebuia să o treacă pentru a înțelege exact ce anume era cu acea căsătorie.

Se întrebă dacă ar trebui să treacă dincolo. Oare încerca să-și caute scuze dovedind că neînțelegerile ei cu Cordell se baza pe mai mult decât pe problemele ei emoționale? Poate ar trebui să-și respecte promisiunea de a nu mai traversa în partea cealaltă. În plus, Lewis se întorcea curând și trebuia să se ducă la el. Totuși părea important să afle ce anume îi dădea acel sentiment acut. Era chiar atât de grav dacă trecea pentru o ultimă oară, mai ales dacă își putea salva fratele de la o durere mare? „Da“, își spuse ea, „o fac. Însă doar câteva clipe, apoi fac tot ce-mi stă în putere să mă întorc.“

Își apăsă palmele pe crăpătura din fundul șemineului, iar acesta se deschise, trăgând-o în interiorul căldurii sale învechite. Quinn simți cum se

răsucește ca un tirbușon, iar neliniștea ei în privința hotărârii de a face călătoria lăasă loc unei senzații de calm care o purtă în spațiul meditativ dintre conștient și somn. Ca întotdeauna, când își dădu seama că se află într-un loc nou cu dimensiuni reale, fu ca și când se trezea dintr-un vis ciudat. Era în apă, dar nu în cada ei din apartamentul din Manhattan. Quinn deschise ochii și văzu sute de degete. Degete? Nu, era viață marină, un fel de coral. Și ce se mișca în spatele ei? Se întoarse și se trezi în mijlocul unui banc de pești albaștri strălucitori. Șocată și dezorientată, Quinn deschise gura și înghiți apă. Chiar atunci, o mână de sus îi înșfăcă brațul, trăgând-o din apă în soarele puternic.

– La naiba. Ai stat o groază de timp. Ce naiba făceai?

Era Eugene, care o trăgea într-o barcă. Quinn tuși ca să scuie apa. El o bătu pe spate.

– Ești bine? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu tubul tău de oxigen?

Aerul era uscat și cald. Quinn privi în jur. Barca în care era se afla în mijlocul unei întinderi imense de apă foarte albastră. Lumina era ciudată, dezorientantă. Era dimineață aici? Privi soarele, care încă nu era deasupra capului ei. În depărtare vedea ceva ce semăna cu o insulă luxuriantă, cu munți. În cealaltă direcție văzu o linie nisipoasă de coastă, cu palmieri.

Dumnezeule mare! Era în Fiji.

Capitolul 18

– E bine? Întrebă o femeie. E palidă.

Quinn privi în ambarcațiunea ce părea plină cu turiști americani așezați pe o bancă în formă de scoică ce se întindea de la babord la tribord pe ambele părți. Un bărbat slab, cu piele închisă la culoare, stătea în spate lângă motor.

– Da, e bine, îi răspunse Eugene femeii. Apoi se întoarse către bărbatul din spate. Suntem gata.

– Gata pentru ce? Întrebă Quinn.

Bărbatul porni motorul.

– Te așteptam să urci înapoi la bord, spuse Eugene, în timp ce barca pornea.

Quinn se sperie.

– Unde mergem?

– La țărm, răspunse Eugene. Unde altundeva?

Quinn se ridică imediat în picioare și privi lângă barcă. Portalul era chiar sub ei, însă dacă ajungeau la țărm era posibil să nu-l mai găsească niciodată.

– Relaxează-te, continuă Eugene, iar ea se lăsă din nou pe bancheta tare. Însă imediat ce el își îndepărtă privirea de la ea, se ridică din nou. Singura ei speranță de întoarcere era să sară chiar atunci din barcă.

Trase adânc aer în piept, gata să plonjeze. „Acum“, își spuse ea, însă, înainte să poată sări în apă, un bărbat solid care stătea de partea cealaltă o prinse de talie și o trase înapoi.

– Ești nebună? strigă el, acoperind zgomotul motorului. O să te ciopârțească elicea.

Quinn își înghiți nodul din gât și se așeză din nou. Avea dreptate. Dar dacă nu putea sări, atunci cum se va întoarce? Trebuia să gândească rapid. Era vreun semn în acel loc ca să o ajute să-l găsească din nou? Privi insula muntoasă din depărtare, apoi cel mai înalt palmier de pe țărm, trăgând o linie imaginară între ei. Își încrucișă degetele și speră să fie suficient cât să o ajute să găsească drumul înapoi.

Când se apropiară de uscat, căpitanul opri motorul și sări, trăgând ambarcațiunea în apele puțin adânci. Turiștii coborâră și merseră către nisipul uscat, îndreptându-se spre hotel. Eugene își trecu brațul pe după umărul lui Quinn și zâmbi.

Degetele ei de la picioare se înfingeau în nisipul fin. În altă situație ar fi fost fascinată de frumusețea acelui loc. Apa avea cel mai clar albastru pe

care-l văzuse ea vreodată.

– Nu-i așa că e minunat? întrebă Eugene.

– Da, răspunse Quinn. Trebuia să se lupte cu impulsul de a se bucura de ceva din ce vedea. Trebuia să fugă cât mai repede de lângă Eugene ca să poată ajunge înapoi în apă și să încerce să găsească portalul.

– Ai avut dreptate, spuse el. Exact de asta aveam nevoie; o fugă romantică.

– Aha.

– Te distrezi?

– Sigur.

– Mergem să bem ceva rece?

– Du-te tu și te prind din urmă, spuse ea. Aș vrea să înot.

– Să înoți? Nu fi ridicolă. Ai stat aproape două ore în apă.

– Totuși...

– Haide, Quinn. Fă-mi pe plac. Vreau să stau și să mă bucur o vreme de compania ta.

Eugene era îmbrăcat în boxeri kaki de înot, iar ea îl urmări în timp ce o conducea către o terasă de bambus cu vedere la ocean. Toate acele ore la sala de sport îl transformaseră. Trupul lui zvelt avea acum mușchi bine definiți, iar pectoralii și brațele îi erau mai proeminente.

– Aici, spuse el, când ajunseră la două șezlonguri goale cu vedere spre apă. Ochii lui erau atât de limpezi și de relaxați, încât Quinn simți un fior pe care nu dorea să-l recunoască. „Nu“, se avertiză ea. „Nici să nu te gândești.“ Când se așează pe scaun, Quinn simți adierea încântătoare dinspre ocean. Era ca și când acel mediu conspira să o seducă. Însă era hotărâtă să fie puternică.

O tânără frumoasă, cu un zâmbet larg, veni să-i întrebe ce vor de băut, iar Quinn comandă o cafea cu gheață. La urma urmei, în sudul Pacificului era dimineață și alcoolul nu ar fi ajutat-o deloc în lupta pe care urma să o ducă.

– Haide, spuse Eugene, doar o viață ai. Apoi se întoarse către chelneriță și comandă două cocktailuri.

Priveliștea era spectaculoasă – exact genul pe care încearcă fotografiile să-l surprindă pe cărțile poștale, dar nu reușesc niciodată, pentru că însăși întinderea și măreția acelei frumuseți sunt cele care tulbură cu adevărat sufletul. Quinn își mișcă degetele de la picioare sub adierea aceea caldă. Trase adânc aer în piept și își spuse că nu făcea vreun rău dacă se bucura câteva minute de acel paradis.

– E atât de frumos aici, spuse ea.

Eugene o măsură din priviri.

– Într-adevăr, răspunse el.

Quinn își privi trupul. Purta un costum de baie din două piese, iar

burta ei era bronzată, plată și tonifiată. Nu era burta unei femei însărcinate, cu atât mai puțin a unei femei însărcinate cu al doilea copil. Își duse mâna la abdomen.

Sorbi din cocktail, gândindu-se să inventeze o scuză pentru Eugene – să-i spună că avea nevoie la toaletă – și să se întoarcă în locul din care venise. Însă ideea de a mai rămâne o vreme acolo o atrăgea atât de mult, încât nu prea își găsea cuvintele. Se hotărî să își termine băutura, apoi să se gândească la un plan.

– Te iubesc, spuse Eugene.

Quinn îl privi. Nu era stilul lui Eugene să fie demonstrativ. Acea vacanță romantică avea cu siguranță efect asupra lui.

– Și eu te iubesc, spuse ea, înghițindu-și nodul din gât.

De unde stăteau, Quinn vedea barca în care veniseră. Desenă din nou în minte linia pe care o trasase mai devreme de la palmierul înalt până la insula de la orizont. Oare o va ajuta? Va reuși să simtă locul în care se afla portalul? Dacă nu reușea? Dacă era imposibil să-și găsească drumul înapoi?

În mod ciudat, acel gând îi stârni doar o panică ușoară, înăbușită de un strat gros de liniște. Insula aceea avea un efect hipnotizant asupra ei, la care se adăuga și șampania din băutură.

Sorbi ultimul strop prin pai și lăsă paharul jos.

– Să mergem în cameră, spuse Eugene, întinzându-se să-i ia mâna.

– Imediat, răspunse ea, ferindu-se.

El se ridică și își lăsă picioarele jos.

– Nu mă simt prea bine, spuse el.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că am rău de mare de la călătoria cu barca.

– Și abia acum îți dai seama?

– Poate băutura e de vină. Cred că am nevoie să mă întind puțin în cameră.

– E o idee foarte bună, spuse ea.

El se ridică și o privi.

– Nu vii și tu?

– Credeam că ai nevoie de liniște și pace.

– Am nevoie de tine.

„Sigur că ai“, își spuse ea, ridicându-se în picioare. În regulă. Dacă îl convingea să se întindă și să adoarmă, avea ocazia perfectă să se furișeze.

Însă, când ajunseră în cameră, văzu clar că Eugene avea alte planuri. Îndată ce închiseră ușa, o înșfăcă și o sărută pe gură. Iar ea nu prea mai putea să-l refuze. Își apăsă trupul de al ei, făcând-o să simtă o căldură mai mare decât ar fi dorit să recunoască.

– Am crezut că nu te simți bine, spuse ea, când se opriră să respire.

– A fost o păcăleală ca să vii.

„Oh, nu“, își spuse ea. „Nu pot. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu pot să mă culc cu el.“ Făcu un pas înapoi.

– Nu cred că sunt în...

– Te rog, o întrerupse el. Nu spune nimic. Doar închide ochii un minut.

Dăduse de necaz, își zise Quinn. Însă făcu ce i se spusese și îl auzi deschizând un sertar, apoi închizându-l. Îi luă mâna într-a lui.

– Deschide ochii, spuse el.

Asta făcu și îl văzu în fața ei, așezat într-un genunchi. În spatele lui era o fereastră mare cu vedere la Pacific. În palma întinsă spre ea se afla o cutie de bijuterii învelită în catifea albastră, care conținea cel mai spectaculos inel cu diamant pe care îl văzuse ea vreodată în afara unei vitrine.

– Quinn Gilbert, vrei să te căsătorești cu mine? Întrebă Eugene.

Să se căsătorească cu el?

„Nu“, își spuse ea. „Dumnezeule, nu.“ Îi privi chipul. Părea atât de îndrăgostit, încât Quinn își dădu seama că asta era de fapt ceea ce simțise în cealaltă parte. Nu viața amoroasă a lui Hayden și Cordell era un adevărat dezastru. Ci a ei și a lui Eugene. Dar de ce? De ce Quinn din viața asta avea îndoieli atât de mari în privința căsătoriei cu Eugene? Oare nu acela era momentul pe care îl așteptase? Nu îi mai plăcea adorația lui?

Poate că nu. Poate că, în sfârșit, acea nevoie începuse să se tocească. De aceea îi pusese, în sfârșit, marea întrebare. Probabil simțise că relația lor o luase la vale și nu suporta gândul că ar putea să o piardă.

El o privi lung, cu un zâmbet încordat pe chip, așteptând un răspuns.

Ambele părți din sufletul lui Quinn doreau să spună nu. Partea din ea care rămăsese cu Eugene nu putea să se dedice unei vieți alături de el. Partea distractivă a relației lor și stilul de viață nu cântăreau suficient ca să contrabalanseze sacrificiile pe care ar fi trebuit să le facă ea, având grijă de nevoile lui pentru tot restul vieții. Iar partea din ea care îl părăsise cu atâția ani în urmă trebuia să se întoarcă... și să o facă repede. Spaima pe care încercase să și-o stăpânească amenința acum să o copleșească. De cât timp era acolo? De câteva minute sau de mai mult? Nu-și dădea seama. Oare Lewis se întorsese în cameră? Se speriasse?

Dar ce să facă în clipa aceea? Să-i spună nu lui Eugene? Cum ar fi ajutat-o asta? Pe de altă parte, cât de bine era să mintă? Ar trebui să-i spună da ca să scape de el?

– Mi se rup genunchii, spuse el.

– Poftim?

– Aștept răspunsul tău, Quinn. Ai face bine să te grăbești sau o să am nevoie de ortoped înainte să plec de pe insulă.

Ea trase adânc aer în piept și privi pe fereastră, studiind întinderea vastă a oceanului, pe care trebuia să o treacă. Închise ochii o clipă și și-l imaginează pe Lewis citindu-i biletul. Se va uita la ceas, întrebându-se când se

va întoarce. Poate o suna pe mobil chiar în secunda aceea.

– E vorba de diamant? spuse Eugene. E prea țișător? Știam eu. Întâi remarcasem unul care avea jumătate din dimensiunea acestuia, însă Andrew m-a convins să îl iau pe ăsta. Mi-a spus că, după ce m-am eschivat zece ani, trebuia să te impresionez. Să știi că pot să-l returnez. Poți să-ți alegi ce diamant vrei. Nici măcar nu trebuie să fie diamant. Mai era un inel cu un rubin frumos. Poate o să-ți placă mai mult acela.

– Nu, spuse ea.

– Nu? repetă el, devenind palid.

– Vreau să spun că nu, nu e prea țișător. E frumos. Apoi făcu o pauză și trase adânc aer în piept. Și da.

– Da?

„Doamne, ajută-mă“, își spuse ea. „Însă nu am o metodă mai rapidă să scap de aici.“

– Da, răspunse ea. Mă căsătoresc cu tine.

– Da? repetă el, cu chipul strălucitor. Luă inelul din cutie și i-l strecură pe deget. Apoi se ridică și o îmbrățișă.

Ea îl îmbrățișă la rândul ei, încercând să găsească o metodă ca să iasă din cameră și să se întoarcă în ocean.

– Te-am surprins? întrebă el, fără să-i dea drumul.

– Destul de mult.

– Sper că ești fericită.

– Sunt.

– Așteptam întâi să văd dacă primesc slujba la televiziunea aceea, însă mi-am dat seama că nu contează. Vreau doar ca asta să fie o aniversare de care să-ți amintești pentru totdeauna.

– Să n-ai nici o îndoială în privința asta.

El o sărută pasional. Ea îi răspunse, încercând să nu se lase trasă în febra dorinței.

– Ar trebui să sărbătorim, spuse el. Vocea lui era moale. Lascivă.

„Nu, nu, nu“, își spuse ea. „Te rog, să nu vorbească despre sex.“

– Hai să comandăm șampanie, spuse ea, sperând să-i distragă atenția.

– Am o idee mai bună, răspunse el, trăgând-o spre pat.

– Poate ar trebui să așteptăm, spuse ea.

– Ce anume?

– Noaptea nunții. Era disperată, se agăța de un pai.

El râse.

– Vorbesc serios, spuse ea. Cred că o să fie mai special.

– Quinn, ne culcăm împreună de peste zece ani. Acum ar fi destul de prostesc să te prefaci că ești virgină în noaptea nunții. În plus, acesta e cel mai romantic loc în care am fost vreodată. O sărută pe gât. Și chiar vreau să ți-o trag în clipa asta.

Căzură pe patul masiv, încă sărutându-se. Quinn se gândi că opțiunile ei erau limitate. Putea să se prefacă bolnavă? Să-i spună că vrea la baie? Și apoi?

El își apăsă pelvisul de ea, iar ea îi simți erecția. Șoldurile ei se mișcă automat, iar respirația i se accelerează. Ar fi vrut să aibă posibilitatea să se domolească și să se gândească fără să simtă cum i se înfierbântă sângele în părțile cele mai private.

El îi mângâie sfârcul cu degetul mare, iar ea scoase un geamăt. Poate nu era o idee chiar atât de rea. La urma urmei, era cea mai rapidă metodă să scape de acolo, nu-i așa? Se putea termina în câteva minute. În plus, din moment ce era altă viață, nu era chiar înșelăciune... nu? Era mai mult o amintire în plus la trecutul ei de dinainte de Lewis.

Eugene îi puse mâna între picioare, iar Quinn simți cum se excită. Era periculos de aproape de punctul fără întoarcere.

El se strădui să-i descheie sutienul costumului de baie, care avea un sistem de prindere mai neobișnuit și îi făcea necazuri.

– Îl scot eu, spuse ea.

Asta era, decizia ei era luată. O va face. Va face sex cu Eugene. De fapt, chiar o să dea totul ca să-l facă să termine mai repede. Apoi el o să adoarmă, iar ea o să fugă. Quinn gemu și își arcui spatele, prefăcându-se mai extaziată decât era de fapt. Știa că avântul ei o să-l grăbească.

– Îmi place când ești așa, zise el,prinzându-i sânii.

– Te vreau! strigă ea.

– Dacă știam că un inel te excită atât de tare, te-aș fi cerut cu mulți ani în urmă.

– Hai s-o facem, șopti ea.

– Cred că o să te fac să mă implori.

N-avea de gând să-i facă viața ușoară. Însă dacă el voia să o vadă implorând, atunci va implora.

– Oh, Eugene, spuse ea. Am nevoie de tine. Te rog!

– Șt. Așteaptă.

Așteaptă? De când știa Eugene ce era răbdarea? Ea făcea tot ce-i stătea în putere ca să grăbească lucrurile, însă el voia să o ia încet. Când, în sfârșit, se împreună, Quinn își spuse că problemele ei erau ca și rezolvate, că era doar o chestiune de minute. Însă apoi își aminti că îi făcuse rost de rețetă pentru Viagra cu ani în urmă și că încă o mai lua. Rezultatul era că putea să-l țină la nesfârșit.

În cele din urmă, după o vreme în care lui Quinn i se păru că cei mai frumoși ani ai vieții trecuseră pe lângă ea, el termină și se rostogoli extenuat într-o parte. Cinci minute mai târziu începu să sforăie ușor. Quinn se desprinsese de sub brațul său greu, își luă din nou costumul de baie și se strecură afară pe ușă.

– Aș vrea să închiriez o barcă cu vâsle, îi spuse ea bărbatului care stătea pe un scaun pliant în fața barăcii de închiriat bărci, aflat la câțiva metri distanță de locul în care ancoraseră mai devreme. Era mai în vârstă decât localnicul care condusesese barca, avea o barbă cenușie și scalpul ras.

– Nu pot să vă închiriez o barcă, spuse el.

– De ce nu?

– Pentru că sunteți singură, domnișoară.

– Așa, și?

– E prea periculos. Chemați-l pe domnul și puteți lua barca.

– Vă rog, spuse ea. O aduc imediat.

– Dacă vreți să-l angajați pe unul dintre oamenii mei...

– Vreau să mă duc singură.

– Nu se poate, continuă el, făcând cu mâna spre un semn care atârna de coliba din spatele lui. Pe el erau scrise regulile pentru închirierea de bărci, printre care și „Toate bărcile trebuie să fie manevrate de cel puțin doi oameni“.

Ea privi spre plajă și zări o barcă cu vâsle care stătea pe nisip la vreo douăzeci de metri distanță. Trebuia să găsească portalul acela orice-ar fi.

– Bine, spuse ea. Revin mai târziu cu... logodnicul meu.

Se îndreptă spre apă, prefăcându-se că vrea să meargă să înoate. Când bărbatul se întoarse la cartea lui, Quinn merse direct spre barca nesupravegheată. O împinse în apă, urcă în ea și vâsli cât de repede putu. Se auzi o voce de pe țărm:

– Domnișoară! Domnișoară! Veniți înapoi!

Quinn îl ignoră și continuă să vâslească.

Privi în stânga și în dreapta în căutarea liniei imaginare pe care o desenase, însă îi era imposibil să-și dea seama unde trebuia să ajungă. Singura ei speranță era să încerce să se apropie de loc suficient de mult cât să-l simtă. Vâsli.

– Domnișoară!

Vocea bărbatului devenea din ce în ce mai ștersă, pe măsură ce se îndepărta. Quinn privi înapoi și îl văzu vorbind cu alți bărbați. Ea înaintă fără să se oprească și simți că se apropie, însă era greu de spus dacă într-adevăr simțea ceva sau era atât de neliniștită, încât începuse să-și imagineze lucruri.

Privi la orizont. Ar trebui să o ia la stânga sau la dreapta? Apa era o întindere limpede și uniformă. Stătea cu privirea ațintită asupra insulei luxuriante pe care o văzuse atunci când ieșise din apă și consideră cel mai înalt munte de pe ea drept un fel de stea a nordului după care să-și croiască drum.

Auzi un motor și privi în urmă. Doi bărbați veneau în grabă spre ea într-o barcă. Nu era bine. Trebuia să găsească rapid locul. Închise ochii o

clipă, sperând să blocheze confuzia suficient de mult cât să poată simți unde anume trebuia să ajungă. Nu era acolo. Vâsli și mai repede. În sfârșit, Quinn simți ceva. Se apropia! Dar la fel se apropia și barca cu motor. O ajungea din urmă. Dacă putea să mai înainteze câțiva metri înainte să o ajungă, reușea.

Barca se apropia tot mai mult. Când îi mai despărțeau doar câțiva metri, motorul se opri. Unul dintre bărbați se ridică și strigă:

– Opriți-vă, domnișoară!

Quinn continuă să vâslească.

Bărbatul sări în apă și înotă spre barcă. Quinn vâsli în continuare, însă încet, pentru că simți că se afla la locul potrivit. Se opri și privi într-o parte apa limpede. Vedeă fundul oceanului, însă nimic care să arate a pasaj. Simți că ceva se lovește de barca ei. Quinn se întoarse și îl văzu pe bărbatul care înotase după ea. Își prinsese brațele de barcă. Acum ori niciodată. Sări în apă.

Își lăsa sentimentele să o conducă în timp ce înotă. Ceva argintiu străluci pe fundul oceanului, iar Quinn se întrebă dacă nu cumva era portalul ei. Se mișca, iar ea își dădu seama că era un pește. Însă dincolo de el se afla o grădină de corali cu protuberanțe ca niște degete. Pe acolo venise oare? Apoi văzu ceva galben prins în coral. Era tubul ei cu oxigen!

Quinn privi în urmă și văzu un bărbat care se apropia înot de ea pe sub apă. Ea era o înotătoare foarte bună și încercă să o ia înainte, însă el avea labe de scafandru și se mișca mai repede. Înainte ca ea să se apropie de coral, o prinse de gleznă. Ea se chinui să se elibereze, însă o ținea prea strâns. Quinn încetă să se mai zbată și se întoarse spre el. Își umflă obraji să-i arate că avea nevoie de aer și făcu un semn spre suprafață. Bărbatul îi dădu drumul. Însă, în loc să se îndrepte spre suprafață, se duse direct la locul care o chema.

Quinn își aminti că, din ce învățase ea, existau două tipuri de corali, duri și moi, iar cel în care urma să plonjeze nu era deloc unul moale. Însă nu avea importanță. Trebuia să riște. Intră cu capul înainte în vietatea acvatică aspră, fără să dea atenție zgârieturilor, nici măcar atunci când își văzu sângele înălțându-se spre suprafață.

Apoi se întâmplă. Quinn simți acea împunsătură familiară care o atrase în beznă, lăsând în urmă Fiji. Călătoria era rece și dură și îi provoca greață. Însă nu conta. Era în drum spre casă.

Goală, udă și sângerând, Quinn ieși prin crăpătura șemineului de piatră. Capela era acum întunecată și rece, căci se lăsase noaptea. Pipăi în jur să-și găsească hainele, care erau adunate într-o grămadă lângă crăpătură, așa cum se întâmpla și în subsolul casei. Tremurând, se îmbracă rapid și se îndreptă spre mașină.

– Am fost atât de îngrijorat, spuse Lewis când în sfârșit se întoarse la

casa mătușii Bunny. O îmbrățișă. Ești bine?

– Da, sunt bine.

– Ce ai făcut atât?

– Am... am fost să văd acel hotel și m-am rătăcit în drum spre casă. Iar mobilul mi s-a descărcat.

– Părul tău e ud și fața îți sângerează. Ce s-a întâmplat?

Quinn privi în ochii soțului ei care o iubea și avea încredere în ea și simți cum i se frânge inima. „Nu l-am înșelat“, își spuse ea. „Nu. Era altă viață. Alt trup. Cel mai important lucru e că m-am întors.“ Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

– Oh, Dumnezeu, spuse Lewis. Te-a rănit cineva? Să sun la poliție?

– Nu! Serios, chiar nu am nimic. Am fost doar... proastă. M-am supărat că m-am rătăcit și m-am gândit că dacă înot o să mă mai liniștesc. Era o poveste pe care o inventase în drumul de la hotel.

– Ai înotat în lacul acela rece?

Ea dădu din cap, urându-se pentru minciunile pe care le spunea.

– Și cum te-ai tăiat la față?

– Era întuneric și nu am văzut pietrele. A fost o prostie.

– Sigur ești bine?

– Sigur.

El o trase spre el și o îmbrățișă strâns.

– M-am speriat de moarte. Quinn, te iubesc atât de mult. Promite-mi că nu vei mai face niciodată asta... promite-mi că nu vei mai dispărea vreodată.

„Ar trebui să-i promit, își spuse Quinn. „Ar trebui să-i promit că nu voi mai trece niciodată prin portal.“ Însă când închise ochii, văzu chipul mamei ei atunci când o vizitase cu câteva zile în urmă. O văzu concentrată în timp ce își trecea pensula pe pânză. Văzu lumina din ochii ei când se întorsese și o văzuse pe fiica ei în spate. Își amintea mirosul parfumului ei, atingerea mâinii ei.

– Bine, îi spuse ea lui Lewis, dar se întrebă dacă-și putea ține promisiunea.

Capitolul 19

După ce se întoarseră de la o cină târzie dintr-un han plăcut din New England, cei doi se așezară pe podea în fața focului, încălzindu-și picioarele. Quinn se sprijini de Lewis, care se rezemă de canapea. El o cuprinse în brațe, iar ea urmări dansul grațios al flăcărilor care se învârtteau și săltau, întrerupte din când în când de trosnetul unui buștean care se transforma în cenușă. Quinn se relaxă, liniștită de gândul că acel șemineu nu avea un portal.

Se rezemă și mai mult de soțul ei și își duse mâinile la burtă, acum și mai umflată după masă. Trupul acesta, își spuse ea, nu e același care a făcut sex cu Eugene. Ideea că l-ar fi înșelat pe Lewis începea deja să dispară. Pentru că nu se întâmplase în acea realitate fizică, nu era ca și când ar fi visat că a făcut sex? Se gândi la definiția dată de vecina ei infidelității, care excludea tot ce nu implica un contact fizic adevărat.

– Ți-a spus Georgette vreodată de activitățile ei... hm... extracurriculare? îl întrebă ea pe Lewis.

– Te referi la partidele de sex cibernetic? întrebă el. A menționat în trecere asta.

– Vorbește despre sex așa cum vorbesc ceilalți oameni despre vreme, spuse Quinn zâmbind.

– Două subiecte care mie îmi sunt dragi.

Quinn se opri, gândindu-se dacă era înțelept să ducă discuția mai departe. Oare avea nevoie să îl audă pe Lewis spunând că escapadele lui Georgette erau de iertat? Oare situațiile se puteau compara?

– Îți aduc ceva? întrebă el. Un ceai?

– Sunt plină. Dar dacă tu vrei...

– Nu, e în regulă.

– Sigur? continuă ea. Nu m-ar deranja să bei un pahar cu vin.

– Știu, spuse el și o sărută pe creștet. Ți-e poftă?

– Un pic, răspunse ea, ridicând din umeri. Acum m-ar fi relaxat foarte mult.

El îi dădu părul la o parte și începu să-i maseze gâtul.

– E mai bine?

Quinn închise ochii.

– Aha. Apoi își lăsă capul în față.

– Cred că Georgette spune oricui vrea să o asculte, reluă el discuția, în timp ce îi masa mușchii.

– Mă întreb dacă îi spune și lui Roger, adăugă Quinn.

– Mă îndoiesc.

– E posibil să o facă. Mi-a spus clar că nu consideră că îl înșală din moment ce nu se ating.

Lewis îi masă zona încordată dintre gât și umeri, în timp ce se gândea la vorbele ei.

– Nu sunt sigur că aş defini așa înșelăciunea.

– Nu? Crezi că sexul cibernetic e un fel de înșelare?

– Nu e la fel de rău ca atunci când chiar ai o relație extraconjugală, continuă el, însă nici nu e la fel de nevinovat ca atunci când te uiți la un film porno.

Quinn își lăsă capul în jos, în timp ce Lewis îi masa un nod din mușchiul trapez. Știa că ar trebui probabil să schimbe subiectul. La urma urmei, să-l audă pe Lewis că iartă aventura cibernetică a lui Georgette nu avea vreo relevanță pentru relația lor. Și totuși, nu se putu stăpâni.

– După cum se întâmplă în general cu păcatele, reluă Quinn, cred că și al ei se poate ierta, nu?

– Mă întrebi dacă primește puncte în plus pentru că nu a avut contact fizic? Întrebă el.

– Ceva de genul.

– Poate, spuse Lewis. Își duse mâinile în cealaltă parte a gâtului ei. Însă depinde.

– De ce?

– Să spunem că m-ai prinde pe mine făcând sex cibernetic, spuse el, apoi ți-aș cere iertare. Ce-ai spune?

Quinn se gândi o clipă.

– Ți-aș spune că te iert dacă îmi promiți că n-o s-o mai faci.

– Exact.

Quinn îi luă mâinile soțului ei de pe umeri și i le puse în jurul ei. „Promit să nu o mai fac niciodată“, își spuse ea, apoi încercă să-și imagineze vina ei ca pe niște vaporii care se risipeau în atmosferă. Poate o să fie prinsă de curent și o să iasă prin coșul casei. Rămaseră tăcuți câteva minute, urmărind flăcările tremurând și mișcându-se într-un haos blând.

– Ai o aniversare fericită? Întrebă el.

– Acum da.

– Am o surpriză pentru tine. Așteaptă aici.

Lewis se duse în bucătărie, iar Quinn îl auzi închizând și deschizând dulapuri și mutând lucruri. În sfârșit, îl auzi strigând:

– Închide ochii!

Ea îl ascultă, sigură că surpriza lui era mai puțin spectaculoasă ca aceea a lui Eugene. Când, în sfârșit, o anunță că putea să-i deschidă, văzu o felie de tort de ciocolată în fața ei, cu o lumânare aprinsă în mijloc. Se așeză și zâmbi, în timp ce Lewis îi cântă „La mulți ani“.

– Pune-ți o dorință.

Starea lui Quinn se schimbă de la veselie la seriozitate. Încă de când era copil, își luase dorințele foarte în serios. Nu însemna neapărat că și credea în ele, însă de câte ori apărea ocazia să-și pună o dorință, cinismul ei rămânea undeva în planul doi, chiar dacă doar pentru o clipă. De fapt, în acea măsură unică și cristalizată de timp, Quinn simțea că era monumental de important nu doar să-și pună dorința potrivită, ci și să o formuleze corect.

Ar fi vrut să-și pună dorința ca diagnosticul de encefalocel să fi fost o greșeală, însă asta ar fi fost ca și cum ar fi cerut ca broccoli să aibă gust de tort de ciocolată – de dorit, dar nerealist. O dorință irosită. Era mai bine să-și dorească să nu fie vorba de țesut din creier, iar fiica ei să se dezvolte normal. Sau să vrea ca boala lui Naomi să fie vindecabilă în proporție de 100%. Oare și asta era nerealist? Quinn se gândi și la alte posibilități. Putea să-și pună dorința ca fiica ei să fie sănătoasă și puternică înainte să împlinească doi, chiar trei ani. Sau poate că ar fi fost mai potrivit să vrea ca fiica ei să aibă ocazia să sufle și ea într-o lumânare când va împlini treizeci și șase de ani, în timp ce persoana iubită aștepta răbdătoare să își pună dorința. Închise ochii.

„Îmi doresc ca Naomi să aibă o viață minunată.“

Quinn deschise ochii și suflă în lumânare. Lewis întinse mâna și îi șterse o lacrimă cu degetul mare.

– Copilul? întrebă el.

– Parcă am hotărât să nu vorbim despre asta în acest weekend, se smiorcăi ea.

– Nu te răzgândești?

Ea scutură din cap.

– Bine atunci, continuă el. Mai am o surpriză pentru tine. Însă, înainte, mănâncă-ți prăjitura.

– Cu plăcere!

Quinn adora spuma de ciocolată. Își înfipse furculița în desertul consistent și o duse apoi la gură. Savură senzualitatea aromei amăruie de ciocolată, care dansa în piruete cremoase în jurul tonurilor de cafea. Era suficient de delicioasă cât să o facă să creadă că dorințele ei vor deveni realitate. Îi dădu și lui Lewis o bucată. El o sărută.

După ce terminară bucată de tort, el întinse brațul pe după canapea și scoase un tablou mare înrămat.

– Mai devreme nu am fost chiar la plimbare, spuse el. Eliza Macie a sunat cât erai la duș și mi-a spus că a aflat informații despre tablou. De fapt, a auzit întreaga poveste chiar de la artist. Acesta *este* un portret al mamei tale, Quinn. Întoarce pânza spre ea. La mulți ani!

Quinn scoase un țipăt de surpriză. Câtă blândețe și bunătate din partea lui Lewis să facă asemenea gest pentru ea! Oare va exista un moment în

care să nu se minuneze de dragostea lui și de cât de diferită era de a lui Eugene? În timp ce fostul ei o iubea cu patimă și cu disperare și credea că ar face orice pentru ea, adevărul era că era prea egoist ca să se gândească la sentimentele ei. Da, le lua în considerare atunci când ea le explica foarte clar, însă nu îi stătea în fire să facă asta. Așa că relația lor fusese întotdeauna despre el și nevoile lui. Pe de altă parte, Lewis se gândea mereu la ea, căutând mereu metode noi și creative ca să o facă fericită.

„Sigur ai știut asta“, ar fi vrut ea să-i spună tabloului. Însă, desigur, tânăra fericită din imagine nu era aceea Nan pe care o cunoscuse ea. Era greu să-și imagineze cum aceea fată se transformase în femeia care fusese atât de posacă la nunta fiicei ei. Această fată ar fi fost fericită pentru ea.

Quinn atinse ușor pânza, ca și când ar fi vrut să ajungă la mama ei. „Ce ți s-a întâmplat?“ ar fi vrut ea să întrebe. „Unde ai dispărut?“

Quinn își aminti ceva ce o învățase mama ei despre aprecierea artei. Îi spusese că, atunci când cineva privește un tablou, întrebarea cea mai importantă este „Ce sentiment îți dă?“

Ea privi acel portret și se gândi la întrebare. Era ciudat, însă în acel moment nu se simțea furioasă și plină de ranchiună față de mama ei. Se simțea recunoscătoare. Recunoscătoare să știe că Nan știuse cândva să se bucure de viață.

Însă recunoștința ei nu se oprea acolo. Toți cei care își pierduseră mama ar fi dorit cu ardoare să aibă o parte din ea înapoi. Însă pentru Quinn, care chiar putea să se strecoare printr-o crăpătură în universul cuantic și să-l transforme într-o realitate, dorul era de nesuportat. Chiar și fără s-o știe – însă probabil simțise –, Lewis încercase să îi panseze acea rană din suflet oferindu-i acest cadou. Ce făcuse ea să merite asemenea suflet? Îl privi, înecată de recunoștință, încercând să găsească vorbele cele mai potrivite ca să-și arate aprecierea.

– Îți place? întrebă el.

– Îmi place, răspunse ea râzând.

În dimineața următoare, în timp ce lua micul dejun la o cafenea din partea locului, Quinn se uita prin broșurile cu magazinele de antichități din zonă, cu un pix roșu în mână. Unul îi atrase atenția. Îl încercui și întoarse pagina spre Lewis.

– Amelia's Vintage Baby, citi el. „Obiecte de epocă și de colecție pentru tine și copilul tău.“ O privi în ochi. Asta nu încalcă acordul nostru pentru acest weekend?

– Nu-mi pasă, spuse ea.

El o privi îngrijorat.

– Nu mă va supăra, spuse ea. Și, în plus, când vom mai avea ocazia să vedem așa ceva?

– Nu știu, Quinn. Ar putea fi un adevărat câmp minat emoțional.

Magazinul nu era deloc în drumul lor – se afla la o oră de mers cu mașina de casa mătușii Bunny. Era doar o cameră înghesuită atașată unui magazin mai mare unde se vindeau o varietate mult mai diversificată de antichități. Era supraîncălzit și curând după ce intrară, Quinn își scoase puloverul.

Începu să se uite la obiectele mai mari. Erau câteva scrinuri și scaune înalte. Leagănele îi atraseră atenția timp de mai multe minute. Unele erau foarte frumoase, însă nu la fel de sigure precum cele moderne. Majoritatea erau din lemn, cu tălpi curbate pentru legănat. Două erau leagăne suspendate din fier forjat.

Quinn trecu mai departe. Mângâie cu degetul o bavețică cu ornamente de mână de la jumătatea anilor 1800 și o bonețică croșetată din anii 1920. Văzu o vitrină întreagă cu lingurițe de argint și farfurii pentru bebeluși. Veșminte de botez albe acoperite în plastic transparent atârnav de umerăse mici învelite în mătase. Un raft cu păpuși și animale de pluș avea în față un semn care îi invita pe cumpărători să viziteze magazinul principal pentru o selecție mai mare. Quinn se uită la niște rochițe, apoi se întoarse la bonețică. Era albă și delicată, cu o panglică trecută prin ea. I-o arată lui Lewis.

– Nu-i așa că e frumoasă? spuse ea.

– Aha.

Întoarse eticheta: 250 de dolari.

– Prea scumpă, spuse ea și o lăsă la locul ei.

Ea trecu de la un raft la celălalt, examinând toate micile comori. De fiecare dată când dădea peste o căciuliță sau bonețică, se uita la preț. Toate o atrăgeau într-un fel, deși nici una nu i se părea cea potrivită. Și, bineînțeles, prețurile erau mult prea mari.

Vânzătoarea stătea într-un balansoar de epocă într-un colț, croșetând ceva într-o culoare care lui Quinn i se păru roșu de Crăciun.

– Căutați ceva să-i acopere capul? întrebă ea, fără să ridice privirea.

„Oare asta caut?” se întrebă Quinn. Nu-i trecuse prin minte până atunci că era atât de concentrată să găsească ceva de pus pe cap copilului. Oare căutase inconștient ceva care să-i protejeze craniul lui Naomi?

– Nu chiar, spuse Quinn.

Ca să-și dovedească asta, se apropie de o vitrină cu pantofi pentru bebeluși și începu să-i analizeze. Unii încă aveau urme de degețele în interior, iar asta o emoționa pe Quinn. Luă o pereche foarte micuță de pantofiori de pânză care aveau o etichetă pe care scria că sunt din anii 1900. În interior, căptușeala de mătase arăta neatinsă, aproape nouă. Își aminti de faimosul citat din Hemingway, despre care se spunea că e cea mai scurtă noulă scrisă vreodată:

De vânzare: pantofiori de copil, nefolosiți.

Privi lung pantofiorul micuț care se potrivea atât de bine în mâinile ei, apoi și-o imaginează pe femeia din povestea lui Hemingway făcând curat într-o cameră de copil care nu va fi folosită niciodată. Atunci, trupul ei – cu toate că rămăsese sterp pentru totdeauna – își va fi revenit după naștere. Dar inima ei? Și inima ei era stearpă? Oare devenise la fel de rece și de dură precum pământul care acoperea mormântul bebelușului ei?

Se întoarse spre Lewis.

– Să mergem acasă.

Analiza lui Quinn – nr. 6

Când fiica ei avea zece ani, oamenii încă nu erau obișnuiți cu termenul de prepuber. Însă acum, când Nan lucra la un tablou al lui Quinn la vârsta aceea, se gândi că era descrierea perfectă. Când vârsta lor începe să aibă două cifre, fetele plutesc într-un loc magic, pe un pisc al înțelegerii. Quinn, deșteaptă și cultivată, era extrem de isteată, gata să absoarbă multe despre lumea din jur. În acea frântură de timp, între inocența poveștilor și anii de autoconștientizare acută ai adolescenței, o fată putea deveni un războinic fioros al adevărului, dedicată exclusiv înțelegerii lumii întortocheate a adulților.

Nan o așezase pe Quinn pe același scaun verde, însă de data asta stătea pe un teanc de cărți, intenționat, ca să pară mai înaltă. Însă Nan spera că privitorul va simți și cât de importante erau cititul și cunoștințele pentru acest copil.

Quinn stătea dreaptă, ținând strâns brațele scaunului, ca și când se pregătea să sară de pe el. Îl privea direct pe spectator, fără teamă, căutând informații.

Nan făcu un pas în spate ca să-și evalueze opera în lucru. Culorile pe care le alesese erau subtile. Când pictase scaunul și fundalul păstrase o picătură de negru pe paletă, adăugând foarte puțin din ea la fiecare culoare – suficient cât să o stingă fără să o facă cenușie. Când o pictase pe Quinn, păstrase picături de galben și alb pe paletă, ca să dea lumină subiectului. Efectul fu exact cel pe care și-l dorise.

În timp ce privea tabloul, Nan simți că o înțelegea pe fiica ei la vârsta aceea, însă se apropia de obiectivul mult mai mareț al acelei serii? Care era esența acelei fete și ce anume devenise?

Nan își șterse pensula și o lăsă într-o cană cu apă. Sperase că acele tablouri o vor ajuta să găsească răspunsul la ceva absolut vital despre fiica ei, însă acum nu mai era sigură nici măcar de întrebare.

Capitolul 20

Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât mai nerăbdătoare era Quinn să intre pe ușă și să-l revadă pe Isaac. Vorbise cu el și cu Georgette de mai multe ori în acel weekend și știa că totul era în regulă, însă trebuia să-l vadă, avea nevoie să-l strângă în brațe și să-i simtă parfumul. De asemenea, sperase că acea perioadă în care fuseseră departe unul de celălalt o să-i mai risipească din neliniștea de a nu o pierde. Avea nevoie ca el să știe, în adâncul sufletului, că ea se întorcea întotdeauna la el.

– Hei, spuse ea, lăsându-și geanta pe podea în hol.

Isaac, care stătea la masa din bucătărie cu Georgette, desenând cu cariocile, sări de pe scaun și alergă în brațele ei. Lewis veni și el pentru o îmbrățișare de grup.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Quinn.

Isaac o strânse cu putere, apoi se retrase din brațele ei.

– Am desenat familia noastră, spuse el.

– Arată-mi.

Quinn o îmbrățișă pe Georgette și îi mulțumi că avusese grijă de Isaac, apoi privi desenul pe care îl ținea fiul ei. Era o scenă în aer liber, cu soarele în stânga sus și un copac cu frunze portocalii în dreapta. Isaac se desenase în mijlocul compoziției, între mama și tatăl lui. Toți zâmbeau.

– Ce e asta? spuse Quinn, arătând spre o formă ciudată în cealaltă parte a ei.

– Acela e bebelușul.

Quinn se albi. Încă nu-i spusese lui Isaac că era însărcinată. Plănuiise să-i dea vestea după amnio, însă după ce aflase ce boală gravă avea copilul se hotărâse să se abțină. Privi urât spre Georgette.

– Îmi pare rău, spuse vecina. Mi-a scăpat.

I-a scăpat? Cum poate să-ți scape așa ceva? Quinn își privi fiul, încercând să vadă în inima lui. Cum primise acea veste atât de mare? Și cât de traumatizat era că aflase de la vecina lor? Nu părea prea afectat.

– Nu știam dacă e băiat sau fată, continuă Isaac, așa că am făcut doar o mângăleală.

Lewis îi aruncă lui Quinn o privire care spunea „O să fie bine“. Apoi îi spuse lui Isaac:

– E frumos. Ai făcut treabă bună.

– Dacă este băiat, spuse Isaac, putem să-i dăm un nume tare?

– Cum ar fi? întrebă Lewis.

Isaac își îndreptă spatele și zâmbi, gata să-i spună tatălui său cel mai

tare nume de băiețel din lume. Era clar că se gândise mult la asta.

– Gary, anunță Isaac.

– Gary, repetă Lewis, amuzamentul din ochii lui contrazicând expresia serioasă pe care încercase să o adopte.

Isaac dădu din cap.

– Nu-i așa că e perfect?

– Nu crezi că poate e *prea* tare pentru un bebeluș?

– O să crească, răspunse băiatul.

Adulții răsăură, inclusiv Quinn, care își dădu seama că nu era o problemă atât de mare pentru Isaac să știe că era însărcinată. La urma urmei, tot ar fi trebuit să-i spună. Între timp, se gândi că poate ar trebui să și profite de ocazie. Îngenunche în fața fiului ei și îi luă mâinile într-ale sale.

– Isaac, nu e băiețel. E fetiță.

Isaac o privi gânditor, încercând să se obișnuiască acum cu ideea.

– O să se priceapă la cățarat?

La două case distanță locuia o fetiță de opt ani pe nume Audrey, care venea uneori în vizită și se urca în copacul mare din curte.

– Nu știu, răspunse Quinn. Doctorii ne-au spus că ar putea fi bolnavă.

– Atunci hai să luăm medicamente.

– Uneori oamenii se îmbolnăvesc și – Quinn așteptă o clipă, înăbușindu-și dorința de a plânge – și nici un medicament nu-i poate însănătoși.

– De ce nu?

Pierdu bătlia cu lacrimile. Ochii o ardeau și erau plini de lacrimi.

– Pentru că doctorii nu au inventat încă un astfel de medicament. Dar vor încerca. Vom încerca toți.

Isaac își puse mâna mică și caldă pe obrazul ei.

– Dacă nu se poate cățara, atunci o învăț să deseneze.

Câteva seri mai târziu, Lewis îl duse pe Isaac la o partidă a celor de la Islanders, iar Quinn se duse să se întâlnească cu Hayden, care o invitase la cină. Stătea la masa de la bucătărie în timp ce el gătea, urmărindu-l cum pune o oală mare cu apă pe aragaz și presară sare în ea, apoi se întoarce la fileurile de pui și sosul de usturoi dintr-o tigaie. Aroma era pătrunzătoare. Hayden luă o gură de vin roșu. Quinn avea în față un pahar de apă minerală cu lămâie.

– Sigur nu ai nevoie de ajutor? întrebă ea.

El îi făcu semn cu mâna liberă că nu.

– Relaxează-te.

Quinn auzi zgomot în dormitor, care avea un perete comun cu bucătăria. Părea sunetul unui scaun tras pe parchet, iar ea rămase surprinsă, căci crezuse că erau singuri.

– Cordell e acasă? întrebă ea.
– A sosit de dimineață cu un avion de noapte. Mi-a făcut o surpriză.
– Nu-i de mirare că pari atât de fericit. Stă și el cu noi?
– Imediat. I-am spus că am nevoie un pic de timp ca să vorbesc cu tine. În plus, când intră pe internet nu îl văd cu orele.

Quinn se gândi la aventurile cibernetice ale lui Georgette și se încruntă.

– Nu e la ce te gândești tu, spuse Hayden. Face cumpărături. Poate petrece o zi întreagă căutând comori pe eBay. E dependent.

Quinn privi în jur, căutând ceva de făcut. Nu-i plăcea să stea degeaba și i se părea frustrant să fie tratată ca un pacient. Nu era bolnavă, era însărcinată. Văzu o căpățână de salată pe blat.

– O să spăl salata, spuse ea. Găsi strecurătoarea, o puse în chiuvetă și începu să rupă frunzele și să le așeze înăuntru. Dacă vrea comori, spuse ea în timp ce lucra, ar trebui să meargă în magazinele de antichități din Berkshires. Nu știi niciodată ce găsești.

– Se pare că tu și Lewis ați făcut ceva cumpărături.

– Ne-am oprit la o galerie de artă să caut un Nan Mazursky original și am găsit ceva și mai bun.

Hayden întoarse bucățile de pui.

– Mai bun?

– Un portret de-al ei pictat de un coleg de-al ei de la arte în 1966. Lewis mi l-a cumpărat drept cadou de ziua mea. Deja l-am atârnat în sufragerie. Mă uit tot timpul la el.

Quinn termină de rupt salata, apoi o clăti sub apa de la robinet. Opri apa și scutură strecurătoarea de fundul chiuvetei.

– Cum e? întrebă Hayden. Nu e artă pop, nu? Scoase un castron mare de salată din dulap și i-l dădu. Ea puse frunzele de salată în el.

– Erau studenți, și cred că încă îi studiau pe impresioniști, deci seamănă mai mult la stil cu Mary Cassatt decât cu Andy Warhol. E minunat. Mama arată frumoasă și tânără. Însă tânără într-un fel în care nici nu-ți imaginezi.

– Cum adică?

– Trebuie să-l vezi, spuse ea. Are ceva foarte relaxat. Ca și când artistul a surprins-o înainte ca ea să decidă că totul trebuia să fie complicat. Pare fericită, fără straturi de analiză în spate. E pur și simplu... o fată. E dulce.

– Ești sigură că e mama?

– Greu de crezut, nu-i așa? râse ea.

El adăugă ulei de măsline în tigaie și o întrebă ce se mai întâmplase. La telefon, făcuse aluzie la un mare chin prin care trecuse în acel weekend.

Quinn luă o gură de apă și încercă să se liniștească. Era greu să treacă

din nou prin asta, însă nu putea să nu-i povestească. Trebuia să spună cuiva înainte să dea pe dinafară, iar Hayden era singurul om în care putea avea încredere.

Quinn luă tocătorul și începu să caute printre legumele pe care le lăsase Hayden pe blat. În sfârșit, își dresе glasul și începu să taie frunzele de la morcovi.

– Am fost la hotelul Stonewell, spuse ea. Am vrut să văd cum e, pentru tine și Cordell.

El se întoarse spre ea.

– Serios?

– Este foarte frumos. Am adus un teanc de broșuri pentru tine.

– Chiar m-ai impresionat. Hayden lăsă furculița jos și își îmbrățișă sora. O să însemne mult și pentru Cordell.

– Speram să ne împăcăm.

– Mulțumesc.

– E totul în regulă cu voi doi? întrebă ea.

– Slavă Cerului, răspunse el zâmbind. Tigaia sfârâi, iar el se întoarse la aragaz. Verifică dacă s-a făcut, apoi mută bucățile de pui pe un platou. Are un rol secundar într-un film la HBO, iar săptămâna viitoare se întoarce la Los Angeles să filmeze. Dar apoi vine definitiv aici.

– Sunt fericită pentru tine, Hayd.

– Mulțumesc. Am vorbit mai mult despre nuntă, așa că momentul în care ai adus chestiile astea – făcu o pauză să arate spre broșuri – e perfect.

– Mă bucur, spuse ea, apoi sorbi din apă. Mai e ceva.

– Mă gândeam eu.

– Eram în capela lor, începu ea, gândindu-mă cât de mult o să vă placă acolo, când am simțit ceva... Vocea i se pierdu, încercând să găsească un mod prin care să explice. Termină de tăiat morcovii și îi aruncă în salată. Apoi spuse repede: Era un portal acolo, Hayden.

Așteptă reacția lui. Acesta se opri din gătit ca să o privească.

– N-ai... spuse el.

– Trebuia s-o fac. Simțeam că se întâmplă ceva critic. Am crezut că e despre tine și Cordell.

– Și?

Scutură din cap.

– Mama? întrebă el.

Quinn începu să curețe o ceapă.

– Nu.

– Atunci ce?

– Eugene. Tăie o felie de ceapă. Ochii îi ardeau. Și cu mine. Mai tăie o felie. În Fiji.

Hayden scoase un țițăt.

- Fugi de-aici!
- E mai mult de-atât.
- Mai mult?
- M-a cerut de nevastă.

Lui Hayden îi căzu fața. Brusc, Quinn se gândi că povestea ei părea mai mult distractivă decât traumatizantă. Reacțiile fratelui ei o flatau.

- Cum a făcut-o? Întrebă Hayden. Într-un genunchi? Cu diamant?
- Quinn zâmbi.

- Avea mărimea unui sâmbure de piersică.

Hayden făcu ochii mari.

- Ce ai răspuns?

Quinn începu să râdă.

- Am spus... *da!*

– Nu se poate! Mă omori. E cea mai bună poveste pe care am auzit-o vreodată, și totuși nu o pot spune nimănui.

- N-am terminat.

- Ce altceva mai e?

- Ghici.

Hayden își spală mâinile în chiuvetă în timp ce se gândea. În timp ce se ștergea pe prosopul de bucătărie, chipul i se lumină.

- Sex? Întrebă el.

Ea dădu afirmativ din cap.

- Ce târfă! râse el.

– Trebuia să fac asta, Hayd, răspunse ea, râzând la rîndul ei. Am crezut că era cea mai rapidă metodă să fug de acolo. Una mică și gata. Dar m-am înșelat. Era ca iepurele Duracell – nu se mai oprea.

– Viagra! strigă Hayden, râzând și mai tare. Știam eu că nu trebuia să-i fac rost de rețeta aia!

Hayden și Quinn se prăpădeau de răs, când Cordell intră în cameră. Amândoi se întoarseră spre el, cu fața udă de lacrimi.

– Oh, Dumnezeu, spuse Cordell, ducând mâna la inimă. Ce e? A leșinat cineva?

Asta li se păru foarte amuzant lui Hayden și lui Quinn și începură să râdă în hohote, cum n-o mai făcuseră de ani de zile.

În ziua următoare, Quinn se trezi în fața unei misiuni foarte grele, iar răsul i se păru la fel de îndepărtat precum peisajul selenar. Venise timpul să sune la spital și să-și facă programare pentru RMN. Se întrebă dacă va mai râde vreodată atât de tare încât aproape să nu ajungă la timp la baie. Știa că acel test era momentul adevărului. Poate că nu va afla *toate* răspunsurile, însă cu siguranță va afla cât de gravă era de fapt boala lui Naomi.

Cu data pentru RMN încercuită în calendar, lui Quinn i se părea imposibil să-și păstreze limpezimea emoțională, indiferent cât de mult

încerca. Săptămânile fuseseră ca o călătorie tumultuoasă, în timp ce Quinn oscila între liniște completă și accese de furie. Se simțea vinovată că se descărca pe soțul și pe fiul ei, însă nu se putea controla. Pur și simplu, nu putea să îndure să stea să aștepte fără să spună nimic.

În sfârșit sosi și ziua cea mare, iar lui Quinn i se spuse să se „relaxeze“ în timp ce era împinsă în cilindrul zumzăitor. Tremura de nervi, și cuvintele i se păreau la fel de goale precum tubul gigantic.

Quinn nu se considera neapărat claustrofobă, însă când se întinse în mașinăria aceea monstruoasă, ascultând vâjâitul unui ventilator, și își imagină cum soarta copilului ei era hotărâtă de imaginile generate și analizate, Quinn simți că era în stare să-și jupoaie propria piele ca să iasă de acolo.

– Cum te simți? se auzi o voce bărbătească.

– Nu prea bine. De când sunt aici?

I se spusese că poate dura aproape o oră și credea că era acolo de cel puțin atât.

– De aproape douăsprezece minute.

Douăsprezece minute? Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cum o să îndure asta? Închise ochii și încercă să facă o călătorie imaginară. Era din nou în Fiji, însă cu Lewis. Dar nu, imaginea nu rămânea, nu-și putea imagina vreo perioadă din viața ei când o astfel de călătorie ar putea fi posibilă. Dacă Naomi trăia, familia lor va purta pentru totdeauna povara unui copil cu dizabilități. O astfel de excursie era posibilă doar dacă bebelușul nu supraviețuia, iar ea nu dorea un asemenea rezultat.

– Mai reziști? se auzi din nou vocea, mai târziu.

– Cu greu.

– Aproape am terminat.

„Slavă Domnului, slavă Domnului, slavă Domnului“, își spuse ea. Numără invers de la o sută. Numără crescător până la o sută. Numără din zece în zece până la cinci mii. Cântă în gând. Recită poezii. Când naiba avea de gând să o scoată de acolo?

– Aveți o definiție ciudată pentru „aproape gata“, spuse ea într-un final.

– Îmi pare rău, spuse vocea. Bebelușul se mișcă și trebuie să facem din nou unele poze.

Ea închise ochii. „Bine, fetița mea“, își spuse ea. „Trecem împreună prin asta. La propriu. Dacă reziști, rezist și eu. În regulă?“

Își imagină bebelușul ca pe o ființă conștientă, care îi înțelegea mesajul și, brusc, o simți pe Naomi la fel de reală ca și pe Isaac. Își imagină pielea netedă a obrazului ei, degețelele ei îndoite, pielea subțire a pleoapelor delicate. Și, își dădu seama Quinn, va avea un miros al ei, propriu.

– Ești bine? se auzi din nou vocea, iar Quinn realizează că din gâtul ei se

auzeau sughițuri de plâns.

Mai târziu, în timp ce stătea cu fața la tabloul cu tânăra Nan agățat în sufrageria ei, Quinn în sfârșit înțelese. Uneori nu doar creștem și ne schimbăm pur și simplu. Uneori viața e atât de întunecată și de dură, încât o parte din noi este extirpată complet, lăsându-ne mutilați pe viață.

Era ziua de după RMN. Lewis era la serviciu, iar Isaac la școală. Quinn avea nevoie de mama ei și încerca din greu să reziste tentației de a se strecura în partea cealaltă. Așa că urcă în mașină și se duse la casa părinților ei. Se întrebă dacă va putea vreodată să o considere doar casa tatălui ei.

Ca de obicei, își lăsă geanta pe masa din hol și dădu o tură la etaj. Totul părea în ordine, însă ceva din camera de zi i se părea ciudat. Ce anume era diferit? Privi canapeaua, covorul, fotoliile, apoi îl văzu – dulapul cu antichități. Asta era! Ultima oară când fusese acolo plecase atât de devastată, încât nu pusese mobila la locul ei. Acum obiectul era la locul lui și toate mărunțișurile erau din nou în interior. Cât de straniu. Cine fusese acolo să aranjeze lucrurile? Oare Hayden sau Lewis nu i-ar fi spus dacă mergeau la casă? O să-i întrebe mai târziu. Sigur explicația era simplă.

Quinn intră în atelier și se îndreptă spre peisajul neterminat de pe șevalet. Îl dezveli și studie desenul.

– Mamă, trebuie să-ți spun ceva, îi zise ea siluetei întunecate din depărtare. Aș vrea să pot vorbi cu tine în persoană, pentru că... nu știu. Chiar am nevoie de tine. Se opri și se gândi la mama ei din cealaltă viață. Era atât de simplu să meargă acasă și să treacă dincolo. Să stea chiar în această cameră și să o privească în ochi.

„Ai fi încă aici“, își spuse Quinn. „Trebuie să fii vie ca să îți spun despre nepoata ta.“

– Să te ia naiba, îi zise ea tabloului.

Știa că nu era vina mamei ei că doctorii descoperiseră materie din creier în sacul care ieșea din craniul lui Naomi. Știa că Nan n-ar fi putut să facă absolut nimic în privința faptului că singura speranță a bebelușului ei era operația, care oricum nu oferea vreo garanție. Însă era furioasă.

– Dacă ai fi fost aici! strigă ea, ridicând tabloul. Mușchii îi erau întinși de furie și căuta ceva de care să lovească pictura. Dorea să crape suportul de lemn, să facă găuri în pânză. Însă, în timp ce privea în jur în atelier, ceva îi atrase atenția și scăpă pânza din mână.

Dulapul de antichități nu era singurul lucru schimbat față de ultima ei vizită în casă. Acolo, rezemate de perete, în același loc în care erau înainte de spargere, se afla un teanc de desene neînramate. Portretele de familie furate! Cineva le adusese înapoi.

Quinn se apropie și se uită la toate tablourile ca să se asigure că nu era imaginația ei, apoi se grăbi să ia telefonul mobil. Îl sună întâi pe Lewis și nu

rămase deloc surprinsă să afle că nu știa nimic despre asta. Hayden sigur lucra, însă îi lăsă mesaje la școală, acasă și pe mobil. Trebuia să-i dea de cap.

În noaptea aceea, pentru că încă nu primise vreo veste de la fratele ei, Quinn îl căută din nou, însă fără rezultat. În dimineața următoare era deja neliniștită. Sună la liceul unde preda el și i se spuse că era bolnav și rămăsese acasă. Quinn nu mai pierdu vremea. Se urcă în mașină și merse la apartamentul lui din Brooklyn.

– Hayden, sunt eu, Quinn, spuse ea în interfon.

Nimic.

– Am cheie, continuă ea. Dacă nu îmi deschizi, intru singură. Te rog, Hayd.

Se auzi sunetul ușii deschise.

Quinn urcă cele două etaje până la apartamentul lui Hayden, iar el apără în ușă în picioarele goale, într-un tricou murdar și pantaloni de pijama.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce e? De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Hayden închise ușa în urma ei și trase lanțul. Se îndreptă spre canapea și se aruncă pe ea.

– Miroase urât aici, spuse ea, ridicând șervețele de pe podea.

El nu răspunse.

– Ești bolnav sau deprimat? întrebă ea.

Fratele ei se întoarse cu spatele.

– Răspunde-mi, Hayden!

– E vreo diferență?

Era deprimat. I se strânse stomacul.

– Îți iei medicamentele? întrebă ea.

– N-au nici un efect.

– L-ai sunat pe doctorul Price? Cu toate că îl întâlneau o singură dată pe psihiatrul lui, îi tot auzise numele ani de zile.

El scutură din cap.

– Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Cordell?

Quinn simți cum începe să se înfurie. Dacă era vina lui Cordell pentru ce se întâmplase cu Hayden, o să-l sfâșie. El nu răspunse.

– Hayden, răspunde-mi. Te rog.

El privi în altă direcție.

– Bine, nu trebuie să-mi spui. Însă trebuie să știi dacă ești bine.

Evident că nu era bine, însă amândoi știau că trebuia să pună întrebarea aceea. De fapt, întrebasese dacă avea gânduri sinucigașe. Ea înghiți nodul din gât, așteptând un răspuns. Avu nevoie de câteva clipe ca să poată vorbi.

– Nu, șopti el.

Quinn îi strânse umărul și se duse în bucătărie. Deschise sertarul în care Hayden își ținea agenda telefonică personală și căută numărul doctorului Price. Îi răspunse cineva de la cabinetul său și ea spuse că era o urgență. Doctorul sună înapoi în câteva minute. Quinn îi explică situația, iar el ceru să vorbească cu Hayden, care intră în dormitor cu telefonul.

Quinn făcu ordine în sufragerie în timp ce aștepta, ascultând murmurele lui Hayden de după ușă. Când în sfârșit ieși, îi dădu telefonul lui Quinn.

– Vrea să discute cu tine, spuse fratele ei.

Doctorul Price îi explică lui Quinn că Hayden acceptase să se interneze la Secția de psihiatrie de la Spitalul Universitar. O rugă să rămână cu fratele ei în timp ce acesta își făcea bagajul, apoi să îl ducă direct la clinică.

Quinn făcu tot ceea ce îi ceruse doctorul Price. Își pierduse mama, care se omorâse. Nu avea de gând să-și piardă și fratele.

Capitolul 21

– Ce s-a întâmplat? întrebă Georgette după câteva zile. Apăruse neanunțată, iar Quinn stătea în pragul ușii principale, blocând intrarea.

– Nu e momentul potrivit, spuse Quinn.

– Vrei să vorbești despre asta?

Nu voia. Cu ce ar fi ajutat-o vorbitul? L-ar fi însănătoșit pe fratele ei? Ar fi ajutat-o să-și controleze toate acele lucruri din viață care amenințau să o distrugă? Quinn scutură din cap.

– Sunt îngrijorată pentru tine, continuă Georgette.

– Vorbim mai târziu, spuse Quinn, apoi închise foarte încet ușa.

Luă coșul cu rufe, spunându-și că nu va trece prin portal, în ciuda stării în care se afla. Însă știa că hotărârea ei de a rezista tentației era tot mai mică. Între povestea cu fratele ei și adevărul despre copil, toată viața ei părea doar o circumstanță atenuantă.

Jos, Quinn așează coșul cu rufe murdare pe uscător și deschise mașina de spălat. După ce băgă înăuntru hainele una câte una, simți fisura din spatele ei ca pe o forță umană care o chema.

„Nu“, își spuse ea, aruncând o pereche de blugi de-ai lui Isaac.

„Nu“, își spuse ea, aruncând tricoul gri al lui Lewis.

„Nu“, repetă ea, aruncând și bluza ei violet.

Se întoarse spre fisură. „Vezi ce fac?“ ar fi vrut să-i spună mamei ei. „Rămân cu familia mea! Au nevoie de mine. Așa cum și eu am nevoie de tine.“

Aruncă pe podea coșul de rufe și îi dădu un picior. Se simțea bine să-și dezlanțuie furia, însă avea nevoie de mai mult. Dacă puterea ar fi fost pe măsura furiei ei, ar fi smuls mașina de spălat din țevi și ar fi aruncat-o. Ar fi scos dulapurile de pe pereți și le-ar fi făcut țandări. Ar fi dat găuri în pereți și ar fi zdrobit becurile. Era furioasă în egală măsură pe propria neputință și pe mama ei. Știa că nu era vina lui Nan că fratele ei era în spital și că bebelușul ei era bolnav. Însă, la naiba, ar fi trebuit să fie aici și să o ajute să treacă prin asta! Quinn rămase în picioare în mijlocul încăperii, gâfâind transpirată. Oare nu era nici un mijloc prin care să-și exteriorizeze furia? Nici un mijloc pentru o femeie a cărei mamă luase cea mai egoistă decizie dintre toate?

Bineînțeles că era. Avea mijlocul perfect, iar Quinn știa asta.

Într-un final, coborî vechea scândură de călcat și trecu în cealaltă viață.

– Acea... sunt eu?

Quinn ieșise din apartamentul din Manhattan și mersese cu mașina la casa părinților ei din Long Island, cu furia concentrată în pumnii strânși în jurul volanului. Acum se afla în atelierul mamei ei. Intrase în casă și se dusesse direct în camera din spate, unde mama ei se afla în fața șevaletului, făcând ultimele retușuri unui tablou ce înfățișa o fetiță așezată pe un teanc de cărți.

- Nu te-am auzit intrând, spuse Nan.
- Câți ani am acolo? Nouă? Zece?
- Pe-acolo, răspunse Nan. Face parte dintr-o serie.
- Ce serie?
- Am numit-o *Analiza lui Quinn*.

Quinn se încordă.

- Are vreun scop? Încerci să arăți lumii ce mamă dedicată ești?

Nan lăsa paleta.

- Văd că te-ai trezit cu fața la cearșaf.

Quinn își încrucișă brațele și făcu un semn spre tablou.

- E bun. Era mai mult o acuzație decât un compliment.
- Mulțumesc.

- M-ai surprins chiar pe mine.

- Asta era și ideea.

– Mă întreb cum de mă cunoști atât de bine, și totuși să nu știi de ce anume am nevoie? întrebă Quinn. Sau pur și simplu nu îți pasă?

- Unde vrei să ajungi, copilă?

Quinn începu să se plimbe prin cameră. Cum putea să își acuze mama de suicid când era chiar în fața ei? Arătă cu degetul spre camera de zi.

- Ce e în spatele dulapului cu antichități, mamă?

Chipul lui Nan deveni palid.

- Ah! spuse Quinn. Am atins un punct sensibil?

- Spune-mi la ce te referi.

- Cred că știi.

- Te rog, Quinn. Trebuie să-mi spui.

- Nu!

Nan trase adânc aer în piept și își șterse mâinile cu o cârpă.

- Am crezut că ai uitat de asta.

Quinn își frecă fruntea.

- Cum adică?

- Nu-ți amintești? Ai simțit ceva acolo când erai mică. M-am speriat.

Am crezut că dacă îl blochez...

- Și mă ții departe...

- Exact.

– Dar n-am făcut-o. M-am apropiat, mamă. M-am apropiat foarte mult.

Nan închise ochii și duse mâna la inimă, ca și când și-ar fi amintit ceva ce îi tăia picioarele. Deschise ochii și își îndreptă spatele, prinzând din nou putere.

– Cum a fost? Își întrebă fiica. Ce ai simțit în acel loc?

– Tu să-mi spui.

Nan își țuguie buzele, gânditoare. Apoi se duse la chiuvetă și își spălă pensulele. Își dădu cu apă pe față și se șterse cu un prosop de hârtie, apoi se întoarse din nou spre fiica ei.

– Era o perioadă foarte neagră din viața mea, spuse ea. Nu vedeam vreo cale de scăpare.

– Dar eu? spuse Quinn. La mine te-ai gândit vreo clipă?

– Tu nu erai născută.

– Nu eram?

Nan scutură din cap.

Quinn ieși din atelier și se duse în camera de zi, unde își lipi mâinile de dulapul cu antichități, încercând să înțeleagă. Ce anume simțea acolo? Dumnezeu, era atât de rece. De cealaltă parte nu pulsa viața. Mama ei era moartă. La fel și ea. Moartă fără să fi avut vreodată șansa să trăiască. În sfârșit, înțelese. Se întoarse spre Nan, care o urmăsea în cameră.

– Erai însărcinată cu mine, spuse Quinn.

Ochii lui Nan se întristară.

– Da.

Quinn începu să plângă.

– Erai însărcinată cu mine și ai încercat să te sinucizi?

– Îmi pare rău.

– Cum ai putut? „Nu mă iubeai?“ își spuse ea. „Nu mă iubeai la fel de mult cum o iubesc eu pe Naomi?“

– Nu am cum să explic depresia cuiva care nu a trecut prin așa ceva.

– Crezi că eu nu am fost *deprimată*?

– E diferit, Quinn. Nu seamănă cu tristețea. E... întuneric. Pur și simplu amorțești și nu mai contează nimic.

Quinn simți că îi vine rău de la stomac și se îndepărtă de dulapul de antichități. Nan încercă să se apropie de ea.

– Ești bine? întrebă mama ei.

Quinn scutură din cap, însă ridică mâinile să o oprească pe mama ei să se apropie. Se așeză pe canapea.

– Îți aduc niște apă, spuse Nan și ieși din cameră. Când se întoarse, Quinn dădu pe gât întregul pahar.

– Acea a fost ultima dată când ai fost deprimată? întrebă Quinn.

– Nu, eu.. Sigur că nu, răspunse Nan. Știi asta. M-ai văzut deprimată de multe ori.

– Însă nu ai mai încercat să te sinucizi.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că eram mamă. Așa că, chiar și atunci când cădeam în abis, găseam ceva de care să mă agăț.

– Exact!

Nan își ridică sprânceana.

– Quinn, nu înțeleg.

– Ești mama mea! Ar fi trebuit să fii lângă mine!

– Am făcut ce-am putut.

– Ha!

– Spune-mi cu ce ți-am greșit, o rugă Nan.

Quinn se ridică.

– Nu mai contează. Trebuie să plec.

– Draga mea, te rog, nu pleca. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu pot.

– De ce nu?

Quinn aruncă o privire spre dulapul de antichități.

– Mamă, nu contează, spuse ea. Uită că am venit astăzi aici.

Nan privi piesa grea de mobilier, apoi pe fiica ei. Chipul ei era concentrat, ca și când ar fi încercat să rezolve cuvinte încrucișate. Quinn evită privirea mamei ei. Nan completa spațiile libere, iar Quinn nu avea de gând să-i dea mai multe indicii.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Se îndreptă spre ușa de la intrare, însă mama ei o întrecu și îi tăie calea.

– Nu te las să pleci până nu îmi explici, spuse Nan.

– Mamă, nu face asta.

– De ce nu?

Quinn se uită la ceas. Era aproape două. Calculă rapid în minte și își dădu seama că trebuia să plece imediat ca să aibă vreo șansă să îl aștepte pe Isaac la autobuz.

– Mamă, e târziu, spuse Quinn. Dacă nu plec acum...

– Termină-ți propoziția.

– Nu pot.

– Erai grăbită și când ne-am dus la mall, spuse Nan.

Quinn o privi pe mama ei în ochi – atât de diferiți de ochii din portretul acela fericit care atârna pe peretele sufrageriei ei. Acești ochi erau foc și se apropiu foarte mult de adevăr.

– Mamă, dă-te din calea mea, spuse Quinn.

– Nu înainte să-mi explici.

– Te împing dacă e nevoie.

– E chiar atât de important să pleci în secunda asta?

– Da, este. Quinn o privi stăruitor pe mama ei, transmițându-i importanța plecării ei. După o clipă de ezitare, Nan dădu cu tristețe din cap și făcu un pas în lateral.

Quinn alergă la mașină și plecă în viteză spre autostrada Long Island. Dacă se grăbea ajungea acasă la timp pentru autobuzul lui Isaac. Abia ținea direcția în timp ce trecu mașina pe curbe spre rampa de intrare pe autostradă.

Traficul pe autostradă era intens, dar se mișca bine. Quinn se uită la ceas. Putea să o facă. Putea să ajungă la timp.

Trecu pe banda stângă și încercă să câștige timp, accelerând până se apropie de o altă mașină, pe care apoi o depăși. Timp de zece minute părea că se descurcă bine, însă apoi Quinn văzu în față ceva care o alarmă. Lumini roșii. Își încrucișă degetele și rosti o rugăciune în gând. „Să fie doar o încetinire temporară. Te rog.“ Însă nu. Era vorba de Autostrada Long Island, unde, dacă aruncai o scobitoare pe jos, traficul era încetinit pe o distanță de kilometri întregi.

Făcu tot felul de calcule în minte în timp ce înainta câte un centimetru. „Dacă traficul își revine acum, iar în Manhattan nu sunt blocaje, am timp.“ Însă știa că ceasul nu o aștepta.

Când în sfârșit trecu prin tunel și intră în Manhattan, Quinn prinse viteză să găsească o stradă liberă ca să ajungă în Cartierul de Vest, unde locuia cu Eugene. Însă traversarea orașului era cea mai mare provocare în Manhattan, iar Quinn fu nevoită să-și abandoneze mașina la două străzi distanță de blocul ei. Alergă pe străzi, printre trecătorii indiferenți, cărora nu le păsa de o femeie care gonea ca o disperată prin mulțime.

Când în sfârșit ajunse în apartament, trecu în grabă pe lângă Eugene, care stătea în sufragerie cu Walt St. Pierre – un vechi prieten și fost editor la *Saturday Night Live* care locuia în același bloc – fără să salute.

– I-am spus să stea departe de Taco Bell, îl auzi pe Eugene spunându-i prietenului său, în timp ce ea trânti ușa băii.

Quinn simțea cum transpiră în timp ce privea cada care se umplea cu apă rece. Se dezbracă și se lăsă în ea, îngrijorată să nu facă hipotermie înainte să fie trasă de acolo. Însă rămase în apă, tremurând și ținându-și răsuflarea, până când simți împunsătura.

Călătoria fu ca într-un autobuz pe o stradă noroioasă, în care se lovea și sălta în drumul către cealaltă viață a ei. Când în sfârșit zări raza subțire și argintie din subsolul ei prin fisura din beton, îi era deja greață. Și mai rău era că deschizătura se micșorase și mai mult, iar Quinn trebui să se chinuiască să-și treacă trupul umflat și gol prin cimentul dur. În sfârșit reuși, tocmai la timp cât să vomite pe podeaua spălătoriei, murdărindu-și hainele pe care le purtase înainte să facă acea călătorie.

Căută rapid printre hainele pe care le aruncase din coș mai devreme și

îmbrăcă o cămașă și pantaloni neasortați, apoi ieși în goană pe ușă în picioarele goale.

Quinn știa că ratase autobuzul lui Isaac, totuși spera că doar cu câteva minute și că băiatul nu devenise isteric. Însă când ajunse la colț, nu era acolo. Privi în sus și în jos pe stradă. Nici urmă de autobuz. Nici urmă de Isaac.

Rămase speriată acolo. Ce să facă? Să alerge pe străzi în căutarea lui? Să se ducă acasă și să telefoneze la școală ca să vadă dacă nu cumva rămăsese în autobuz? Să sune la urgență?

– Quinn! o auzi pe Georgette strigând.

„La naiba“, își spuse ea. „Chiar nu am timp acum de femeia aia.“ O ignoră și începu să strige.

– Isaac! ISAAC!

– Quinn! strigă din nou vecina.

– Nu acum, Georgette! răspunse ea. Inima îi bătea de spaimă.

– Întoarce-te! țipă vecina.

Quinn se conformă, gata să urle cât o țineau rărunchii la prietena ei cea enervantă. Dar se opri. Georgette stătea în fața casei ei cu băiețelul lângă ea.

– Isaac! strigă Quinn, alergând către fiul ei. Iartă-mă, spuse ea, apoi îl îmbrățișă. Îmi pare atât de rău. Nu te mai părăsesc niciodată. Promit.

Capitolul 22

În ziua următoare, Quinn se duse în stație cu zece minute mai devreme, ca și când s-ar fi putut revanșa pentru ce se întâmplase petrecând mai mult timp în frig la colțul străzii. Vina se strecurase în conștiința ei ca un gaz otrăvitor, iar ea încerca să scape de ea cum putea. Isaac o să fie bine. Sau, cel puțin, așa spera ea. Suferea și era vina ei.

Fusese aproape cataleptic după ce îl luase de la casa lui Georgette cu o zi în urmă și încă rămăsese tăcut și în acea dimineață, când îl trimisese la școală. Poate că dacă făceau ceva amuzant împreună în acea după-amiază își va reveni.

Autobuzul opri, iar ea îl privi coborând, cu inima strânsă la vederea siluetei lui mici acoperite cu o geacă prea mare și un rucsac voluminos de copii. Încă era la o vârstă foarte neajutorată. Îi zâmbi când îl văzu. Ușurarea lui era evidentă, însă expresia lui rămăsese îndurerată.

– Ghici ce, spuse ea, când ajunsese lângă el. La bibliotecă în după-amiaza asta e un program special pentru arte și meșteșuguri. Fac ornamente de toamnă pentru ferestre. Vrei să mergem?

El ridică din umeri.

– Te simți bine? întrebă ea.

Din nou ridică din umeri. Îi puse mâna pe frunte. Era rece, așa cum se așteptase ea. Nu era boală, era retragere defensivă. Îl îmbrățișă. Brațele lui atârnavă moi.

– Cred că o să fie distractiv, spuse ea.

– Probabil.

Ea luă răspunsul lui drept unul pozitiv.

– Vrei să mâncăm ceva înainte să mergem?

– Nu știu.

– Am cumpărat gogoși de care îți plac ție, spuse ea, conducându-l în casă. Cele cu zahăr, care îl fac pe tati să strănute.

Se gândi că va obține un răs, însă Isaac rămase serios. Intrară, iar ea îi oferi gustarea promisă, privindu-l cum mănâncă jumătate de gogoasă, apoi dând la o parte restul.

– Doar atât vrei?

– Da.

– Termină-ți laptele.

El ridică paharul, bău ultimul strop de lichid și îl trânti pe masă. Ea îi atinse ceafa și îi mângâie părul.

– Știu că încă ești supărat pe mine că n-am fost ieri în stație. Vrei să

vorbim despre asta?

El scutură din cap.

– Putem să mergem acum?

– Sigur.

La bibliotecă, ea îl duse direct la secția pentru copii și i se spuse că trebuia să traverseze holul până la sala mare de recepții. Acolo se aflau cel puțin douăzeci de copii la mesele lungi, cu grămezi de materiale cu care să se joace. Quinn văzu că fiul ei se uită la acele materiale. Simți că se schimbă ceva în el în timp ce se concentra asupra culorilor și texturilor. Rotițele lui creative deja se puseseră în mișcare.

– Isaac! strigă cineva.

Quinn ridică privirea și îl văzu pe un băiețel din clasa fiului ei.

– Uite, dragul meu, spuse ea. E Rasheed.

Isaac zâmbi, iar Quinn își dădu seama că aceea era prima dată când îl vedea zâmbind de ieri de dimineață. Se așeză lângă prietenul lui, care luă două cercuri de spumă mov și le duse la ochi ca pe ochelari. Isaac râse, iar Quinn se simți ușurată. O să fie bine, avea doar nevoie de timp.

O femeie scundă cu păr negru și lucios bătu din palme ca să atragă atenția tuturor și anunță că adulții trebuie să plece și să se întoarcă în patruzeci și cinci de minute. „Ah“, își spuse Quinn. „Asta nu e bine.“ Îl privi pe Isaac, așteptând să vadă o spaimă sălbatică în ochii lui, așa cum se întâmpla de obicei în astfel de situații, însă fața lui era placidă. Își puse mâna pe umărul lui și îi vorbi cu blândețe.

– Vor ca mămicile și tăticii să aștepte afară, spuse ea.

Nici un răspuns.

– O să fii bine, da?

El ridică din umeri.

– Nu plec din bibliotecă, spuse ea. O să fiu vizavi, în sala copiilor, să caut niște cărți pe care să le citim împreună.

El ridică inelele mov și le ridică la ochi, apoi o privi.

– Ești invizibilă, spuse el.

Realiză că Isaac încerca să facă față traumei prin care trecuse cu o zi în urmă când o crezuse pierdută, căutând un mijloc prin care să „controleze“ situația. Dacă avea puterea de a o face să dispară, atunci avea puterea de a o face să și reapară.

– Acelea sunt inele magice probabil, spuse ea.

– Da, sunt.

Îl sărută pe creștet.

– Sunt în cealaltă parte a holului.

Quinn petrecu restul zilei lângă Isaac și, încet-încet, acesta începu să-și revină. În acea noapte deja erau îmbrățișați în patul lui, în timp ce ea îi citea exemplarul de la bibliotecă din *Pânza lui Charlotte*. Fusese una dintre

cărțile ei preferate în copilărie și nu o mai citise de ani de zile.

Desigur, să o citească acum, ca adult, era o experiență complet diferită, iar Quinn simți că se îneacă de emoție încă de la prima pagină, străduindu-se să citească tare, să treacă peste nodul din gât. La jumătatea cărții deja plângea.

– De ce plângi? întrebă Isaac.

De ce? Pentru că fiul ei cel dulce își revenise. Pentru că încă era suficient de mic cât să se cuibărească pe brațul ei, iar ea să-i citească o carte, însă suficient de mare cât să aprecieze acea poveste minunată care începuse ca povestea simplă a unei fete care salvase un porc micuț și se transformase într-o fabulă despre încredere și trădare, dragoste și miracole și, în cele din urmă, despre durerile și minunile vieții. Plângea pentru că un scriitor adult credea că acele fraze frumoase nu erau irosite pe copii. Și pentru că, chiar și ca adult, încă se chinuia să creadă că merita bunătate.

În ziua următoare, Quinn și Hayden stăteau față în față pe scaune capitonate, în salonul de vizite de la Secția de psihiatrie a Spitalului Universitar New York. Spre deosebire de ultima lor întâlnire, acum el avea părul curat și ochii limpezi. Hayden era îmbrăcat în haine de zi – în blugi și cu un hanorac tocit – căci pacienții de la acel etaj nu erau lăsați să zacă în pijamale, ca bolnavii. Singura diferență era încălțăminte. Era în papuci pentru că șireturile (și toate obiectele din care se putea face un laț) erau interzise.

– Mulțumesc că ai venit să mă vezi, spuse el.

– Bineînțeles că am venit. Încercă să zâmbească.

– Ești bine? întrebă el.

Nu era, însă nu i se părea firesc să-și descarce problemele emoționale asupra fratelui său internat la psihiatrie.

– N-ar trebui să fiu *eu* cea care întrebă asta? răspunse ea.

El zâmbi la gluma ei, însă îi vorbi serios.

– Și tu ai voie să ai probleme.

„Nu chiar“, își spuse ea. „Nu aici, nu acum.“ Quinn privi în jur, la grupurile mici, adâncite în conversație. Toți păreau implicați într-o conspirație tacită, prefăcându-se că acela era un mediu normal în care să porți o discuție.

– Parcă arăți mai bine, continuă Quinn.

– Am trecut prin două ture de electroșocuri.

Ea încercă să nu pară îngrozită.

– Și cum e?

El ridică din umeri.

– Te amorțesc. Nu înseamnă nimic.

– Dar chiar ajută?

– Foarte mult.

– Dar pierderile de memorie? spuse ea, dând din cap, știind că acela era unul dintre efectele secundare.

– Până acum sunt bine, spuse el. Dar cine știe? Aș putea să uit că am avut această discuție.

Ea aproape izbucni în râs, însă se stăpâni, căci el nu glumea.

– Ești îngrijorat? întrebă ea.

– Dacă se întâmplă, asta este, răspunse el, ridicând din umeri. E doar temporar.

Un bărbat știrb întrebă dacă putea lua scaunul pe care nu-l foloseau ei, iar Hayden i-l dădu. Quinn își studie fratele să vadă dacă îl deranja să fie în acel loc ciudat, printre oameni bolnavi mintal, dintre care unii delirau și puteau fi periculoși. Însă părea calm.

– Am vrut să-ți mărturisesc ceva, îi spuse Hayden lui Quinn, după ce bărbatul se îndepărtă cu scaunul. Cred că ți-ai dat seama deja, însă eu am fost. Eu am fost cel care a pus la loc dulapul de antichități. Tăcu o clipă. Și am returnat tablourile.

Da, sigur, cine altcineva ar fi putut să fie? Dar de ce? Era ceva atât de încurcat, încât Quinn nu-și imagina care putea fi explicația.

– Nu înțeleg, spuse ea încet.

– Nici eu nu înțeleg, însă... tăcu un moment și își trecu degetele prin păr. Am găsit tablourile în dulapul lui Cordell.

– Poftim?

Hayden părea agitat.

– Te rog, nu te speria, spuse el.

Și mai zicea de terapie de șoc. Quinn ametea, însă își reveni.

– Nu mă sperii, spuse ea calm. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Hayden trase adânc aer în piept.

– A plecat la Los Angeles să filmeze, iar eu am deschis dulapul lui ca să caut un tricou pe care credeam că mi l-a împrumutat el. Atunci am văzut tablourile. Era să leșin.

– De ce ar fi făcut așa ceva? De ce să fure tablourile?

– Nu știu. Și nu vreau să știu. Imediat ce le-am găsit, am schimbat yala de la apartament... apoi am adus din nou tablourile în atelierul mamei.

– De ce ai păstrat secretul, Hayden? De ce nu m-ai sunat?

Scoase un șervețel din cutia de lână el și își suflă nasul. Apoi mai scoase una și își șterse ochii. Avu nevoie de câteva minute ca să poată răspunde.

– Mi-era teamă că vei suna la poliție. Nu voiam să fie arestat.

– Dar dacă a furat tablourile...

– Te rog, o întrerupse el. Tonul vocii sale părea disperat.

– Bine, spuse ea, cedând, însă știind că va redeschide subiectul după

ce-l vedea mai stabil. Dacă într-adevăr Cordell furase tablourile, merita să fie arestat.

– Oricum, nu am mai vorbit cu el de atunci, continuă Hayden. Mă sună încontinuu, însă nu-i răspund. Ar trebui să-mi vezi mobilul. Am șizeci și șase de mesaje. Ochii i se umeziră și se opri, așteptând să treacă. Quinn, cum a putut să facă așa ceva? șopti el, ca și când ar fi fost ceva ce nu trebuia să audă nimeni altcineva.

– Nu-mi dau seama, răspunse ea.

– L-am iubit.

– Știu.

– Acum s-a întors în New York, am auzit bârfe. Stă la niște prieteni în West Fourth.

– Știe că ești aici?

– Probabil. Însă chiar dacă vine să mă viziteze, nu o să-i dea voie să intre.

– Asta e bine, răspunse ea.

– Oare? Mă gândesc tot timpul la el. Mi-l tot imaginez intrând pe ușă, cu flori. Încerc să-mi imaginez o explicație plauzibilă ca să îl pot ierta, însă nu pot. Făcu o pauză și oftă. Oricum, acum știi. Acum știi ce m-a dat peste cap.

– O să fie bine, spuse ea, luându-i mâna.

– Probabil.

Quinn schimbă subiectul.

– Ai aflat când pleci de aici?

– Cred că în câteva zile. Abia aștept să mă întorc la elevii mei. Unii mi-au trimis bilete cu urări de însănătoșire.

– Sunt copii buni, spuse ea zâmbind.

– Cei mai buni.

– O să fii bine, îi spuse ea fratelui ei.

– Și tu.

Ea dădu din cap și își dori să creadă același lucru.

Când Quinn ieși din lift în hol, un cuplu de vârstnici îmbrăcați în trening se apropie de ea și o întrebă unde era maternitatea.

– Maternitatea? repetă ea.

Ochii umezi ai femeii se umplură de lacrimi.

– Fiica noastră a născut, spuse ea. Părea că stă să explodeze de fericire dacă nu rostea acele cuvinte.

Șoțul ridică florile pe care le adusese, ca și când ele ar fi fost singura dovadă de care avea nevoie Quinn.

Quinn nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Felicitări, spuse ea. E primul nepot?

Dădură din cap în același timp, ceea ce lui Quinn i se păru atât de adorabil, încât aproape izbucni în râs. Și-ar fi dorit să-i adopte pe amândoi.

– Hai să vedem unde trebuie să ajungeți, spuse ea, apoi îi conduse către un gardian.

În timp ce le dădea indicații, făcându-le semn spre liftul pe care trebuiau să îl ia, acesta își lăsă mâna pe spatele lui Quinn. Ea își dădu seama că gardianul presupusese că era cu cei doi, poate cealaltă fiică a lor – noua mătușă. Îi plăcu acel scenariu și se hotărî să îl ducă mai departe. La urma urmei, avea destul timp de pierdut. Quinn se întâlnea cu o prietenă veche de la Baston's Books în centru ca să ia prânzul și până atunci îi mai rămânea o oră și ceva în care nu avea nimic de făcut.

Intră în lift cu așa-zișii ei părinți, iar când ușile se deschiseră din nou, ei îi mulțumiră și își luară la revedere de la ea. Quinn ieși pe holul mare și îi privi îndepărtându-se, simțindu-se părăsită. Nu era pregătită să revină la stadiul de femeie însărcinată tristă și speriată, a cărei mamă era moartă.

Văzu ușile duble ale salonului maternității și se simți atrasă. Mame noi. Copilași noi. Multă bucurie. Voia să se apropie, să respire totul ca pe oxigen.

„De ce nu“, își spuse ea, apoi intră pe uși ca și când ar fi fost de acolo. Nu dorea să se oprească și să pună întrebări care ar putea trezi bănuieli în privința prezenței ei, așa că rămase cu un pas în urma unei asistente care împingea un nou-născut într-un cărucior. După cum se aștepta, femeia o duse direct la salonul de bebeluși.

Quinn se apropie de geamul de sticlă și privi înăuntru. Camera puternic luminată era asemănătoare cu cea de la spitalul North Shore din Manhasset, unde îl născuse pe Isaac. Bebelușii minusculi înfășați în păturile de spital erau la vedere în coșulețe. Fiecare avea un semn micuț cu numele și sexul. Proaspetele mămici și celelalte rude mândre stăteau în fața ferestrei zâmbind, râzând, gângurind, chiar plângând. Emoțiile erau foarte puternice, iar Quinn simți că i se strânge inima. „Aici“, își spuse ea. „Aici se află bucuria.“

Quinn se întoarse și văzu o femeie în halat care mergea agale spre cabinetul asistentelor târând după ea o perfuzie, cu ochii umflați și roșii. Ceru să fie îndrumată spre UIIN. „Unitatea de îngrijire intensivă neonatală“, își spuse Quinn, celălalt loc. Cel în care speranța și durerea duceau o luptă zilnică. Atunci când speranța era înfrântă, pierderile erau de neimaginat. „Cei mai micuți soldați doborâți“, își spuse Quinn, „puteau lăsa cele mai uriașe inimi frânte și zdrobite“.

„Nu ar trebui să fac asta“, se gândi Quinn, în timp ce o urma pe femeie spre UIIN. Însă nu avea de ales. Trebuia să vadă ce o aștepta și pe ea.

Quinn rămase deoparte în timp ce femeia arătă brățara și i se permise să intre în salon. Cu toate că aici fereastra era mai mică, Quinn o văzu pe

femeie așezându-se pe un scaun din spate și urmări cum o asistentă ridică cu grijă un copil foarte mic și îl lasă în brațele femeii. Tot ce putea spune despre acel bebeluș era că era mult prea micuț. Quinn simți că mama își lua rămas-bun.

Era un moment privat, iar Quinn își feri privirea, concentrându-se asupra unui bebeluș din fața ferestrei. El sau ea – era imposibil să-ți dai seama – purta o căciuliță albă și avea pielea rumenă. Quinn intuî că era băiețel. În nas avea un tub de oxigen, iar o bucată de bandă adezivă lipită într-o parte îl ținea în loc. Alt tub ieșea din ceea ce arăta ca un fel de cătușă prinsă de brațul lui subțire. Bebelușul deschise ochii, clipi, apoi îi închise din nou. Continuă așa timp de câteva minute, iar Quinn simți că acel copilăș se lupta. Nici măcar nu-și dădu seama că plângea până când o asistentă se opri și o întrebă cum se simțea.

Quinn scutură din cap, iar asistenta așteptă detalii.

– Sunt însărcinată, începu ea, fără să intenționeze să spună tot, însă o făcu. Imediat ce porni, nu se mai putu opri. Îi spuse despre encefalocel și RMN. Îi spuse femeii că mama ei se sinucisese și că fratele ei era sus, la psihiatrie. Îi spuse că nu avea ce căuta acolo, dar se ținuse după un cuplu. Îmi pare rău, încheie Quinn. Nu m-am putut stăpâni.

Asistenta, care era cu un cap mai scundă decât Quinn, o ascultase atent. Iar acum, după ce terminase, Quinn se aștepta ca femeia să o înțeleagă și să nu o dea afară. Poate chiar îi va oferi lui Quinn câteva sfaturi medicale sau să-i spună că avea nevoie de consiliere. Dar se înșela.

– Vino aici, spuse asistenta, apoi o conduse pe Quinn în UIIN, unde îi spuse să se spele pe mâini și să îmbrace un halat de hârtie peste haine. Apoi împinse un scaun lângă micuțul luptător de lângă fereastră și îi făcu semn lui Quinn să se așeze. Asistenta ridică bebelușul și îl lăsă ușor în brațele lui Quinn. Ți-o prezint pe Carly, spuse ea.

Quinn privi lung fața aceea micuță.

– E fetiță?

– Da.

– O să fie bine?

– Cu două zile în urmă am crezut că o pierdem. Însă a surprins pe toată lumea.

Carly era ușoară ca fulgul. Quinn îi apropie trupul micuț de al ei și simți o împunsătură în sâni, ca și când o reacție primară în lanț a hormonilor îi îndemneau canalele galactofore încă nepregătite să cedeze. Se simți învăluită de un sentiment de fericire protectoare – „Dumnezeule, nu lăsa să i se întâmple ceva acestui copil“ – pe care nu-l putea descrie decât ca dragoste. Quinn atinse mânuța aceea și patru degetele foarte mici îi prinseră degetul.

– Carly, șopti ea. Arată-le tu, fetiço. Arată-le ce poți.

Ochii lui Carly clipiră și se deschiseră, și părea că privește lung chipul lui Quinn. Era magic. Brusc, nu mai conta altceva decât acea legătură puternică.

- Mă simt ca și când aș fi sub o vrajă, spuse Quinn.
- Se întâmplă de multe ori aici, răspunse asistenta.

Capitolul 23

Quinn urcă de la metrou în cartierul de vest din Manhattan și își încheie haina să nu mai simtă frigul. Acasă, în suburbii, purta o haină groasă pe o asemenea vreme – ceva umflat și deloc atrăgător. Însă pentru oraș își îmbrăcase haina roșie de lână cu nasturi aurii, la care adăugase o eșarfă cochetă. Se simțea bine să se întoarcă în oraș, îmbrăcată adecvat.

Se îndreptă spre Baston's Books, unde se întâlnea cu prietena și fosta ei colegă, Meredith Huff, o blondă deșirată care îi preluase postul de coordonator de evenimente și acum conducea librăria.

Meredith, își spuse Quinn, își găsisese cea mai bună slujbă posibilă. Femeia îi adora pe scriitori. Mai ales pe scriitorii bărbați. Și mai ales pe scriitorii bărbați dispuși să ajungă în patul ei. Când se întâlniseră prima dată, Meredith îi mărturisise lui Quinn că era un fel de fană obsedată a autorilor. După ce ajunseseră să se cunoască mai bine, iar Quinn îndurase zeci de conversații despre isprăvile prietenei ei, îi spuse lui Meredith că analogia cu fanele obsedate nu era prea corectă. Acelea erau de obicei adolescente care în cele din urmă treceau peste pasiunile de moment.

– Tu, îi spusese Quinn prietenei ei, ești mai mult o fetișistă.

Meredith râsese.

– Dumnezeu, așa e. Doar gândul la scula unui autor mă face să mă înfior. Cred că în spate se ascunde egoul lor total dereglat – felul în care își imaginează propria lor viață. Serios. N-ai trăit dacă n-ai fost cu cineva care deja s-a hotărât cum să-ți descrie culoarea sfârcurilor. *E atât de excitant!*

Quinn se gândea la toate astea în timp ce se îndrepta spre librărie. Zâmbi, anticipând poveștile pe care urma să i le spună Meredith și jocul de-a ghicitoarea pe care îl vor juca. Se întrebă oare ce spunea despre ea faptul că avea prietene precum Georgette și Meredith, când viața ei era atât de liniștită. Oare în subconștient încerca să-și recreeze relația cu mama ei? Mintea lui Quinn era atât de plină, încât mergea automat spre Baston's, neatentă la sunetele orașului. Apoi un camion opri din scurt, iar un șofer de taxi din spate apăsă atât de prelung pe claxon, încât o smulse din reverie. Privi în jur și își dădu seama că tocmai urma să treacă pe lângă blocul în care locuia cu Eugene în cealaltă viață. Se opri și aproape îi făcu pe alți pietoni să se împiedice de ea. Aceștia o depășiră, în timp ce ea se gândea pe unde să o ia ca să nu treacă pe lângă acel loc. Privi la stânga și la dreapta ca să cântărească posibilitățile, apoi își dădu seama că era prostesc. În această viață, clădirea aceea nu avea nici un înțeles. Eugene nici măcar nu locuia acolo.

Merse drept înainte, aruncând o privire rapidă spre intrare. Jean-Claude, portarul elegant cu mustață de Salvador Dalí, ajuta o femeie să care niște cumpărături. Quinn își dădu seama că, dacă s-ar fi dus să-l salute, pentru el ar fi fost o străină. Gândul îi dădu forță. Era ca și când avea o putere specială.

Când era copil, Hayden o întreba uneori pe Quinn ce putere magică și-ar dori cel mai mult dacă ar avea posibilitatea să-și aleagă una. Fratele ei alegea întotdeauna invizibilitatea, ceea ce lui Quinn i se părea dezgustătoare. Nu avea nici o dorință să afle ce făceau ceilalți oameni sau ce se spunea în spatele ușilor închise. La fel, nu-i păsa nici de vederea cu raze X. Nici măcar puterea supranaturală nu o atrăgea prea mult. Însă zborul, da. Zborul era perfect. Lui Quinn îi plăcea să închidă ochii și să-și imagineze libertatea pe care i-ar fi dat-o posibilitatea să se înalțe în aer. Acolo sus nu ar mai fi tulburată de probleme și totul ar arăta condensat și fără cusur.

Lui Quinn i se păru că cineva o strigă pe nume. Oare era doar imaginația ei? Se întoarse spre clădire. Jean-Claude nu se mai vedea din pricina unui bărbat scund și îndesat, care stătea în fața lui și-i făcea ei cu mâna. Ea se opri.

– Walt?

El alergă spre ea. Era prietenul lui Eugene, Walt St. Pierre, fostul editor la *Saturday Night Live*, care stătuse pe canapea cu câteva zile în urmă când alergase pe lângă ei să se întoarcă acasă la Isaac. Bineînțeles, pentru el asta nu se întâmplase niciodată, iar el nu o mai văzuse de zece ani. Se minună ce coincidență era să dea peste el, însă atunci își dădu seama că, din moment ce în cealaltă viață locuia în acea clădire, atunci probabil și în aceasta locuia tot acolo.

– Mă gândeam eu că ești tu, spuse el. Arăți *fantastic*.

Quinn se întrebă cum de-și dăduse seama cum arăta, din moment ce privirea lui era concentrată undeva în apropierea umărului ei drept. Walt nu putuse niciodată să o privească direct în ochi și, din câte știa ea, nu făcea asta cu nici o femeie. Bărbatul era amuzant, inteligent și foarte talentat, însă avea mari nesiguranțe când venea vorba de sexul opus.

– Mulțumesc, răspunse ea, apoi dădu să-l sărute pe obraz, însă el întoarse capul în momentul nepotrivit și ea îi atinse ușor colțul gurii, lucru care-i stânjeni pe amândoi. Îmi pare bine să te văd, Walt.

– Cât a trecut? întrebă el.

– Cel puțin zece ani.

– Arăți fantastic, repetă el.

– Și tu, minți ea.

– Ai slăbit, nu? Arăți fantastic.

Quinn se gândi să-i spună că, dacă nu era atent, ar putea să-i lase

impresia greșită că doar i se părea că arăta fantastic. Însă nu era prea sigură dacă gluma ei va prinde, așa că se mulțumi să răspundă:

- De fapt, sunt însărcinată. Cu al doilea copil.
- Oh! Felicitări. Tot cu șoferul acela de taxi ești?

Aceea era povestea pe care le-o spusese Eugene tuturor prietenilor săi, presupuse Quinn. Și-l putea imagina scornind o poveste în care ea fugea cu un șofer de taxi. „Nu a avut bani să plătească cursa, așa că el a invitat-o la el, iar ea n-a mai plecat niciodată.“ Sau ceva de genul ăsta.

- Nu e chiar șofer de taxi, răspunse Quinn.

– Am mai auzit și că te-ai mutat în suburbie, continuă el, ca și când acea întâlnire întâmplătoare făcea ca și acel zvon să fie o minciună.

- Da. Am venit aici ca să iau prânzul cu o prietenă de la Baston's.

O rafală de vânt îi suflă șuvița de păr cu care își acoperise chelia, iar el se chinui să-și păstreze freza intactă.

- Nu te-am considerat niciodată o fată din suburbii.

– Ba chiar sunt! răspunse ea zâmbind. Am o casă în suburbie, soț, copil și un Volvo.

- O mamă cu normă întreagă care-și duce copilul la fotbal.

- Exact.

- Ar trebui să candidezi pentru vicepreședinte.

– Cred că pentru asta ar trebui să fiu o mamă care-și duce copilul la *hochei*, râse ea.

- La fotbal, la *hochei*, tot aia e; mă excită. Casnicele sunt *excitante*.

Quinn se albi la față, iar el își duse mâna la gură.

- Asta a fost nepoliticos, nu?

- Puțin.

– Vestea bună e că reputația mea de rege al momentelor stânjenitoare rămâne neatinsă.

– Face parte din farmecul tău, răspunse ea, apoi schimbă subiectul. Locuiești aici?

El privi în spate spre clădire.

- Da, de câțiva ani. Iubesc locul ăsta. Are cea mai bună amplasare.

- Și privești, adăugă ea, apoi își dădu imediat seama ce gafă făcuse.

- Ai fost înăuntru?

– Nu, doar... hm, m-am gândit că apartamentele care dau spre parc au priveliști frumoase.

El încuviință din cap.

– Știi, am încercat să-l conving pe Eugene să-și ia și el un apartament aici cu câțiva ani în urmă, dar nu l-a interesat.

Bineînțeles că nu. Amintirea era acolo, imprimată în timpul vizitelor în cealaltă viață. Ea fusese cea care îl convinsese pe Eugene să ia apartamentul cel frumos dinspre parc. La început el insistase că era prea

luxos.

– Încă ții legătura cu el? întrebă ea.

– Sigur, răspunse el, apoi scoase telefonul mobil. Vrei să vorbești cu el? Îl am pe apelare rapidă.

Evident că nu dorea așa ceva. Ce naiba să-i spună? Cu siguranță, Eugene încă era plin de ranchiună după despărțirea lor.

– Mulțumesc oricum, spuse ea.

– Ești sigură?

El părea pregătit să apese un buton, așa că ea ridică vocea.

– Nu, n-o face! *Te rog*.

– Oh, scuză-mă, spuse el. Ar fi destul de incomod, nu? Scutură din cap, ca și când ar fi încercat să-și bage mințile în el.

Ea zâmbi și încercă să-l privească în ochi, însă el se concentră atunci undeva în zona urechii ei stângi. Părea stânjenit, așa că ea schimbă subiectul, încercând să-l liniștească.

– Ți-am citit cărțile, spuse ea. Walt, sunt impresionată.

După ce plecase de la *Saturday Night Live*, Walt scrisese o carte de non-ficțiune despre perioada petrecută acolo. Era o relatare amuzantă, sinceră și modestă. Criticii rămăseseră încântați de ea, iar cartea se vânduse destul de bine. Mai scrisese după aceea și câteva romane și căpăta din ce în ce mai mulți cititori fideli.

– Venind din partea ta, spuse el, însă nu termină propoziția. Fusese în stare să-i spună că-l excita, însă îi era aproape imposibil să-i mulțumească pentru compliment. Acum, privirea lui era fixată pe trotuar. Hei, îți amintești evenimentul acela de strângere de fonduri la care au venit părinții tăi? Mama ta a fost foarte tare.

În perioada în care fusese singură, Quinn lucrase pentru organizația Planned Parenthood³ și mersese la multe evenimente de strângere de fonduri pentru ei. Într-una dintre aceste ocazii își adusese și părinții, iar mama ei ajunsese să se certe cu cineva din rândul protestatelor aflate în fața clădirii. Cineva de la *Daily News* profitase de ocazie și făcuse o fotografie cu Nan și femeia care milita pentru dreptul la viață, urlând una la cealaltă, față în față, cu expresii furioase, cu gurile deschise, aproape o imagine în oglindă. Fotografia fusese excepțională.

Bineînțeles, ceea ce fotografia nu putea să redea era dialogul dintre cele două. În timp ce Quinn, Eugene, Nan și Phil încercaseră să treacă pe lângă protestatari, femeia strigase la ei:

– Cum v-ați simți dacă mama *voastră* ar fi făcut avort?

Momentul surprins în fotografie fusese cel în care Nan se întorsese și răspunsesese:

– Mi-aș fi dorit să o fi făcut. Altfel n-ar mai fi trebuit să suport proaste ca tine.

– Ah, spiritul ager, spusese Eugene. E ca și cum văd pe viu o piesă de-a lui Noël Coward.

Imediat, furia lui Nan se risipise și începuse să rădă.

Lui Quinn i se părea ironic că în trecut fusese o susținătoare activă a controlului natalității, iar acum se confrunta cu opțiunea de a face avort sau de a alege viața. Însă, desigur, acest lucru dovedea ceea ce Quinn crezuse tot timpul – că nu era o dovadă de inconsecvență dacă erai adepta dreptului la opțiune și, totodată, împotriva avortului. De fapt, atunci mai mult ca niciodată, era recunoscătoare că decizia de a naște acel copil era a ei, nu a guvernului.

– Da, a fost, aprobă Quinn. A fost foarte tare.

– Ce face? întrebă Walt.

– A murit în urmă cu mai mulți ani. Era răspunsul ei standard. Nu era nevoie să detalieze decât dacă era forțată.

– Înseamnă că nu prea bine.

Ea făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, spuse el. Glumă proastă. Cum a murit?

Quinn oftă. Era întrebarea de care se temea cel mai tare.

– Supradoză cu medicamentele prescrise. Încercă să o spună pe un ton firesc, însă gâtul i se strânse și sunetele ieșiră prea înalte.

– Oh, Dumnezeu! Asta chiar e dur.

– Da.

– Știi că a murit Jackie? întrebă el.

– Jackie? Numele i se părea cunoscut, însă nu își amintea cui îi aparținea.

– Câinele meu.

Câinele lui? Ce comparație era asta?

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Știi că este... știi, nu este același lucru. Hei, vrei să vii la o petrecere săptămâna viitoare?

– Poftim? Să mai spună cineva ceva de schimbări ciudate de subiect.

– Tot pentru strângere de fonduri, explică el.

– Hm...

– E pentru o cauză nobilă. Donez o parte din profiturile strânse în urma vânzării noii mele cărți pentru Spitalul de Cercetări în Pediatrie St. Jude și joia viitoare organizăm o petrecere de lansare cu strângere de fonduri. Ar trebui să vii. Am câteva nume mari. O să fie paparazzi și tot tacâmul.

– Pare interesant, însă...

– De data asta nu vor mai fi protestatare furioase. Mă rog, poate doar câțiva critici literari morocănoși.

– Nu știu, Walt.

– Eugene nu o să fie, îți promit.
– Nu e vorba de asta, spuse ea, deși era clar vorba și de asta. Doar că...

– O să vină și Tina, o întrerupse el.

– Tina?

– Fey.

– Ah.

– Și poate și Adam, adăugă el.

– Adam?

– Sandler.

– Nu am avut niciodată o pasiune pentru staruri, spuse ea.

– Oh, și Janeane.

Făcu ochii mari.

– Garofalo? Da, poate că avea totuși o urmă de pasiune pentru vedete.

– O știi? Întrebă el.

– Nu, însă mereu am vrut să o cunosc.

El scoase o carte poștală lucioasă din buzunar și i-o întinse.

– Aici sunt toate detaliile. Poți să vii cu cine vrei. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Quinn băgă cartea poștală în geantă și îi spuse că se va gândi la invitație. Îl sărută pe obraz, de data asta cu succes, apoi își luă rămas-bun și se duse să se întâlnească cu prietena ei Meredith.

La o salată impresionantă în restaurantul în stil pub din apropierea librăriei de cărți, Meredith o puse pe Quinn la curent cu ultimele bârfe de la Baston's, apoi îi povesti despre cea mai recentă cucerire a ei, un autor consacrat de cărți cu crime misterioase. În loc să-i dezvăluie direct identitatea îi dădu indicii – nume de personaje de-ale lui, locul în care se desfășoară acțiunea, reputația lui – până când Quinn își dădu seama despre cine era vorba. Asta o făcea pe Meredith să se simtă ca și când ar avea dreptul să îi dea toate detaliile relației ei. La urma urmei, Quinn îi *ghicise* numele. Ce putea să facă Meredith?

Quinn dorea să știe dacă în dormitor era la fel de tulburător ca în cărțile sale.

– E tot numai verbe, fără nici un adjectiv, răspunse Meredith.

– Pare foarte inteligent, spuse Quinn. Ce anume înseamnă asta?

– Înseamnă că atinge, mângâie, sărută, mușcă, împinge. Însă nu îl interesează dacă e dulce sau pasional, tandru sau sălbatic.

– Deci nu e o relație de durată?

– Să spunem că n-o să cumpăr și continuarea la romanul ăsta.

Quinn amestecă salata și înțepă cu furculița o felie de dovlecel.

– Am crezut că stai departe de scriitorii de gen, spuse ea.

– Doar de cei de science-fiction, o corectă Meredith.

– Și ce anume au scriitorii de science-fiction? râse Quinn. Mi se pare că au o imaginație foarte bogată.

– Ascultă, nu spun că *toți* locuiesc în subsolurile mamelor lor, însă poate ar trebui s-o facă. Spune-mi ce anume e nou și excitant în lumea *ta*.

Quinn ar fi preferat să se concentreze asupra aventurilor carnale ale lui Meredith, însă îi datora prietenei sale câteva informații despre ea, așa că începu cu sarcina și cu rezultatele de la RMN.

– Și... păstrezi copilul? întrebă Meredith.

– Da.

– E foarte nobil.

– Nu, răspuse Quinn. Nu este nobil deloc. De fapt, este posibil să fie cea mai egoistă decizie pe care am luat-o vreodată.

– Egoistă?

Quinn o privi în ochi pe prietena ei.

– De unde o să știu că acest copil n-o să-și petreacă întreaga viață suferind?

– Da, nu ai de unde să știi, răspuse Meredith după ce se gândi o clipă.

– Și totuși, o aduc pe lume.

Meredith se întinse și îi strânse mâna lui Quinn.

– Crezi că fac o greșeală? întrebă Quinn.

– Cred că singura greșeală ar fi să ignori ceea ce îți spune inima.

Quinn dădu din cap și se întoarse la salata ei. Schimbă subiectul și îi spuse lui Meredith întreaga poveste despre Hayden și cum găsise tablourile mamei lor în dulapul lui Cordell.

– De ce le-a furat? întrebă Meredith. Avea nevoie de bani?

– Cred că da.

– Însă ce avea de gând să facă cu ele? Cum ar fi putut să vândă tablouri furate?

– Habar n-am, răspuse Quinn. Poate că are contactele lui.

Trecură la alte subiecte și, când se apropiau de sfârșitul mesei, Quinn îi povesti ce i se întâmplase pe drum.

– L-ai întâlnit vreodată pe Walt St. Pierre? întrebă Quinn, îngrijorată că ar putea să fie deja una dintre cuceririle lui Meredith.

– Nu, însă încercăm să dăm de el pentru un eveniment la librărie. Nu era prieten cu Eugene?

Quinn dădu afirmativ din cap.

– Și am dat nas în nas cu el.

Chipul lui Meredith se luminează.

– Și cum e?

Quinn râse, căci știa deja încotro se îndrepta conversația.

– Las-o baltă, spuse ea. Nu e genul tău.

- E homosexual?
- Nu, însă se simte foarte stânjenit printre femei.
- Ca personajele din cărțile lui, spuse Meredith.
- Exact.
- Mi-ar plăcea *mult* să am un iubit ca ăsta.
- De ce?
- Glumești? O să tremure tot și o să fie recunoscător. M-aș simți ca o

zeiță.

Quinn scoase invitația primită de la Walt și i-o întinse lui Meredith.

- Asta e șansa ta, spuse ea.
- Ce e asta?
- M-a invitat la o petrecere. Poți să mergi în locul meu.

Meredith citi invitația.

- Pare ceva tare. Am putea merge împreună.
- N-am chef de o asemenea petrecere acum, Mer.
- Ai voie să te distrezi, Quinn.

Oare? De cele mai multe ori, Quinn se simțea ca și când o jelea deja pe Naomi... sau pe fetița sănătoasă în care probabil nu se va transforma niciodată.

- O să mă gândesc, răspunse ea, sorbind din pai.

Analiza lui Quinn – nr. 7

Nan reușise să găsească singura fotografie a lui Quinn cu piciorul în ghips. Stătea pe pat, citind o carte, fără să se uite la aparat. Nan trebuia să-și imagineze – sau să inventeze – expresia feței ei.

Acela fusese un moment critic din viața de copil a lui Quinn, căci atinsese cealaltă parte pentru prima dată. Da, știuse totul încă de când fusese mică, însă Nan reușise să îndepărteze asta din conștiința fiicei ei. Acum adevărul era de neevitat.

Nan știa că ea fusese cea care-i făcuse asta fetiței ei, crease acea deschizătură în lumea ei în momentul în care fusese între viață și moarte la nașterea ei. Însă oare era un blestem sau un dar?

Pentru Nan, fuga era un vizitator seducător care îi șoptea blând la ureche ori de câte ori lucrurile deveneau prea întunecate ca să le îndure. Atât de simplu. Foarte ușor. Pur și simplu să plece. Să-și deschidă o venă, să ia niște medicamente, să adoarmă în mașină cu ușa de la garaj închisă și motorul pornit. Soluția era mereu acolo.

Pentru fiica ei se întrevedea un alt gen de fugă, iar Nan se întreba dacă era mai dulce sau mai crudă decât tentația morții. Oare Quinn se va descurca mai bine cu greutățile vieții dacă știa că mai exista o variantă pe care o putea alege? Sau se chinuia cu o hotărâre pe care nimeni nu trebuia să o ia vreodată?

Pentru acel portret, Nan alesese să o reprezinte pe Quinn gândindu-se la posibilitățile pe care le avea. Însă ce expresie ar trebui să aibă? Nan luă caietul de schițe ca să încerce diverse chipuri. Încercă teamă, dragoste, confuzie, bucurie, suferință, furie.

Nan privi din nou fotografia fiicei ei. Dacă ar fi putut vorbi cu aceea fată atunci, ar fi întrebat-o: „Ce simți pentru ceea ce ți-am făcut?”

Capitolul 24

Quinn se ridică de la masa din bucătărie unde mânca Isaac și privi pe ușa din față. Nimic. Fratele ei întârziase aproape o oră deja. Hayden ieșise din spital în urmă cu câteva zile și încerca să-și pună ordine în viață fără Cordell. Încă nu era în stare să dea ochii cu el, așa că o rugase pe Quinn să scoată lucrurile lui Cordell din apartamentul lui și să le bage la ea în garaj. Ea îi spusese că nu era nici o problemă și că îl va suna pe Cordell să stabilească o zi în care să ia totul.

Luă telefonul și îl sună pe mobil pe fratele ei, însă îi răspunse căsuța vocală.

- Hei, spusese ea. Mă întrebam pe unde ești. Sper că totul e în regulă.
- Vine? întrebă Isaac. Își iubea unchiul și abia aștepta să îl vadă.
- Doar întârzie puțin, răspunse ea, sperând că avea dreptate.

Teama ei era că se răzgândise în ultimul minut, ceea ce ar fi fost un dezastru pentru el. Hayden trebuia să meargă mai departe. Sănătatea lui mintală depindea de asta. Quinn era și foarte neliniștită în privința conversației pe care urma să o aibă cu fratele ei. Era hotărâtă să-l convingă să-l predea pe Cordell poliției. Să-l lase nepedepsit pentru ceea ce făcuse nu era normal, indiferent de cât de mult îl iubea Hayden. Isaac termină de mâncat și alergă la ușă.

- De ce n-a venit încă?
- Hai să ne jucăm ceva, sugeră Quinn, sperând că asta îi va distra pe amândoi.

Isaac alese un joc de masă numit „Ghici cine?” în care un jucător lua o carte pe care era imprimat chipul unei persoane și celălalt punea întrebări cu răspuns de „da” sau „nu” ca să-și dea seama cine era. Isaac devenise atât de bun, încât Quinn nu mai avea nevoie să-l lase să câștige. După câteva runde se plictisi și dori să deseneze propriile sale personaje, iar Quinn se întoarse în bucătărie și formă din nou numărul fratelui ei. De data aceea închise fără să lase vreun mesaj.

Cartea de vizită primită de la polițist stătea pe blatul de bucătărie, lângă telefon. Plănuiise să i-o dea lui Hayden ca să sune chiar el. Însă acum se îngrijora că nu va reuși să-l convingă. Întârziase atât de mult, încât era sigură că se răzgândise. Poate chiar se dusesese să-l vadă pe Cordell.

Își trecu degetul peste cartea de vizită, gândindu-se la opțiunile pe care le avea. Oare ar trebui să sune chiar ea? Înainte, se hotărâse ca Hayden să fie cel care o face. Se gândise că acel gest îi va da putere. Și nici nu voia să fie acuzată din nou că se băga. Totuși, faptul că se băga era atât de

îngrozitor dacă însemna să facă ceea ce trebuia? Cordell trebuia să fie pedepsit, iar Hayden avea nevoie să se salveze de el însuși. Cordell era ca o dependență, iar acel telefon era metoda ei de a începe vindecarea.

Se duse la ușa din față și privi încă o dată afară, apoi se întoarse în bucătărie și dădu telefonul.

– A venit! strigă Isaac chiar când Quinn lăasă telefonul jos.

Se îndreptă spre ușă și îl văzu pe Hayden care intra cu mașina cu spatele pe alee. Ușa șoferului se deschise, iar Isaac ieși în grabă din casă.

– E Vincent van Gogh? întrebă Hayden când își văzu nepotul.

– Nu! râse Isaac.

– Atunci René Magritte?

– Nu!

– Nu-mi spune, continuă Hayden. Este Norman Rockwell?

– Sunt eu, Isaac!

Hayden îngenunche și își îmbrățișă nepotul.

– Ai desenat ceva pentru mine?

Isaac zâmbi și făcu un semn afirmativ din cap.

– Dar n-am terminat.

Hayden ridică privirea spre sora lui.

– Totul e în portbagaj. Ar trebui să le duc în garaj? Se ridică și o îmbrățișă.

– Ai întârziat, spuse ea.

– Mi-a luat o groază de timp ca să încarc totul în mașină.

– Am încercat să te sun.

– Cred că mi-am uitat mobilul, spuse el, după ce se bătu peste buzunare. E totul în regulă?

Ea îi evită întrebarea.

– Mă bucur să te văd. Te ajut să descarci.

– Pe naiba.

– Hayden...

– Tu poți să dai indicații și ordine. Dacă te văd ridicând ceva, sun la autorități.

Remarca lui o alarmă. Trebuia să găsească o metodă să-i spună că tocmai dăduse numele lui Cordell la poliție.

Isaac se agăță de mâneca unchiului său.

– Te ajut eu.

– În regulă, Leonardo.

Quinn îl lăasă pe Isaac să apese butonul care deschidea ușa automată a garajului. Aceasta se ridică încet, cu un scârțâit îngrozitor de metal frecat de metal. Hayden se strâmbă, iar Isaac izbucni în râs. Quinn strigă ca să acopere zgomotul, spunându-i lui Hayden unde să pună lucrurile lui Cordell. Deschise portbagajul mașinii și începu să scoată cutii de carton și

alte obiecte, lăsându-l pe Isaac să ia lucrurile mai ușoare, cum ar fi pungile pline cu haine. În timp ce își vedea de treabă, Quinn îl întrebă pe Hayden dacă se simțea bine.

– Am și momente bune, și momente rele, răspunse el, în timp ce scotea din mașină ceea ce semăna cu niște rafturi de lemn, dar sunt gata să încep un capitol nou în viață.

Lui Quinn i se păru că era un răspuns pregătit din timp, însă îl consideră primul pas din lungul drum al vindecării lui.

După ce scoaseră toate pungile, Isaac încercă să ajungă la un geamantan mic și negru.

– Mai bine lasă-mă pe mine să iau asta, amice, spuse Hayden. E un laptop. Și e fragil.

Când portbagajul fu, în sfârșit, gol, Hayden îl trânti și se șterse pe mâini de praf. Asta a fost, spuse el. Încearca să rămână serios, însă lui Quinn i se părea că arăta ca o oală al cărei capac fusese pus forțat. O presiune mai mare și putea sări în sus.

– Sigur ești bine? întrebă ea.

– Mi-ar prinde bine o băutură rece.

Intrară în bucătărie, unde Quinn îi aduse fratelui ei o Cola dietetică. Isaac se duse în birou ca să lucreze la desenul pentru unchiul său.

– Încă încercă să ia legătura cu tine?

Hayden ridică din umeri.

– În după-amiaza asta nu mi-am verificat telefonul.

– Chiar sunt mândră de tine, Hayd. Îmi imaginez cât de greu trebuie să fie. Își turnă un pahar cu apă rece și se așeză lângă fratele ei.

– Le-am spus prietenilor noștri comuni să îl anunțe pe Cordell că vei suna pentru lucrurile lui.

În ciuda frigului de noiembrie, Hayden transpirase de la efort, iar Quinn îi întinse un șervețel cu care el își șterse fruntea.

– Știu că tu crezi că sunt foarte puternic, continuă el, însă nu sunt. Sunt chiar opusul. Sunt slab, prea slab ca să dau ochii cu el. Încă îl iubesc, încă mai cred că poate într-o zi vom fi din nou împreună.

– Însă a făcut un lucru atât de groaznic.

– Poate, răspunse el.

– Nu poate. Sigur.

Hayden scutură din cap.

– O parte din mine încă mai crede că trebuie să existe o explicație.

– Însă ascunsese tablourile în dulap, Hayd.

– Știu, răspunse el, coborând privirea.

– Și nu uita că a fost cu noi după spargere, continuă ea, când a împachetat puloverele tatei și a făcut curățenie, fără să se dea de gol că el fusese cel care crease toată dezordinea aceea. Reprezentația lui merită un

Oscar.

Hayden își șterse ceafa și dădu din cap. Dar Quinn continuă:

– A avut multe ocazii să-ți spună adevărul în acea zi, însă n-a scos o vorbă. S-a prefăcut că venise acolo să ajute. Și ca și când asta n-ar fi fost de ajuns...

– Știu. A fost un ticălos atunci.

Auziră ușa din față și vocea lui Lewis:

– Am sosit.

Isaac alergă să fie primul care îl întâmpină, iar Quinn se ridică să-l sărute pe Lewis. Îl salută pe Hayden și îl îmbrățișă scurt.

– Gata, am terminat, spuse Hayden. Totul e în garaj. Mulțumesc că m-ai lăsat să aduc lucrurile aici.

– Am crezut că mă aștepti să te ajut, spuse Lewis.

– Nu a fost mare lucru.

– Am ajutat eu! exclamă Isaac.

– Nu m-aș fi descurcat fără el, completă Hayden.

Lewis își întrebă cumnatul dacă rămâne la cină, iar Quinn spuse că nu accepta un refuz. Începu pregătirile, în timp ce Isaac se întoarce în birou, iar Lewis îl întrebă pe Hayden cum se descurca.

– Așa și așa.

– Trebuie să-ți fie greu, spuse Lewis.

– Chiar îmi este greu, recunosc Hayden. Mă gândeam că urmează să ne căsătorim. O parte din mine... o parte din mine încă mai crede asta.

– Atunci de ce ai făcut pasul ăsta?

– Aveam nevoie de spațiu, de un timp în care să-mi revin. După ce o să mă simt mai bine o să vorbesc cu el să aflu ce s-a întâmplat de fapt.

Quinn își dresе glasul.

– O să ai șansa asta la tribunal.

– Ce vrei să spui? întrebă Hayden.

Quinn își trase un scaun și se așeză.

– Ascultă, înainte să ajungi tu aici, am sunat... la polițistul acela. I-am spus. I-am spus că ai găsit tablourile în dulapul lui Cordell.

– Poftim?!

– Trebuia să o fac, Hayden. Și a fost lucrul cel mai corect.

– Îl vor aresta?

– Cred că da. Polițistul m-a întrebat unde îl găsesc, iar eu le-am spus unde stă Cordell.

– Nu se poate!

– A spart casa și a furat tablourile. Trebuie să dea socoteală pentru asta.

– Ar putea intra la pușcărie!

Quinn dădu din cap. Hayden se ridică și începu să se plimbe cu pași

mari prin cameră.

– Eu nu cred că aş fi făcut asta, Quinn, zise Lewis.

– De ce nu?

– Ştii ce părere am despre Cordell. Poate să fie foarte insuportabil. Însă m-am gândit toată săptămâna, şi rolul de hoţ nu i se potriveşte. Nu cred că a făcut-o el.

– Vorbeşti serios? Întrebă Quinn.

– Draga mea, ştii că mă pricep. Afacerea mea se bazează pe abilitatea de a desluşi caracterul unui om. Cordell este enervant, însă nu e un răufăcător.

– Pari foarte sigur, spuse Hayden.

– Nu sunt sută la sută sigur... dar pe-aproape.

– Şi mie mi s-a părut absurd, spuse Hayden. Nu ştiu dacă v-am povestit vreodată asta, însă cu vreo doi ani în urmă o femeie care stătea lângă el în metrou şi-a uitat acolo punga de cumpărături. În ea erau două perechi de pantofi noi, iar Cordell i-a găsit numele pe chitanţa de la cardul de credit, i-a căutat numărul de telefon, a sunat-o, apoi s-a întâlnit cu ea la un colţ de stradă ca să-i returneze pachetul. Asta nu prea pare fapta unui om care ar putea să fure, nu? Totuşi, nu am găsit nici o explicaţie plauzibilă pentru tablourile din dulapul său. M-am gândit că se pregătea să le vândă pe eBay.

– Asta chiar are logică, spuse Quinn. Chiar mă întrebam cum anume se descotorosea de lucrări de artă furate.

– Însă tot mi se pare ciudat, spuse Lewis.

– Stă tot timpul pe acele site-uri, replică Quinn. Chiar şi când eram eu în vizită făcea tranzacţii online.

Lewis îşi frecă obrazul, pe care îi crescuseră şepii bărbii după o asemenea zi lungă.

– Mă întreb... începu el.

– Ce anume? Întrebă Hayden.

Lewis îşi muşcă buza.

– Poate chiar acolo a găsit tablourile. Poate că hoţii au fost suficient de proşti cât să le vândă online. Adică să spunem că eşti un răufăcător care fură şi se ocupă cu bijuterii furate. Brusc te trezeşti cu un teanc de tablouri de care trebuie să scapi şi nu ştii nimic despre artă. Cea mai simplă metodă e să le listezi online.

Chipul lui Hayden se luminează. Era clar entuziasmat de ideea de a-l ierta pe Cordell. Quinn simţi cum i se strânge inima. Nu dorea să îşi facă iluzii şi apoi să fie dezamăgit.

– Totul pare foarte improbabil, spuse ea. Chiar dacă petrece ore întregi pe acele site-uri, care sunt şansele să dea peste o listă de tablouri furate?

– Poate că, de fapt, le-a căutat, sugeră Lewis.

– Am putea să-i verificăm computerul, îi spuse Hayden lui Lewis. E în garaj.

– Asta nu ar însemna încălcarea confidențialității? întrebă Quinn.

– Nu cred că se va supăra, spuse Lewis, din moment ce încercăm să-l dezvinovățim.

La scurt timp după aceea, laptopul lui Cordell stătea pe masa din bucătărie, iar Lewis se așeză în fața lui. Hayden și Quinn priveau peste umărul lui, iar el încerca să acceseze contul de eBay al lui Cordell, care era protejat printr-o parolă.

– Vreo idee? îl întrebă Lewis pe Hayden.

– Încearcă *julios*. E numele restaurantului unde am ieșit prima dată împreună și știu că era parola lui de e-mail.

Lewis încercă, însă fără succes. Hayden îi sugera propriul lui nume, numele surorii și nepoatei lui Cordell, însă degeaba. Încercară să potrivească vârste și date de naștere cu nume, însă nu reușiră să intre. Hayden propuse numele bichonului iubit al lui Cordell, care murise cu ani în urmă, mai mulți dintre foștii lui prieteni și chiar numele serialului de televiziune în care tocmai obținuse un rol. Nimic. Trecură la alt site de tranzacții online, și încercară din nou toate acele parole, însă tot nu reușiră să acceseze contul.

– Poate găsim indicii în e-mailul său, sugera Hayden.

– Ai spus că parola e *julios*? întrebă Lewis.

– Asta era, răspunse Hayden. Însă cred că este posibil să o fi schimbat.

Tensiunea se simțea în aer când Lewis accesă contul de e-mail al lui Cordell și tastă *julios* în caseta parolei. Simțeau cu toții că era ultima lor șansă. Își ținură respirația când Lewis apăsă tasta Enter.

Parolă incorectă.

Quinn privi chipul fratelui său. Speranța fu înlocuită de nefericire.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Lewis continuă să tasteze, hotărât să treacă prin toată lista de parole posibile pe care le încercaseră pentru celelalte conturi. Quinn știa că era inutil și îl îmbrățișă strâns pe fratele ei ca să-l aline.

– Stai! strigă Lewis. Am reușit!

Quinn se întoarse spre computer. Pe monitor apăruse o listă cu nume și subiecte. Lewis căută atent până găsi corespondența dintre Cordell și un anume bellofek1978@aol.com, care avea subiectul „tablouri”. Citiră de jos în sus. Primul e-mail era de la Cordell și era datat cu câteva zile după furt.

„Am văzut anunțul pe craigslist pentru un portret de Nan Mazursky. Ai și alte tablouri de la aceeași artistă?”

Răspunsul de la bellofek1978 venise după o oră:

„Da, avem patru. Ești din New York? Dacă da, sună-mă pe mobil să discutăm.” Mesajul era semnat „Bello” și includea un număr cu prefix 917.

- Oh, Dumnezeuule! strigă Hayden. Este nevinovat! Știam eu.
- Nu înțeleg, spuse Quinn. De ce n-a spus nimic? De ce a ținut totul secret?
- Poate aștepta să se întoarcă din Los Angeles, spuse Lewis.
- Exact! spuse Hayden. Mi-am amintit. Înainte să plece m-a întrebat dacă putem să organizăm o întâlnire cu voi doi după ce se întoarce. Zicea că vrea să se revanșeze pentru neînțelegere. Am crezut că vrea să te întrebe dacă vrei să te implici în petrecerea noastră de nuntă, însă pariez că de fapt voia să facă mare caz din readucerea tablourilor și să ne surprindă pe toți.
- Dorea să facă pe eroul, spuse Lewis.
- Erou! repetă Hayden, înroșindu-se.
- Quinn se așează pe scaun.
- Mă simt ca o ticăloasă. Din cauza mea o să fie arestat.
- O să duc laptopul la secție chiar acum, spuse Lewis. Pariez că o să-l elibereze imediat.
- Vin și eu, spuse Hayden. Roșeața de pe chipul lui se transformase în strălucire. Hayden radia. Quinn îi strânse mâna.
- Mă bucur că s-a întâmplat așa. Și îmi pare rău că am sunat la poliție. Chiar credeam că...
- Nu mai contează, o întrerupse el. E cu final fericit.
- Pot să-l fac să fie și mai fericit, spuse Lewis. Parola lui era *Hayden*.

Capitolul 25

Quinn se simțea mizerabil din cauză că-l făcuse pe Cordell să treacă prin așa ceva. Polițiștii apăruseră la apartamentul prietenilor la care stătea și îl luaseră în cătușe. Era la secție, în mijlocul interogatoriului, când Lewis și Hayden sosiseră cu laptopul, insistând să discute cu detectivul. După o oră ieșiseră pe ușă împreună cu suspectul eliberat și se duseseră la bere. A doua zi, Cordell și Hayden veniseră și luaseră toate lucrurile din garaj în mașina lui Hayden. Quinn își ceru iertare de două-trei sute de ori, iar Cordell glumi că data viitoare când era tentat să o numească homofobă o să se abțină.

Quinn stătea lângă bordură în timp ce fratele ei închise portbagajul mașinii. Ea îl îmbrățișă de rămas-bun, apoi se întoarse spre Cordell.

– Mi-am cerut iertare de atât de multe ori, încât am uitat să-ți mulțumesc că ai găsit tablourile.

– Cu plăcere.

Quinn și-ar fi dorit să-i invite la cină, însă trebuia să fie la un restaurant foarte special, ca să-i mulțumească pentru gestul lui și să se scuze că din cauza ei fusese arestat. Se gândi la programul ei din acea săptămână și își dădu seama că ea și Lewis aveau deja planuri să iasă în oraș – se duceau la petrecerea lui Walt St. Pierre cu Meredith. Și îi veni o idee minunată.

– Băieți, ce faceți joia viitoare? întrebă ea.

În următoarele câteva zile Quinn ardea de nerăbdare la gândul petrecerii. Era bine să se concentreze pe ceva mai distractiv decât să se gândească obsesiv la problemele ei. Și credea că o să fie amuzant să intre cu propriul anturaj – Lewis, Hayden, Cordell și Meredith. Se lăsă în voia fanteziei de a sta cot la cot cu cei bogați și faimoși... și impresionându-i. Poate că ea și Janeane Garofolo vor face schimb de adrese de e-mail și vor deveni prietene în spațiul virtual.

Pentru că nimic din șifonierul ei nu se potrivea, se dusesse la cumpărături și achiziționă un pulover nou, negru, cu decolteu în formă de V, frumos și suficient de larg cât să-i ascundă burta în creștere. Îl îmbracă peste un sutien cu push-up, care îi ridică sânii umflați mai sus decât ar fi crezut că e posibil. Rezultatul fu că se vedea destul de mult cât să se simtă stânjenită.

– Arăți bestial! spuse Lewis, strecurându-se din spate și trecându-și brațele pe după talia ei.

– Mă simt ca și când aș fi împrumutat sânii altcuiva.

– Arăți minunat, continuă el râzând, însă dacă ești prea stânjenită...

În timp ce se privea dintr-o parte, nesigură dacă să își schimbe sau nu stutienul, sună telefonul, iar Lewis răspunse. Quinn își dădu seama că vorbea cu Georgette, care răcise. I se strânse inima. Lewis acoperi telefonul cu mâna și vorbi cu soția lui.

– Are puțină febră, însă a spus că ar fi bucuroasă să stea oricum cu Isaac, dacă suntem de acord să îl expunem.

„Trebuie“, își spuse Quinn. „Nu pot să îndur încă o dezamăgire.“ Sigur, era doar o distracție frivolă, însă când va mai avea asemenea ocazie? După tot ceea ce i se întâmplase în ultimele săptămâni, simțea că merită asta.

Pe de altă parte, era vorba de Isaac. Tocmai își revenise dintr-o răceală gravă și ar fi fost extrem de iresponsabil din partea lui Quinn să îl expună din nou.

Oftă și își scoase cerceii.

– Spune-i că îi mulțumim oricum și că îi urăm sănătate.

Se așează dezamăgită pe pat. Lewis transmise mesajul și închise telefonul. Se așează apoi lângă soția lui.

– Du-te tu, spuse el.

– Poftim?

– Du-te fără mine. Rămân eu acasă cu Isaac.

Acea idee nici măcar nu-i trecuse prin cap, iar Quinn simți cum îi revine buna dispoziție.

– Ești sigur?

– Absolut. Nu e nici un motiv pentru care să ratăm amândoi petrecerea. O să te distrezi cu micul tău grup. Să-mi spui la sfârșit cu cine pleacă Meredith.

Ea îl strânse în brațe.

– Promit!

– Și promite-mi că nu fugi cu Adam Sandler.

– Nu-ți face griji, râse ea. Însă roagă-te să nu fie și Jon Stewart acolo.

Cei patru stabiliseră să se întâlnească la Penn Station. Trenul lui Quinn ajunsese cu câteva minute întârziere, așa că Hayden, Cordell și Meredith erau deja la ghișeu de informații când sosi ea.

Îieșiră din Penn Station odată cu mulțimea și fură întâmpinați de un val de umbrele care se deschideau în ploaia rece. Quinn se cuibări lângă Meredith în timp ce se îndreptau încet și cu grijă spre stația de taxiuri, încurcate de tocurile înalte și de pavajul alunecos.

Intrară toți patru într-un taxi SUV și îi dădură șoferului adresa. Pentru că era căsătorită cu un proprietar de companie de taxi, Quinn știa că se aflau într-un model preferat al șoferilor de taxi din New York City, care le aducea mai multe curse noaptea, când pasagerii alegeau aceste taxiuri încăpătoare

în locul celor mai mici.

Taxiul se îndreptă spre nord-est pe străduțele alunecoase, iar Quinn se bucură că-și lăsase acasă mașina și că venise cu trenul. Ura să conducă pe un drum alunecos.

Când se apropiară, Quinn o întrebă pe Meredith dacă știa ceva despre acel loc, numit simplu Ohm.

– Am mai fost aici la o petrecere, răspunse Meredith. E un fel de restaurant-lounge-club cu influențe asiatice și sală de proiecții la etaj.

– Înțeleg, spuse Quinn. Un fel de Chuck E. Cheese pentru oameni mari.

– Ia uite, spuse Hayden, arătând spre un șir de limuzine parcate în față, cred că e un loc de fițe.

Locul era închis pentru public din pricina evenimentului, iar intrarea costa 150 de dolari de persoană sub formă de donație caritabilă, și cel puțin un membru al grupului trebuia să aibă invitație. „Cam scump pentru o noapte de distracție“, își spuse Quinn, întinzându-și cardul de credit, „însă e pentru o cauză nobilă“.

Cei patru intrară în sala principală a restaurantului, care era slab luminată și aranjată elegant într-un stil asiatic minimalist. Un bar îngust traversa întreaga lungime a încăperii, iar un cvartet de jazz așezat în colț cânta o muzică plăcută. Quinn fu surprinsă de cât de puțini oameni erau și de atmosfera reținută, însă animatoarea care se oferi să le ia hainele și umbrelele le explică rapid că majoritatea oaspeților erau la etaj, unde se dansa după muzica unui DJ.

Quinn, Meredith, Hayden și Cordell îi urmară indicațiile și urcară scara din spate, încercând să fie cât mai subtili în timp ce căutau din priviri oameni faimoși în grupulețele pe lângă care treceau.

Auziră muzica bubuitoare care ieșea din difuzoare chiar înainte să intre în sală. Era un spațiu cavernos, cu tavan nu prea înalt și lumini chiar și mai slabe decât la parter. Quinn privi în mulțime, căutând cunoscuți. Avea sentimentul ciudat că e urmărită și se întoarse. Însă, nevăzând pe nimeni cunoscut, Quinn se gândi că era probabil o reacție la stânjeneala pe care o resimțea. Nu mai fusese de mult la o asemenea petrecere.

– Uite! îi spuse Cordell lui Hayden. Uite-o pe Jennifer!

– Aniston? spuse Quinn, străduindu-se să vadă.

– Martinez, o corectă el. Instructoarea noastră de pilates.

Cordell și Hayden dispărură în direcția ei, iar Meredith îi spuse lui Quinn că dorea neapărat să-l cunoască pe Walt St. Pierre. Îi sugera să-și facă loc spre barul din spate ca să ia ceva de băut, apoi să încerce să-l caute. Quinn nu reușea să scape de sentimentul straniu că cineva le urmărea. Privea tot timpul în urmă.

– Ce s-a întâmplat? strigă Meredith ca să acopere muzica.

- Simt că ne urmărește cineva.
- Cea mai bună veste pe care am primit-o azi.
- Și dacă e un criminal? Întrebă Quinn.
- E burlac? Întrebă Meredith, ridicând din umeri.
- Cred că ai nevoie de standarde mai înalte, râse Quinn.
- Iar *tu* ai nevoie de ceva de băut.
- Ai uitat că sunt însărcinată?

Un băiat drăguț cu bucle negre își făcu drum prin mulțime și o îmbrățișă pe Meredith. Ea i-l prezintă lui Quinn ca Steven Marsh. El zâmbi, aruncă o privire la sânii lui Quinn, apoi se uită din nou lasciv spre Meredith.

– E scriitor, adăugă Meredith ca parte din prezentare, aruncându-i lui Quinn o privire ușor de înțelese.

După o discuție de câteva minute, Meredith îl îndepărtă cu o strângere strengărească de braț.

– Ne vedem mai târziu, spuse ea.

– Cred că te place, spuse Quinn, continuându-și drumul spre destinație.

– Nu la fel de mult ca pe sine însuși.

Înainte să ajungă la bar, se mai întâlnește cu trei cunoștințe de-ale lui Meredith, dintre care două erau cuceriri.

– Mă întreb ce-o să faci după ce-i termini pe toți scriitorii din oraș, spuse Quinn. Melodia pop puternic ritmată se terminase și începuse o baladă care făcea conversația mai simplă.

– Te rog. Cea mai simplă metodă să înțelegi conceptul de infinit este să începi să te culci cu scriitorii din New York.

La bar, Meredith comandă ceva numit „martini electric“, o băutură ciudată și albastră servită într-un pahar retro cu stil. Quinn comandă apă minerală cu lime verde, servită într-un pahar prea mare și lipsit de eleganță. Cele două femei rămaseră la bar câteva minute, privind în jur, încercând să-l zărească pe Walt St. Pierre. Când ochii lui Quinn ajunseră în partea dreaptă a încăperii, văzu capul unui bărbat întorcându-se rapid, ca și când n-ar fi vrut ca ea să vadă că o privea. Oare era doar imaginația ei? Încercă să îl vadă mai bine, însă dispăruse în mulțime. Și doar dintr-o privire își dădu seama că era chel. Trase adânc aer în piept și încercă să se relaxeze. Chiar dacă cineva îi urmărise, se uita probabil după Meredith, nu după ea. Ținând cont de istoricul prietenei ei, cu siguranță avea admiratori.

– Îl văd pe Walt, spuse Meredith, arătând în partea stângă a camerei. E acolo, lângă cabina DJ-ului.

Cele două femei își luară băuturile și își făcură drum prin mulțime spre Walt St. Pierre, care stătea de vorbă cu alt bărbat. Quinn îl sărută pe obraz – de data aceea cu succes – și strigă să i-o prezinte pe Meredith.

– Administrează Baston's Books, spuse Quinn.

– Iubesc librăria aceea, spuse celălalt bărbat. Se prezentă ca J.D., iar Quinn se întrebă dacă Meredith îl va prefera pe el în locul lui Walt. Era tânăr și frumos, cu părul blond și scurt, zâmbet frumos și bronz artificial.

Pălăvrăgîră pe fundalul muzical, vorbiră despre vreme și despre petrecere. J.D. zâmbi de câteva ori spre Quinn, care rămase surprinsă să constate că el părea mai interesat de ea decât de prietena ei cu picioare lungi. Sau poate de vină era decolteul ei. Îi surprinse de mai multe ori privirea oprindu-se pe pieptul ei. Quinn se muștră în gând că păstrase acel suport cu puteri magice.

J.D. întrebă ce preferau să bea, apoi se duse la bar.

– Aș vrea să vii să faci un eveniment în librăria noastră, îi spuse Meredith lui Walt, punându-și mâna pe brațul lui. Am auzit că ții niște... discursuri minunate despre cărți.

Quinn se crispă. Prietena ei era atât de transparentă.

– Asta pentru că chiar îmi place să țin... discursuri despre cărți, răspunse Walt, măsurând din cap până-n picioare trupul suplu al lui Meredith.

– Mulți autori pur și simplu vorbesc mecanic, zise ea, apropiindu-se și mai mult.

– Asta nu dă niciodată roade, spuse el.

– Un discurs bun chiar îi poate emoționa pe oameni, spuse Meredith.

Quinn i-ar fi spus prietenei sale că acea pălăvrăgeală părea mai degrabă scenariul unui film porno prost, însă nu dorea să o facă să se simtă jenată și se bucură când J.D. apărură după câteva minute cu băuturile. Ea îi mulțumi și îl întrebă cu ce se ocupa, dornică să iasă din tangoul verbal al lui Walt și Meredith.

– Sunt șef al lumii interlope, spuse rapid J.D. Fără îndoială, o glumă pe care o spunea des.

– Aș fi putut să jur că ești sicilian, glumi Quinn la rîndul ei. Avea ochi albaștri strălucitori și gene blonde.

– De fapt, sunt fizician nuclear, continuă el.

– Aș crede mai degrabă povestea cu șeful din lumea interlopă.

– Sunt procuror în Manhattan, încercă el din nou.

– Ba nu. Nu credea nici asta.

– General ieșit la pensie?

Ea rîse. Nu împlinise nici treizeci de ani.

– Sunt un milionar din lumea internetului, spuse el.

– Presupun că o să-mi spui că ai inventat Yahoo! sau ceva.

– Nu fi prostuță. Nu ți-aș insulta niciodată inteligența cu o minciună atât de ridicolă.

– Slavă Cerului.

– Am inventat Windows.

– Și eu care credeam că Bill Gates a făcut-o, răspuse ea, încrucișându-și brațele.

– Am nevoie de ajutor, spuse el. Încerc să-mi dau seama cum te-aș putea impresiona.

– Spunându-mi adevărul, spuse ea.

– N-am încercat niciodată asta.

– Pentru toate există un început.

– Adevărul, spuse el după ce-și drese glasul, e că sunt actor. Un actor *aspirant*.

– Acum te cred, spuse ea.

Îl întrebă despre carieră, iar el îi spuse că găsisese un agent și că dădea audiții. Ea îi povesti despre cariera viitorului ei cumnat și descoperi că J.D. fusese la audiție pentru același serial. Continuară să vorbească și când începu un dans ritmat, iar J.D. o invită pe Quinn la dans.

– De ce nu? spuse ea, apoi îl urmă pe ring, unde dansară până transpirară, timp de trei melodii, iar Quinn spuse că avea nevoie să se așeze.

J.D. găsi o masă liberă și o lăasă pe Quinn acolo, apoi se duse să mai ia de băut. Când se întoarse, Quinn era atât de însetată, încât dădu pe gât jumătate de pahar dintr-o înghițitură.

– E doar apă minerală, da?

– Cu puțin Rose's Lime Juice pentru energie, răspuse el.

– Are alcool? întrebă ea.

– Ce, Rose's? Nu. E doar un amestec înțepător.

– Atât?

– Promit.

Termină toată băutura, în timp ce J.D. vorbi despre sușurile și coborâșurile carierei sale. Când ajunse la povestea unui rol mare din *Lege și ordine*, Quinn își dădu seama că nu îl mai putea urmări.

– Ești bine? întrebă el.

– Doar puțin amețită, răspuse ea. Probabil hormonii sarcinii îmi spun s-o las mai moale.

– Ești însărcinată? întrebă el, cu o expresie șocată.

– În cinci luni.

– Oh, la dracu', spuse el, privind spre băutura ei.

– Doar n-ai... zise ea, mirosind paharul.

– Votcă, spuse el. Sucul de lime e atât de concentrat, că nu se simte.

– Oh, Dumnezeuule!

– N-am... N-am știut. Walt chiar nu mi-a spus că ești însărcinată.

– Dar te-am *întrebat* ce anume e în pahar!

– Am crezut că ai glumit.

Fără să se mai gândească, Quinn îi aruncă în față ultimii stropi rămași și o luă la fugă. Se clătină pe scări în drum spre parter, unde începu să facă

pași repezi, încercând să scape de efectele alcoolului și să redevină lucidă. Ce putea să facă? Oare consumase suficient de mult alcool cât să-i facă rău copilului? Privi în jur. În umbră, lângă scară, zări silueta unui bărbat. Era bărbatul cel chel care o urmărise sus?

„Să-l ia naiba“, își spuse ea, așezându-se la bar. „Dacă vine aici, îl trimit la plimbare.“

Îi ceru barmanului un pahar cu apă, gândindu-se că era o idee bună să încerce să-și scoată alcoolul din sânge. Auzise asta de undeva? Nu-și aducea aminte, însă rău nu avea cum să-i facă.

Îl bău rapid, apoi mai ceru unul. În timp ce îl dădea pe gât simți ceva ciudat, ca și când în apropiere era un portal. Oare alcoolul îi întuneca mințile? Privi și în stânga și în dreapta, însă nu-și dădu seama unde ar fi putut fi.

Închise ochii o clipă, încercând să se concentreze asupra a ceea ce percepea din partea cealaltă. Nu se auzea nimic, iar Quinn consideră că era doar imaginația ei. Probabil se gândise la zilele cu Eugene, căci aceea petrecere îi amintea de fostul ei stil de viață.

Brusc, Quinn simți că vezica ei era atât de plină, încât trebuia să se ducă urgent la baie. Când se ridică, i se învârtea capul și se ținu o clipă de bar să-și revină. Privi în direcția toaletei și îl văzu din nou pe bărbatul cel chel. Privi mai atent, însă nu mai văzu nimic, așa că își spuse că era doar paranoia provocată de beție. Quinn se duse la baie, intră într-o cabină și se ușură, gândindu-se că ar fi putut să doarmă chiar acolo, pe toaletă. Dar se strădui să se ridice și să se spele pe mâini, apoi ieși.

Pe coridorul îngust simți un miros atrăgător, un aftershave cunoscut. Era doar imaginația ei sau era parfumul lui Eugene? Poate că îl simțise mai devreme și de aceea crezuse că e un portal în apropiere. Poate că era un bărbat care se dădea cu aceeași apă de colonie a lui Eugene.

Se rezemă de perete și închise ochii. Încă era foarte amețită.

– Salut.

Părea să fie vocea lui Eugene, ceea ce o făcu să închidă ochii și mai strâns. Cum putea să-l audă pe Eugene? Chiar era un portal în apropiere? Era prea mult. După încurcătura cu acceptarea cererii lui în căsătorie și după ce se culcase cu el, ar fi vrut să uite totul. Dorea să fie o persoană normală cu o singură viață, cu un singur soț și cu hotărâri asupra cărora nu mai putea reveni.

Trebuia să fugă din locul acela, să lase distanță între ea și portalul pe care îl simțise.

Quinn deschise ochii și făcu un pas în față, aproape să se izbească de bărbatul care stătea în fața ei.

– Iertați-mă, spuse ea, privindu-i chipul.

– Quinn, spuse bărbatul, prinzând-o de umeri.

Ridică privirea și îl văzu pe bărbatul cel chel. Îl recunoscuse imediat, însă avu nevoie de câteva clipe ca să-și regăsească glasul.

– Eugene? spuse ea.

– Pari șocată, ca și când ai fi văzut o fantomă. Sper că nu am îmbătrânit chiar *atât* de mult. Mai puțin scalpul chel.

– Nu... nu mă așteptam să te văd aici. Walt mi-a spus că nu poți ajunge.

Eugene se strâmbă.

– Uneori poate să fie un mare ticălos.

Quinn încercă să împace cele două realități, între acel Eugene cu care făcuse dragoste în Fiji cu câteva zile în urmă și bărbatul care stătea în fața ei atunci. Trase adânc aer în piept, lăsându-și pulsul să revină la normal.

– Cred... cred că a presupus că n-o să vin dacă ești și tu.

– Așa e? Ai fi stat departe din cauza mea?

Își aminti scena din apartamentul lor din urmă cu zece ani, când îi spusese că se mută. La început nu o crezuse – pur și simplu nu putea să accepte. Apoi încercase să o facă să se răzgândească făcând o scenă plină de vinovăție. Când își dăduse seama că nu are nici o șansă, se înfuriase și îi spusese că, dacă îl părăsește, nu va mai vorbi vreodată cu ea.

– Nu știu, spuse ea. Poate.

– De ce?

– Mă gândeam că mă urăști, spuse ea. Erai destul de furios când am plecat.

În vestibulul în care stăteau era o singură lumină mică, deasupra, care strălucea direct pe fața lui Eugene. Părea că își amintește.

– Nu te mai urăsc, spuse el.

– Nu?

– Doar mi-ești foarte antipatică.

Se simți zdrobită. De ce acceptase să vină la petrecerea aceea?

– Glumesc, spuse el.

– Da?

– Asta a fost cu secole în urmă. Recunosc că am fost furios mult timp. Însă ce bărbat ar putea să-și ierte prietena care îl părăsește pentru taximetristul Louie?

– Lewis, îl corectă ea. Nu Louie. Și nu seamănă absolut deloc cu personajul lui Danny DeVito din *Taxi*.

– Te superi dacă voi continua să mi-l imaginez așa?

– Cum vrei, spuse ea, râzând.

– De fapt, mi-era teamă că tu nu vei vrea să vorbești cu mine, mai ales dacă veneai cu... în fine, cum îl cheamă. Am încercat să stau departe de tine până când mi-am dat seama că ai venit singură.

Deci de asta se ținuse după ea toată noaptea.

– Voiai să-mi spui ceva? Întrebă ea.
– Doar că totul e în regulă acum. Atât.
– Mă bucur, spuse ea, apoi se opri. Nu dorea să-l întrebe despre carieră, care bănuia că era un subiect neplăcut. Era fericită să știe că nu-i mai purta ranchiună și că era bine.

– Am o emisiune chiar bună. Niciodată nu m-am gândit că o să-mi placă un post mai mic, însă nu e rău deloc.

– Mai puțin stres?

– Exact, răspunse el. Nu simt că trebuie să dovedesc ceva. Că trebuie să fiu cel mai tare din parcare.

– Sună foarte bine.

– Și mai e și Linda.

– Prietena ta?

– Suntem împreună de aproape cinci ani. Dar tu? Cum e viața de femeie măritată? Parcă am auzit că ai un copil.

– Pe Isaac. Are șase ani. Un băiețel frumos și minunat. Iar talentul mamei a sărit o generație și s-a dus direct la el.

Eugene rămase tăcut o clipă, apoi îi strânse umărul.

– Am citit în ziar despre mama ta, spuse el. Îmi pare atât de rău. A fost minunată.

Quinn dădu din cap. Avea gâtul prea încordat ca să poată vorbi. Era obișnuită ca oamenii să o întrebe despre mama ei, însă de foarte puține ori i se întâmpla să dea peste cineva care o cunoscuse și o iubise. Făcea ca tragedia morții ei să pară recentă.

– Ești bine? Întrebă el.

Nu era. Nu era deloc bine. Iar întrebarea fu picătura care umplu paharul. Pur și simplu, nu-și mai putea stăpâni lacrimile. Eugene o luă în brațe și o ținu strâns. Blândețea lui era permisiunea de care avea nevoie ca să cedeze complet, așa că începu să plângă în hohote. Își aminti cât de mult îl iubise mama ei pe Eugene, cum glumele lui o făceau să zâmbească. În acel moment se gândi că făcuse o greșală teribilă. Dacă ar fi rămas cu Eugene, mama ei ar fi trăit. Asta nu însemna că nu-i iubea pe Lewis și Isaac din tot sufletul, însă nedreptatea celui schimb era prea greu de îndurat.

– Știi, eu încă te iubesc, șopti el.

Ea nu răspunse nimic. Se mulțumi să-l țină strâns, ca și când altfel s-ar fi înecat.

– Tu mă mai iubești *pe mine*? Întrebă el.

– Nu contează, răspunse ea.

– Atunci înseamnă că da. Știu că da.

Ea nu se putea gândi la un răspuns, însă îl strânse și mai tare. Nu știa de ce o făcea și nu știa nici ce era în mintea ei când Eugene își apăsă buzele pe ale ei. Poate că nu se gândea la nimic. Doar simțea. Și să-l lase să o

sărute era ca o eliberare de forța întunecată care o absorbea. Se pierdu în acel sărut. Era ca și când trecutul, prezentul și viitorul ei se uneau într-un moment fizic unic. Uită chiar și unde se afla. Asta până auzi o voce în spatele ei.

– Quinn!

Eugene se desprinsese de ea și se întoarse; îl văzu pe Cordell care stătea la câțiva metri distanță, cu gura căscată de mirare.

Pentru ea, timpul se dilată odată cu fracțiunea de secundă în care îl privi în ochi pe Cordell și își dădu seama ce gândea el. Quinn încercă să spună ceva, să găsească niște cuvinte drept explicație, însă nu era nimic de spus. Ce văzuse Cordell fusese foarte, foarte real.

Poate că în acea clipă creierul ei animalic pusese stăpânire pe ea, căci Quinn făcu singurul lucru care-i trecu prin cap. Fugi.

– Quinn! strigă Eugene. Unde te duci?

Fără ca măcar să se oprească să-și ia haina, deschise ușa din față și alergă afară în noaptea rece, sub ploaia înghețată. Nu trebuia să se oprească, trebuia să pună distanță între ea și ceea ce tocmai se întâmplase.

Când ajunse pe bordură, Quinn privi în spate și îi văzu pe Eugene și Cordell la ușă.

– Oprește-te! strigă Cordell, însă ea nu o făcu.

Alergă în stradă și reuși să vadă la timp ce anume venea spre ea. Auzi scârțâit de frâne și se întoarse imediat ca să se dea din drum. Putea să evite. Era sigură că putea! Însă nu se gândise că mașina ar putea pierde direcția pe strada alunecoasă. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte de impact fu sunetul propriului ei strigăt.

Capitolul 26

Quinn visă că Naomi era înfășată și așezată în brațele ei. Toate asistentele spuneau că era cea mai frumoasă fetiță care se născuse vreodată în acel spital, iar Quinn nu le putea contrazice. Era cuprinsă de bucurie. Toate mamele credeau că bebelușul lor era cel mai frumos, însă al ei chiar era. Quinn se întrebă dacă ea se născuse cu păr, apoi dădu să-i scoată bebelușului bonețica, însă asistenta o prinse de încheietura mâinii.

Nu face asta.

De ce? Capul ei e deschis?

Da.

Quinn privi din nou bebelușul adormit.

Trăiește?

Nu știm.

Atunci visul se schimbă, și nu mai privea bebelușul, ci un tablou care o înfățișa pe ea. Quinn era încurcată. Oare mama ei îl pictase? Unde era? Unde era Naomi? Ajunse pe un coridor lung și privi îngrozită în jur ca să întrebe pe cineva, însă era singură. Alergă până la capătul coridorului și deschise o ușă. Doctorul Bernard era dincolo de ea.

Pe cine cauți? întrebă doctorița.

Quinn nu era prea sigură. O căuta pe mama sau pe bebelușul ei? Simțea că era crucial să spună adevărul. Se auzea o muzică asurzitoare. Era ceasul deșteptător al lui Quinn. Se ridică în capul oaselor și îl opri.

– Cum te simți? întrebă Lewis.

Quinn șovăi, încă încercând să separe visele de realitate. Da, avusese un accident de mașină cu o noapte în urmă. Nu, nu pierduse copilul. Își mângâie pântecul rotund. „Ești bine, Naomi“, își spuse ea. „Amândouă suntem bine.“

Cu toate că impactul o doborâse, Quinn reușise să se ridice singură. Ambii ei genunchi erau plini de sânge de la pavajul străzii, însă nu părea să fi rupt ceva. Cel mai important lucru era că mijlocul ei nu primise nici o lovitură. „Slavă Cerului“, își spusese ea, în timp ce mulțimea se aduna în jurul ei. „Slavă Cerului că bebelușul e bine. Nimic altceva nu contează.“

Cordell și Eugene încercaseră să o convingă să meargă la spital, însă refuzase. Știa că era bine și se temea că vor insista să facă radiografii doar ca să se asigure. Gândul că o va expune pe Naomi la radiații era prea greu de îndurat. Nu voia s-o facă. Era destul de rău că băuse alcool. Un singur asalt asupra copilului ei în acea noapte era de ajuns.

Proprietarii de la Ohm insistaseră să plătească o limuzină care să o

ducă până acasă în Long Island, iar ea acceptase. Hayden și Cordell o însoțiseră, să se asigure că era bine.

Cordell nu scoase o vorbă despre ceea ce văzuse. Ba chiar încercase să destindă atmosfera și vorbise despre celebritățile pe care le văzuse la petrecere. Ea nu văzuse nici una.

Quinn privise pe fereastră în timp ce conversația se transformase într-un dialog între Hayden și Cordell. Bârfeau și discutau despre cine părea injectat cu Botox și cine nu, și despre cât de minunate, hidoase, strălucitoare, urâte ca naiba, tipătoare sau fabuloase erau ținutele fiecăruia.

– Știi cine mai era acolo? întrebuse Cordell.

Quinn nu mai putea evita subiectul. Era ca și când ar fi încercat să ignore un elefant.

– Eugene, răspunse ea. Eugene era și el acolo.

– Quinn, spuse Cordell, nu îmi datorezi explicații.

– Însă nu vreau să crezi că nu-mi iubesc soțul.

Hayden coborî privirea și începu să își privească unghiile. Cordell îi spusese deja ce văzuse.

– Cu toții greșim, spuse Cordell.

– Eu niciodată... începu ea, dar se opri. Avusese de gând să spună că ea niciodată nu îl înșelase pe Lewis, însă știa că, la un anumit nivel, ceea ce se întâmplase în Fiji exact asta însemna. Își sprijini capul în mâini.

– Nu-ți face griji, spuse Cordell. N-o să-i spun. Uită că s-a întâmplat.

– Mulțumesc, zise ea, fără să ridice fruntea.

Cu siguranță, Lewis nu avea de ce să știe asta. Dacă Hayden și Cordell vor păstra secretul, la fel va face și ea. Însă nodul din piept nu-i dispărea. Hayden o mângâie pe spate.

– Ești mai bine? întrebă el.

– Am făcut alegerea cea mai bună, spuse ea, ridicând, în sfârșit, privirea. Adică să mă mărit cu Lewis.

– Bineînțeles, zise fratele ei. Nimeni nu ți-a dat de înțeles altceva.

– Mama a făcut-o, continuă ea.

El o cuprinse cu brațul, iar Quinn își lăsă capul pe umărul fratelui ei. Nimeni nu mai scoase vreun cuvânt.

Când ajunse acasă, Quinn sună de urgență la doctorul Sally Bernard să o întrebe despre posibilele efecte ale alcoolului asupra fetei. Obstetriciana o asigură că bebelușul nu va suferi de sindromul alcoolismului fetal după doar o băutură. Și, cu toate că Quinn jurase că bara mașinii o lovise în picioare și că torsul ei nu suferise nici un impact, doctorul spuse că era îngrijorată mai degrabă de accident decât de alcool.

– A fost mai mult o căzătură decât o lovitură de mașină, insistă Quinn.

Totuși, Sally o făcu pe Quinn să promită că se va odihni bine ziua următoare și că o va suna imediat dacă apar probleme.

Quinn se ridică în capul oaselor și își lăsă picioarele pe podea. Încă se simțea obosită și ușor înțepenită, dar în rest era bine.

– Sunt bine, îi spuse ea lui Lewis.

Își luă halatul și coborî să-i facă lui Isaac clătite. De obicei nu pregătea un mic dejun atât de elaborat într-o zi a săptămânii, însă dorea să se revanșeze pentru absența ei din urmă cu o noapte, mai ales că el încă nu își revenise total după trauma suferită când se trezise singur la coborârea din autobuz. Quinn vorbise serios când îl asigurase că nu va mai dispărea vreodată.

Lewis coborî chiar când ea amesteca un pumn de fulgi de ciocolată în aluat. El o sărută pe ceafă.

– Cum îți sunt genunchii? întrebă el.

– Nu foarte rău. Imediat îmi schimb bandajele.

– De ce te deranjezi atâta cu micul dejun? Nu ți-a zis doctorul Bernard că azi trebuie să te odihnești?

– Așa voi face, spuse ea. Promit. O să mă întorc în pat după ce plecați voi.

– Vrei să mă duc eu să îl trezesc pe Isaac?

– E în regulă, spuse ea, lăsând lingura. Oricum trebuie să las aluatul la dospit.

– Măcar lasă-mă pe mine să termin clătitele, spuse el.

În mod normal, l-ar fi refuzat fără să stea pe gânduri. Însă vizitele în cealaltă lume avuseseră un mare impact asupra ei. Conștiința lui Quinn începea să creadă ceea ce intelectul îi spusese întotdeauna: e firesc să accepți ajutor.

– S-a făcut, spuse ea, apoi urcă scările.

Rămase în picioare lângă fiul ei timp de câteva minute, privindu-l cum doarme. Era nemișcat, întins, cu gura deschisă și capul așezat într-o parte, pe pernă. Trebuia să se uite foarte atent ca să distingă mișcările ușoare ale pieptului său sub pătură. Quinn se aplecă gata să-i sărute fruntea netedă, dar se opri ca să-i respire parfumul. Simțea că îi umple plămânii.

– Isaac? șopti ea, după ce își atinse buzele de fruntea lui.

El se răsuci, însă nu deschise ochii. Quinn își scoase halatul larg pe care îl purta peste pijama verde-deschis pe care o primise cadou de la soacra ei, apoi se urcă lângă el în patul cald.

– Gata cu somnul, spuse ea.

El se cuibări la pieptul ei.

– Vrei clătite? întrebă ea.

– Cu fulgi de ciocolată? spuse el, făcând ochii mari.

– Exact.

El zâmbi și închise din nou ochii.

– Cum a fost la petrecere?

Ce copil. Îl îmbrățișă strâns.

– A fost frumos. Ar trebui să stăm în pat așa toată ziua?

– Da.

– Sau toată săptămâna?

– Tot anul, răspunse el.

– O să ratezi petrecerea de ziua ta, râse ea.

– O să facem petrecerea aici.

Quinn se simțea bine și confortabil lângă fiul ei și era cât pe ce să adoarmă din nou. Nu-i stătea în fire să fie atât de obosită dimineața. Însă nu-i stătea în fire nici să iasă la băut și să fie lovită de o mașină. Chiar avea nevoie de odihnă. Făcu un efort să se ridice în capul oaselor și să îi pregătească hainele lui Isaac. Își luă din nou halatul și coborâră. Toți trei mâncară clătite, apoi Lewis îl duse pe Isaac la stația de autobuz și se îndreptă spre serviciu.

Quinn se așeză la masa din bucătărie și rămase acolo aproape o oră, citind ziarul. Era prea obosită ca să se miște. Singurul lucru pe care dorea să-l facă în acea dimineață era să schimbe așternuturile, însă chiar și asta i se părea ceva foarte dificil.

Într-un târziu, se ridică de la masă și se duse în dormitor, luă cearșafurile și le lăsă într-un coș de rufe. Așeză așternuturi curate pe pat și duse coșul în camera lui Isaac ca să facă același lucru.

Când trase cearșaful de pe patul lui observă o pată ciudată în mijloc. Părea să fie sânge. Era al ei? Oare rana de la genunchi se deschisese și sângerase prin bandaj în timp ce stătuse întinsă acolo?

Își desfăcu halatul și se așeză pe marginea patului. Din genunchii pantalonilor ei noi de pijama nu se scurgea nici o picătură de sânge. De unde provenea pata aceea misterioasă? Se ridică brusc și o luă cu amețeală. Noaptea care trecuse o afectase mai mult decât crezuse. Se hotărî să schimbe cearșaful de pe patul lui Isaac și să lase spălatul pe seama lui Lewis. Chiar trebuia să se întindă.

Trase cearșaful însângerat, încă nedumerită în privința acelei pete. Îi cursese sânge din nas lui Isaac și nu spusese? Luă un cearșaf curat din dulapul cu lenjerie și îl întinse pe pat. În timp ce îl potrivea simți din nou că amețește, însă de data asta și mai rău. Lăsă patul nefăcut și se îndreptă spre camera ei să se întindă. Însă amețise atât de rău, încât fu nevoită să se oprească pe hol și să se sprijine de perete.

Quinn era sigură că nu va reuși să se întoarcă în camera ei fără să leșine. Își încrucișă picioarele pe podea și își lăsă capul între genunchi. Atunci o văzu: o pată roșu-închis care se răspândea prin materialul deschis al pijamalei, chiar între picioare.

Capitolul 27

După aceea, totul se întâmplă extrem de repede. Quinn îl sună pe Lewis, care ajunsese deja la serviciu. El îi spuse să rămână pe fir, în timp ce sună la ambulanță, apoi la Georgette, care sosi în câteva minute. Quinn deja își schimbase pantalonii de pijama însângerați și purta pantaloni de trening curați, cu două tampoane îndesate în chiloți. Georgette – și ea încă în pijama – îi ținu mâna lui Quinn în timp ce așteptau să sosească ambulanța.

– O să fie bine, spuse Georgette.

– Mi-e atât de frică, răspunse Quinn plângând.

– Știu, draga mea. Știu.

Sosiră doi paramedici de la urgență, în uniformă – un bărbat solid cu față rotundă și o femeie cu părul legat la spate într-o coadă. Quinn le explică despre pata de sânge pe care o găsisese pe pijama, în timp ce femeia înfășură banda unui tensiometru în jurul brațului ei. Bărbatul îi pune o mulțime de întrebări. Era alergică la ceva? Urma vreun tratament medicamentos? Avea probleme cu respirația? În câte săptămâni era însărcinată? Mai sângerase vreodată? Era primul copil? Știa ce grupă sanguină are? Și așa mai departe.

– Mergeți la doctor? întrebă femeia.

Quinn dădu afirmativ din cap.

– Copilul are encefalocel, spuse ea. Mi s-a spus că s-ar putea să nu ajungă la termen.

– Facem tot ce putem, spuse femeia. Strânse pompa ca să afle tensiunea arterială a lui Quinn, apoi îi desfăcu bandajul de pe braț. O să vă pun o perfuzie salină, spuse ea, ca să menținem hidratarea.

Ambii paramedici începură să lucreze. Femeia legă un garou pe brațul lui Quinn și găsi imediat vena. Bărbatul îi spuse să deschidă gura și îi introduse sub limbă un termometru electronic. După ce instală perfuzia, femeia deschise o cutie și începu să lipească mici discuri pe torsul și pe mâinile lui Quinn. În timp ce lucra, o șuviță de păr blond i se desprinsese din coadă și îi căzu pe față. O suflă la o parte și îi explică lui Quinn că îi monitorizau ritmul cardiac.

– E o procedură obișnuită, o asigură ea. Nu aveți de ce să vă faceți griji.

În timp ce femeia vorbea, bărbatul îi puse lui Georgette o întrebare pe care Quinn nu o auzi.

– Nu știu, răspunse Georgette, apoi se întoarse spre Quinn. Ai fost la baie? întrebă ea.

Bineînțeles. Se dusesse la baie să-și scoată pantalonii murdari de sânge,

pe care îi lăsase în chiuvetă. Însă își dădu seama ce anume voiau să afle, iar asta îi provocă greață. Voiau să știe dacă expulzase un fetus în toaletă, apoi trăsesese apa.

– Sunt atât de amețită, spuse Quinn.

– Tensiunea arterială e scăzută, spuse femeia. Se întoarse către bărbat. O punem pe targă și pregătim doi litri de oxigen. Apoi o privi din nou pe Quinn și repetă întrebarea despre baie.

– Nu am fost la toaletă, spuse Quinn. Doar mi-am schimbat hainele murdare de sânge.

– Și unde sunt? Întrebă bărbatul.

– În chiuvetă.

– Unde e chiuveta?

– Chiar lângă dormitorul principal, răspunse Quinn.

Georgette se oferă să-l conducă, iar el luă o pungă roșie de plastic din trusă și o urmă pe scări. Când se întoarseră, punga era plină, iar Quinn reuși să citească literele de pe ea: PERICOL BIOLOGIC.

Când o urcă pe Quinn în ambulanță, Georgette spuse că se îmbracă și vine după ea la spital.

„Mai încet“, își spuse Quinn în timp ce ambulanța gonia pe străzi. „Te rog.“ Nu voia să ajungă la spital înaintea lui Lewis sau a doctorului Bernard. Nu putea să treacă prin asta fără ei. Sally ar trebui să fie cea care îi spune că bebelușul ei murise. Lewis trebuie să fie și el acolo, să o ia de mână și să o îmbrățișeze.

Quinn își imaginează cum un doctor ciudat își scoate mănușile după ce o consultă.

Trebuie să te programăm pentru dilatație și chiuretaj.

Poftim? Și fetița mea?

Doamnă, copilul e mort.

Mort?

Așa e cel mai bine.

Ea știa că asta îi vor spune toți. Așa e cel mai bine. N-a fost să fie. Mersul lucrurilor. Voia lui Dumnezeu.

Ambulanța se opri la spital. Quinn ar fi dorit să le spună să întoarcă și să o ducă acasă, că se răzgândise. Nu voia să treacă prin așa ceva. Însă era prea târziu. Era doar o roțiță dintr-un mecanism uriaș care se învârtea încontinuu și pe care nu îl putea controla. Fu scoasă din ambulanță pe targă și împinsă prin ușile duble care se deschiseseră automat. Quinn își aminti de drumul prin casa bântuită din parcul de distracții, în care zidul se despărțea chiar în momentul în care ciocnirea cu el părea inevitabilă.

O doctoriță o preluă și discută cu paramedicii. Quinn fu transportată apoi în zona împrejmuată de perdele din sala de urgențe și urcată într-un pat.

O asistentă cu piele măslinie și tunsoare sobră trase perdeaua și îi puse

alt tensiometru pe braț. Doctorul rămase de cealaltă parte a perdelei, ca să-și termine conversația cu paramedicii.

– Eu sunt Milena, spuse asistenta.

Quinn tăcu, fără nici o idee. Cum ar fi trebuit să răspundă? „Îmi pare bine să te cunosc“ părea complet nepotrivit.

– Eu sunt Quinn, răspuse ea într-un final.

– Doctorița Kanterman e foarte drăguță.

– Mă bucur, răspuse Quinn, însă nu reuși să-și schimbe expresia.

– Trebuie să te dezbraci de la brâu în jos. Crezi că te descurci?

Quinn își ridică fundul și își scoase pantalonii și chiloții, însă lăsă între picioare bandajele sanitare ca să nu murdărească patul. Îi dădu asistentei hainele.

Perdeaua se dădu la o parte și apără o doctoriță. Avea vreo șaizeci de ani și era palidă, cu părul aspru și cearcăne întunecate sub ochi. Și era înaltă, foarte, foarte înaltă. „Doctorii ar trebui să treacă și un soi de test antiintimidare“, își spuse Quinn.

– Sunt doctorul Kanterman, spuse ea. O să avem grijă de tine.

– Unde e doctorul Bernard? Întrebă Quinn. Avea nevoie de doctorița ei micuță și blândă. De prietena ei.

– E pe drum.

– Și soțul meu? Ar trebui să ajungă.

– Cum îl cheamă? Întrebă Milena.

– Lewis. Lewis Braverman.

Milena spuse că merge să verifice, apoi ieși.

– Trebuie să îți fac o examinare internă, spuse doctorița, punându-și mânușile. Încearcă să te relaxezi.

Quinn scoase bandajele sanitare lipicioase dintre picioare și le privi. Sângele era negru, însă nu era mult.

– Cred că se oprește, spuse Quinn. Am sângerat mult mai mult înainte.

– Păi acum stai întinsă.

Gravitația. Desigur. Quinn simți cum i se strânge inima. Doctorul îi luă bandajele, le privi o clipă, apoi le lăsă deoparte. Quinn își ridică picioarele în suporturi.

– Încearcă să te relaxezi, repetă doctorița, băgând mâna înmănușată în trupul lui Quinn.

„Să mă relaxez. Sigur.“ Făcu grimasă în timp ce doctorița o pipăia.

– Nu ești dilatăată, spuse ea. Și nici nu pare nimic distrus.

– Asta pare... de bine, zise Quinn. Nu voia să-și facă speranțe și știa că acea doctoriță nu îi va da speranțe degeaba.

– Să vedem, spuse doctorița Kanterman, scoțându-și mânușile. Mă întorc imediat.

Quinn așteptă singură, tremurând, neavând altceva la care să se uite

decât tavanul rece și perdelele colorate în dungi țiptoare. Își ținea ambele mâini pe burtă, încercând să-și dea seama dacă bebelușul trăia încă. Ea era mama. Ea ar fi trebuit să știe. De ce îi era atât de greu?

Asistenta Milena se întoarse, împingând un cărucior plin cu echipament electronic.

- Soțul tău completează fișa de asigurare, spuse ea.
- Ce e acolo? Întrebă Quinn, arătând spre cărucior.
- O să verificăm bățile inimii și monitorizăm eventualele contracții.
- Bățile inimii? spuse Quinn. Nu! Vă rog, nu.
- Nu?
- Eu... vreau să vină soțul meu aici.

Lewis fusese lângă ea la nașterea lui Isaac și avea nevoie de el și atunci. Pur și simplu, nu putea trece singură prin asta.

Quinn își aminti de clipa aceea confuză de după nașterea lui Isaac, când doctorul anunțase „E băiețel!“ În loc să fie extaziată, Quinn fusese uimită. Toți prezisese că va avea fetiță, iar Quinn nu-și imaginase altceva. În sufletul ei deja își iubea fiica. De fapt, toate încercările de a-i găsi un nume fuseseră pentru ea un joc. Făcuse două liste doar ca să se conformeze. Știa că avea o fetiță. Nu avea nici o îndoială.

Apoi i-l aduseseră pe acel străin – un băiețel. Cum putea să-l iubească pe acel copil? Nu era pregătită.

Începuse să fie cuprinsă de panică, însă privise chipul lui Lewis, care strălucea de fericire. Se vedea clar că era plin de dragoste. Asta îi înmuiașe inima lui Quinn, iar când îi așezaseră bebelușul nou-născut la piept, se topise complet.

„Da“, își spusese ea, privindu-i chipul micuț care îi căuta sfârcul, „sunt mama ta“. Îl dusesese la sân și i se păruse că totul avea un sens. Era bebelușul pe care trebuia să îl iubească.

Se întorsese către Lewis plângând.

„Avem un fiu“, spusese ea, însă ceea ce dorise să spună era „Nu voi mai fi niciodată aceeași“.

– Procesarea formularelor de asigurare poate dura foarte mult, spuse Milena, și nu e o idee prea bună să amânați.

– Te rog, spuse Quinn.

Era disperată. Dacă acel dispozitiv nu detecta o bătaie a inimii, iar Lewis nu era alături de ea, nu avea nici un sprijin. Se gândi la paharul de votcă pe care îl băuse cu o noapte în urmă și la faptul că alergase în stradă fără să se uite. Quinn își dădu seama că dacă bebelușul era mort, atunci era cu siguranță vina ei.

– Îmi pare rău, spuse asistenta, însă trebuie să urmărim protocolul.

– Sunt sigură că o să ajungă aici într-o clipă, continuă Quinn, plângând.

Asistenta îi văzu chipul și se mai înmuie.

– Nu ar trebui să fac asta, spuse ea, lăsând echipamentul.

Nodul din pieptul lui Quinn începu să dispară.

– Fii binecuvântată, șopti ea.

Milena făcu un semn.

– Nu am avut niciodată discuția asta, apoi ieși.

Rămasă din nou singură, Quinn își duse din nou mâinile la burtă. Însă era prea încordată ca să simtă altceva decât propria ei spaimă. Încercă să numere plăcile de pe tavanul fals ca să-și liniștească nervii, însă fără rezultat. De cealaltă parte a perdelei era examinată altă pacientă. Înceau să vorbească încet, însă Quinn își dădu seama că era o bătrână care se plângea de dureri în piept.

Într-un final, perdeaua de lângă patul lui Quinn se dădu la o parte și intrară patru oameni – doctorița Kanterman, asistenta Milena, doctorița Sally Bernard și Lewis – care transformară spațiul acela îngust într-o parodie tristă a unei petreceri aglomerate.

– Ești mai bine? Întrebă Lewis, iar Quinn își dădu seama că zăgazul care îi ținea în frâu spaima era creat doar din dorințe. Cedă imediat, iar ea începu să plângă în hohote. Lewis o îmbrățișă. Sunt aici, șopti el. O să fie bine.

Quinn nu voia să îi dea drumul. Însă era foarte conștientă că ceilalți o așteptau să termine, așa că îl bătu ușor pe spate pe soțul ei ca să îi dea de înțeles că era pregătită. Însă nu era. Era înspăimântată.

Lewis se ridică și se dădu câțiva pași în spate. Sally Bernard îi strânse mâna lui Quinn, apoi o lăsă. Asistenta îi ceru să se ridice în capul oaselor ca să-i poată înfășura mijlocul cu bandă, apoi o potrivea astfel încât monitorul atașat de ea să fie aproape de centrul abdomenului ei. Doctorița Kanterman porni dispozitivul, iar sunetul acestuia umplu încăperea. Sub el, Quinn simți un zgomot slab, dar stabil.

– Acea e inima ta, spuse doctorița.

Milena schimbă poziția monitorului și iată că îl auzi din nou: acel foșnet rapid și familiar al bătăilor inimii fetusului.

„Este, poate, oare posibil?“ Quinn înghiți nodul din gât.

– Acela e copilul, nu?

– Exact, răspunse doctorița Kanterman.

Naomi trăia încă. Lacrimi de ușurare îi umplură chipul lui Quinn, scurgându-se spre tâmpile. Lewis îi luă mâna și zâmbi, însă părea că mai degrabă încerca să o învezească pe ea decât că era cu adevărat fericit.

– Slavă Cerului, spuse Quinn.

– Asta înseamnă că suntem în afara pericolului? îi întrebă Lewis pe doctori.

– Probabil, răspunse doctorul Kanterman. Mai trebuie să îi facem o

ecografie ca să aflăm ce anume a provocat sângerarea.

– O să aduc aparatura, spuse Milena, apoi ieși. Când se întoarse, împingea un cărucior pe care se afla un monitor de ecograf.

Doctorița Kanterman re poziționează banda de pe burta lui Quinn ca să nu o încurce, apoi întinse gelul rece ca gheața pe pielea ei. Quinn se înfioră.

– Îmi pare rău, spuse doctorița. Aici la Urgență nu avem încălzitoare pentru gel așa cum au la Radiologie.

Porni ecranul, apoi luă transductorul și îl trecu peste mijlocul lui Quinn. Ea își ținea ochii alipiți de monitor în timp ce bagheta se plimba în sus și în jos. Doctorița Bernard veni să vadă mai de aproape.

Camera era tăcută, căci doctorii se concentrau să găsească ceva ce era pentru Quinn la fel de misterios precum o gaură de vierme în spațiu. Ce anume căutau? La un moment dat, ambele doctorițe își apropiară capul de aparat în același timp. Doctorița Kanterman făcu un instantaneu cu un clic de mouse.

– Vedeți asta? îi spuse doctoriței Bernard.

– Da, văd.

– Ce e? întrebă Lewis.

– O clipă, răspunse doctorița Kanterman.

Continuă să miște instrumentul în jurul mijlocului lui Quinn. După mai multe minute o întrebă pe doctorița Bernard dacă dorea să vadă mai de aproape, iar cele două făcură schimb de locuri. Quinn nu înțelegea nimic din imaginile de pe ecran, așa că se concentră asupra chipului doctoriței Bernard, care era foarte serios. Într-un final, lăsă instrumentul jos. Asistenta îi șterse burta lui Quinn și așeză monitorul fetal la locul lui. Camera se umplu din nou de sunetul bătăilor inimii lui Naomi.

Doctorița Sally Bernard își dres glasul și vorbi.

– Credem că ai ruptură parțială, ceea ce înseamnă că o bucată de placenta s-a desprins din peretele uterin. Asta a provocat sângerarea. Pare că se coagulează. Și din ce ne dăm seama, bebelușul primește acum suficient sânge și suficient oxigen.

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă Quinn.

– De obicei, este rezultatul unei traume sau al unei căderi.

– Deci e de la accidentul de mașină?

– Cel mai probabil.

Quinn se albi. La urma urmei, era vina ei.

– O s-o pierd?

– Sincer, Quinn, nu știm. Am vrea să te monitorizăm câteva ore, apoi să evaluăm din nou situația.

– Care este cel mai optimist scenariu posibil? întrebă Lewis.

– Ei bine, răspunse doctorița Bernard, dacă bătăile inimii copilului sunt puternice, iar sângerarea încetează, putem presupune că placenta s-a

coagulat fără probleme. În acest caz, dacă dorești să păstrezi sarcina, recomandăm odihnă la pat ca să nu apară riscul altei rupturi.

Dacă dorești să păstrezi sarcina. Cuvintele acelea o scoaseră pe Quinn din colțul sigur în care se retrăsese după ce auzise bătăile inimii copilului.

– E vreun pericol pentru Quinn? Întrebă Lewis.

– Nu îi amenință viața, însă...

– Însă? reluă Lewis.

– Cu cât înaintează sarcina, cu atât mai greu e să faci avort. Iar dacă fătul moare în uter după douăzeci și patru de săptămâni, cea mai sigură metodă este să îi inducem contracții sau să așteptăm să intre natural în travaliu.

– Care sunt riscurile? Întrebă Lewis. Care sunt riscurile să se întâmple așa ceva?

Cele două doctorițe schimbă o privire.

– Foarte mari, răspunse doctorița Bernard.

Quinn simți mâncărimi pe scalp. Nu-și putea imagina ceva mai teribil decât să nască un copil mort. Își duse mâna la gură să-și oprească geamătul de durere, însă prea târziu.

Capitolul 28

Quinn își ținu brațul peste ochi, ca să se ferească de lumină. Ea și Lewis erau singuri, ascultând sunetul clar al inimii bebelușului Naomi.

– Nu pot să fac asta, spuse Quinn. Nu pot să nasc un copil mort.

El se așează pe marginea patului.

– Vrei să faci avort? Întrebă el blând.

Ea ar fi trebuit să știe că urma să o întrebe asta și să fie pregătită. Însă nu era.

– Nu pot face nici asta, răspunse ea, apoi se mișcă, făcându-i și lui loc să se întindă. Se întoarse spre el, ținându-și monitorul ca să nu alunece. Își puse capul pe pieptul lui și rămaseră tăcuți, întinși acolo, ascultând inima lui Naomi.

– Draga mea, știi că ți-e greu, spuse el într-un final. Însă cred că astăzi ar trebui să te hotărăști.

Quinn se întoarse iar pe spate și privi din nou plăcile din tavan. Își aminti scena de la nașterea lui Isaac, când adrenalina o ajuta să treacă peste durerea contracțiilor. „Împinge!“ spusese doctorița Bernard când ajunsese la zece centimetri. „Nu pot“, își răspunsese ea în gând. „Sunt prea obosită.“ Însă cumva își găsisese puterea. Când doctorița spusese „Mai tare!“, Quinn se simțise furioasă și frustrată. Chiar nu vedeau cât de obosită era? Deja dăduse tot ce avea, ba chiar mai mult. Cu toate astea, se gândise că noua viață își face loc să iasă din ea și își adunase energia dintr-un loc despre care nici măcar nu știuse că exista. „Din nou!“ spusese doctorul. „E imposibil“, ar fi vrut ea să strige. „Nu mai pot.“ Însă o făcuse. Apoi din nou. Și din nou. Până când, în sfârșit, apăruse bebelușul, o viață nouă și alunecoasă. Fiul ei.

Cum o să fie să treacă prin tot acel chin ca să dea naștere unui copil mort? Fiica ei, lipsită de viață și vineție. Quinn își imagina cum se întorcea acasă de la spital cu Lewis, cu bancheta din spate goală. Vor parca în fața casei și vor trânti portierele, iar zgomotul singurătății va fi înăbușit de aerul încremenit al străzii lor din suburbie. Apoi urma înmormântarea. Un coșciug minuscul.

Bătaia inimii fetei era la fel de puternică. Quinn se întoarse spre Lewis.

– Nu știu ce să fac. Spune-mi tu. Spune-mi ce să fac!

– Vrei să hotărăsc eu?

– Da. *Te rog.*

El se ridică din pat și se așează pe un scaun mic și înalt de metal din colț, ca și când ar fi avut nevoie de spațiu fizic pentru gândurile lui. Începu

să se legene ușor, iar Quinn își dădu seama că era foarte concentrat. Într-un final, se ridică din nou și se apropie de patul ei.

– Tu ești lumea mea, Quinn, spuse el, cu ochii roșii și umezi. Pentru mine ești cel mai important lucru. Urăsc să văd că treci prin așa ceva și mi-aș dori să pot să îndrept eu lucrurile. Să-l pot însănătoși pe copil. Să-ți fac sarcina ușoară și fără probleme. Dar nu pot. Își șterse nasul. Cred... cred că cel mai bine e să faci avort acum cât se mai poate. Și cred că în adâncul sufletului tău asta vrei de fapt și tu... nu-i așa?

– În adâncul sufletului vreau ca acest copil să trăiască și să fie sănătos. Asta vreau.

– Știu.

Quinn își duse mâinile la ceafă, cu degetele împreunate. Își aminti că stătea exact în aceeași poziție pe un șezlong în Fiji, privind apele albastre și limpezi precum cristalul ale Oceanului Pacific. Ce viață ușoară. Ce viață ușoară și stupidă. Și ce blestem era să știe că putea să fugă atât de ușor. Nu dorea să întrerupă sarcina. Dorea să nască acel copil. Însă posibilitatea foarte reală de a o pierde după aceea sau de a naște o fetiță fără viață era de neîndurat. Se ridică în capul oaselor și desfăcu centura, ținând cu mâna monitorul pentru inima fetei. O scoase de tot și o așeză lângă ea.

– Bine, răspunse ea. Fac avort.

Capitolul 29

Quinn nu era prea sigură de ce anume coborâse la subsol când nu avea vreo intenție să plece. Știa doar că la ora trei dimineața, când stătea întinsă în pat, încă trează, simțea nevoia să se confrunte cu bestia din viața ei și să-și urle nedreptatea.

De ce? De ce simțea că era vina portalului?

Nu, nu era. Era furioasă că o parte din ea încă era tentată. Ar fi atât de simplu. Putea să se strecoare și scăpa de tot. De dimineață n-ar mai fi existat programarea pentru avort. Și nici sarcina. Însă nu ar mai fi existat nici Lewis și nici Isaac în viața ei.

Până atunci fusese ceva la care evitase să se gândească, pentru că să-și părăsească soțul și fiul era de neconceput. Oare? Însă dacă o făcea? Cum ar fi fost să-și lase toate problemele în urmă? Oare ea și Eugene se vor bucura de o viață perfectă cu prieteni și bani, și călătorii, și petreceri, și faimă?

Quinn își aminti o glumă dintr-unul din filmele ei preferate, *Annie Hall*. Personajul interpretat de Diane Keaton încerca să-l convingă pe cel interpretat de Woody Allen să abandoneze Coasta de Est și să meargă pe Coasta de Vest, unde nu aveau altceva de făcut decât să stea degeaba toată ziua și să se uite la filme. „Și, treptat, îmbătrânești și mori“, răspundea Woody. Și toți înțeleseseră gluma. Viața nu avea sens dacă nu te zbați. Însă nu simțise niciodată că viața alături de Eugene era una lipsită de griji. El avea nevoie de atenție constantă. Și nu era niciodată mulțumit.

– Mă mint singură, spuse ea cu glas tare.

Își iubea soțul. Își iubea fiul. Dacă pur și simplu avea de ales între viața de aici și cea cu Eugene, nici n-ar fi stat pe gânduri.

Elementul-surpriză era Nan.

Quinn coborî scândura de călcat, își puse mâinile pe fisură și începu să plângă. Îi era atât de dor de mama ei. Dacă ar fi fost acolo, își spuse Quinn. Dacă...

– Mami?

Era Isaac. Quinn nici măcar nu-l auzise intrând.

– Ce faci acolo sus?

Era furioasă. Isaac era ultimul om din lume căruia putea să-i facă față atunci. Copilul își trecu limba peste buzele uscate, un obicei care se înrăutățea când vremea era rece. De obicei, în perioada aceea a anului Quinn îi dădea cu balsam de buze înainte să se culce, însă în acea seară uitase.

– Am visat urât, spuse el.

Cum să-l liniștească și să fie mama dulce și blândă pe care o merita el, când copilului din pântecul ei nu-i putea oferi nici măcar o șansă la viață? Și, mai rău, cum putea fi mamă când se gândea să părăsească de tot acea viață?

– Du-te înapoi în pat, îi spuse ea.

El nu se mișcă deloc. Rămase acolo, în pijamaua lui cu Sponge Bob, holbându-se la fisură.

– Ce e aia? întrebă el, arătând cu degetul.

– Nimic. Du-te înapoi la culcare.

– S-a spart zidul?

– Da, puțin.

– Vreau să pun și eu mâna pe el.

Quinn se gândi la ziua în care descoperise primul portal din viața ei și îndrăznise să atingă cealaltă parte. Nu era mai mare decât era el acum. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trecut și și-ar fi retrăit viața fără să își rupă piciorul în ziua aceea? Oare ar fi fost totul diferit? Oare acea mică schimbare din viața ei determinase ceea ce a urmas? Dacă n-ar fi petrecut acele săptămâni în pat citind și iubind din ce în ce mai mult cărțile, s-ar mai fi dus să lucreze la Baston's ca adult și apoi i-ar mai fi întâlnit pe Eugene și pe Lewis? Sau ar fi avut o cu totul altă viață, cu alt copil, alt soț, altă existență? Oare în acest moment ar mai fi stat într-un subsol rece în ultima zi din viața fiicei ei nenăscute? Oare mama ei ar mai fi fost în viață?

Nici una dintre alegerile pe care trebuise să le facă în viață nu fusese dreaptă. Și-ar fi dorit ca Isaac să nu fi stat atunci în fața ei, trăgând de acea parte a sufletului ei care se cutremura de durere. Avea nevoie să fie lăsată în pace.

– Vreau să pun mâna pe asta, repetă el, făcând un pas în față.

– Nu!

El întinse mâna.

– Pare argintie.

Quinn îi prinse mâna înainte să atingă fisura.

– Ai auzit ce-am spus? strigă ea. Du-te sus în clipa asta!

– De ce țiți?

– Pentru că nu mă ascuți. Acum du-te! Nu vreau să-ți *văd* fața, nu vreau să-ți *aud* vocea! Și nu vreau să pui *vreodată* mâna pe zidul ăsta. Ai înțeles?

Isaac făcu ochii mari. Mama lui nu-i mai vorbise niciodată așa. Niciodată. Chipul său se înroși și o grimasă teribilă îi transformă trăsăturile dragălașe într-o mască urâtă.

– Mami! strigă el, apoi începu să plângă.

Iar furia lui Quinn se transformă într-o ură de sine acidă; se prăbuși la podea, se ghemui și începu să suspine. Isaac își puse mânuța pe spatele ei.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău!

Însă Quinn nu se putea opri din plâns.

– Du-te înapoi la culcare, spuse ea. Du-te.

Isaac se întoarse și plecă trăgându-și nasul. Quinn plânse în timp ce asculta sunetul pașilor lui pe scări.

Greutatea suferinței lui Quinn era mai apăsătoare decât toate greutatea pe care le ridicase în viața ei. O simțea ca pe o forță fizică ce amenința să o zdrobească, iar ea nu avea puterea – sau dorința – să se ferească.

Își ținu ochii strâns închiși, dorindu-și ca atunci când îi deschidea totul să fie altfel. Însă nu era. Încă era jos pe podea, în spălătoria din subsolul ei.

Dar în acel moment Quinn zări ceva ce nu mai văzuse până atunci. Era altă fisură – o crăpătură nouă în peretele fundației, care începea de jos și avea o înălțime de șaptezeci de centimetri. Înțelese imediat ce era – un portal către viața în care se hotărâse să nu facă abort.

Greutatea de pe umerii lui Quinn se dublă. Cum o să poată să continue cu viața aceasta știind că luase și cealaltă hotărâre? Nu avea nici o șansă la liniște. O să-și petreacă restul vieții gândindu-se la acea decizie.

Se întinse către fisură și încercă să-și simtă viața din cealaltă parte. Era la fel de chinută. Acolo se întreba dacă luase decizia corectă să ducă mai departe acea sarcină. Cealaltă Quinn era consumată de spaima de a da naștere unui copil mort, însă era la fel de speriată și la gândul vieții tragice pe care ar fi putut-o avea fiica ei.

Atunci lui Quinn îi trecu prin minte un gând și mai înfiorător. Dacă în cealaltă viață fiica ei se năștea vie, oare se va mulțumi să rămână aici? Sau tentația de a trece dincolo va fi chiar și mai mare? Oare își va petrece restul vieții plimbându-se între cele două vieți, cea în care avea o fiică cu dizabilități și asta? Cum ar putea – cum ar putea orice mamă – să facă față unui asemenea chin?

Cu cât stătea mai mult pe podeaua rece, cu atât se simțea mai cuprinsă de o nebulă împotriva căreia nu putea lupta. Era mult prea mult.

Atunci își aminti ceea ce îi spusese mama ei despre depresia care o îndemnase să încerce să se sinucidă. Nu era tristețe, era întuneric. Exact așa se simțea Quinn. Iar întunericul era atât de cuprinzător, încât nu putea zări nici măcar o rază de lumină.

Quinn nu știa de când zăcea pe podeaua rece. Nici nu-și dădu seama când se ridică. Însă următorul lucru pe care îl făcu fu să urce pe vechea scândură de călcat și să se târască prin fisură.

Capitolul 30

Călătoria fu îngrozitoare, rece și o îngrețoșă, însă era oricum ultima. De câte ori trecuse dincolo, trecerea înapoi devenise din ce în ce mai dificilă, iar acum știa că va fi imposibilă. Pentru că nu doar crăpătura din subsol devenise mai mică, ci și trupul ei se mărise. Așa că, chiar dacă reușea să ajungă până la zid – lucru care era destul de improbabil, având în vedere că temperatura apei din cadă ar fi trebuit să fie acum atât de rece, încât Quinn se îndoia că ar fi supraviețuit în ea – tot nu ar reuși să treacă prin el.

Quinn ieși în baia apartamentului ei din Manhattan, tremurând. Se înfășură într-un prosop mare și intră în vârful picioarelor în dormitorul întunecat, unde Eugene dormea. Pe fereastră intra suficient de multă lumină cât să-i vadă silueta. Stătea într-o parte, cu fața la perete. Deschise încet un sertar să caute haine, apoi auzi foșnet de cearșafuri. Quinn rămase nemișcată și îl privi cum se întoarce pe partea cealaltă și își întinde brațul peste pat. Oare se va trezi? Ascultă până când îi auzi respirația, adâncă și regulată. Se îmbracă și se strecură afară din dormitor, cu pantofii în mână.

Bucătăria era luminată slab de licărirea ceasului de la cuptorul cu microunde. Aprinse o veioză mică, luă telefonul și formă numărul părinților ei din Long Island.

– Alo? Vocea lui Nan era aspră de la somn.

– Eu sunt, șopti ea.

– Quinn? Ce s-a întâmplat?

– Ne putem întâlni la Blue Bird?

Era un restaurant din Queens, cam la jumătatea distanței între apartamentul lui Quinn din Manhattan și casa părinților ei din Long Island. Și partea bună era că rămânea deschis toată noaptea.

– Când? Acum? întrebă mama ei.

– În jumătate de oră. Vin direct acolo.

– Cât e ceasul?

Quinn se uită la ceasul digital.

– Aproape patru.

– S-a întâmplat ceva?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Se lăsă o tăcere scurtă, în care Nan se gândi la rugămintea ei.

– Bine, răspunse ea. Ne vedem în jumătate de oră.

Quinn puse ușor telefonul în furcă și se duse la ușa din față cu pantofii în mână. Îi lăsă jos și deschise dulapul. Scârțâi. Își ținu respirația. Tăcere. Quinn răsuflă ușurată. Își luă haina și o îmbracă, apoi se aplecă să se încălze.

Când se ridică, Eugene stătea în spatele ei.

– Unde te duci? întrebă el.

– M-ai speriat, spuse ea, ducând mâna la inimă.

– E patru dimineața.

Ea își băgă mâinile în buzunarele hainei ca să nu o vadă tremurând.

– Trebuie să mă întâlnesc cu mama, spuse ea.

Eugene își încrucișă brațele. Avea pantaloni de pijama cu imprimeu și nu purta bluză.

– Ai pe altcineva?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Eugene.

– Ai. Ai pe altcineva. Știam eu.

– Nu am pe altcineva.

– De ce te-ai duce să îți vezi mama la patru dimineața?

– Și de ce m-aș duce să-mi văd *amantul* la patru dimineața?

– Ca să ți-o tragi.

– Trebuie să ai încredere în mine, spuse ea, dând ochii peste cap.

– O să se întâmple ceva foarte rău, spuse el. Simt asta.

Ea se întoarse și deschise ușa.

– Ia un Xanax și du-te să te culci.

– Te rog, nu pleca. Părea înspăimântat și disperat, ca și când ar fi bănuit că nu o va mai vedea niciodată.

– Trebuie, spuse ea și închise ușa în urma ei.

– Nici măcar nu-ți iei la revedere? strigă el prin ușă.

p ce se îndrepta spre restaurant, Quinn încercă să împace șapte ani de dor cu realitatea faptului că mama ei va rămâne de acum în viața ei. Problema era că momentele cele mai agonizante în care îi lipsise aveau legătură directă cu lucrurile la care tocmai renunțase.

Își aminti de noaptea în care îl născuse pe Isaac. Era sfârșită. Nu dormise de aproape două zile. Lewis se dusese acasă, iar Quinn era singură în salonul de spital. Era slăbită, sub influența hormonilor și a emoțiilor. Trecuse efectul anesteziei locale și o dureau cumplit locul unde fusese cusută. Și totuși, era sigură că va adormi rapid. Cum să n-o ia somnul? Era mai obosită ca niciodată.

Și totuși, somnul nu venea. Se simțea ca și când trupul ei uitase cum să se oprească. Quinn se legăna pe muchia îngustă dintre agitație și neliniște.

Celălalt pat din cameră ea liber, așa că putea să dea drumul la televizor, ceea ce de obicei avea asupra ei efectul unui somnifer. Însă în noaptea aceea, nu. Îl închise și, o oră mai târziu, era încă trează. Aprinse lumina și luă cartea pe care o adusese cu ea. După vreo câteva capitole, paragrafele începură să-și piardă sensul, așa că lăsă cartea jos și, într-un final, adormi. Însă, după câteva minute, o trezi un zgomot. Aduceau încă o

proaspătă mămică în salon. Femeia și asistenta încercau să păstreze liniștea, însă era prea târziu. Quinn se trezise.

După ce plecă asistenta, colega ei de salon luă telefonul să sune pe cineva, iar Quinn își puse perna pe cap, încercând să adoarmă din nou. Fără rezultat. Cealaltă femeie vorbea cât de încet putea, dar se afla la doar câțiva metri distanță de Quinn, de care o despărțea doar o perdea.

– E băiețel, șopti femeia. Are trei kilograme și jumătate. Știu. Da, Benjamin Jacob. E atât de frumos. Cred că seamănă cu tine. Bine. Nu prea pot să vorbesc, te sun de dimineață. Da, foarte mult! Și eu te iubesc, mamă.

Din gâtul lui Quinn se auzi un sunet.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse femeia. Însă mama m-ar fi omorât dacă n-aș fi sunat-o.

– E în regulă, răspunse Quinn, ca și când ar fi încercat să se convingă că nu avea motiv să fie deprimată.

Și ce dacă primul lucru pe care-l făcuse femeia aceea după ce născuse fusese să-și sune mama? Nu însemna că existența lui Quinn nu mai avea sens. Nu avea nevoie de aprobarea mamei ei ca să valideze nașterea fiului ei. Reacția lui Nan *nu* era punctul după fiecare propoziție din viața ei. Putea să aibă o viață fericită și fără mamă. În mod normal, ar fi putut să se convingă de adevărul aceluia gând. Însă, în noaptea aceea, când rămăsese fără absolut nici o resursă, se simțea pustie.

– Felicitări, spuse Quinn pe un ton înecat.

– Mulțumesc, îi răspunse colega de salon. Și ție. Al tău ce e?

– Băiețel. Isaac Nathan.

– Ce drăguț. Cred că ești foarte fericită.

Quinn avea chipul ud. Își șterse lacrimile cu mâna.

– Da.

A doua zi, asistentele închiseră ochii, deși lângă patul lui Quinn erau mai mulți vizitatori decât avea voie să aibă o dată. Lewis era acolo, bineînțeles, împreună cu tatăl și cu fratele ei, și Cordell, părinții și sora lui Lewis și două prietene de-ale lui Quinn. Abia era loc pentru toate florile; cu toată acea pălăvrăgeală veselă, era o sărbătoare în toată puterea cuvântului.

– Pariez că n-ai da clipa asta pentru nimic în lume, spusese Cordell.

Quinn privi spre colega ei, care vorbea cu singura persoană care era lângă ea în clipa aceea, mama ei, apoi din nou spre Cordell.

– Așa e, mințise ea.

Nan stătea într-un separeu cu o cană aburindă în față când sosi Quinn. Arăta ca o persoană trezită din somn, cu ochii umflați și părul pieptănat în grabă. Quinn se așeză în fața ei și comandă o ceașcă de cafea.

– Mă gândesc că ai ceva foarte important să-mi spui, începu Nan.

– Așa e. Quinn fusese hotărâtă să nu o ia pe ocolite, însă acum că se

găsea față în față cu mama ei, cuvintele se învârteau în jurul ei luate de vânt.

Nan își încrucișă brațele în așteptare. În restaurant era cald, însă Quinn încă simțea frigul de afară. Tremură și se strânse cu brațele, apoi închise ochii. Îi redeschise și se hotărî să înceapă cu începutul.

– Îți mai amintești de tipul acela, Lewis, pe care l-am cunoscut cu zece ani în urmă? întrebă ea.

– Desigur, răspunse Nan. Erai gata să-l părăsești pe Eugene pentru el.

Chelnerița îi aduse cafeaua lui Quinn. O picătură căzu pe masă, iar Quinn își puse degetul pe ea, gândindu-se la Isaac care desena pui din laptele vărsat. Începu să plângă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Nan.

Quinn scutură din cap. Nu putea vorbi.

– Spune-mi, insistă Nan.

– Chiar l-am părăsit pe Eugene pentru el, mamă.

– Poftim?

– M-am căsătorit cu Lewis. Avem o casă în suburbie. Și un băiețel. Îl cheamă Isaac și are șase ani. Privi chipul mamei ei.

– Nu... începu Nan, apoi se opri. Dumnezeuule, spuse ea.

– Ți-a moștenit talentul. Și ochii.

– Dumnezeuule, repetă Nan.

– În toți acești ani, continuă Quinn, am rezistat tentației de a trece prin portal ca să văd... viața asta alternativă.

Nan își duse mâna la gură, ca și când ar fi vrut să se sigileze ca să poată absorbi totul.

– Apoi, spuse Quinn, dar se opri. Nu putea vorbi despre asta. Nu-i putea explica despre copil. Sau cel puțin, nu încă. De ce mi se întâmplă asta? întrebă ea. De ce am viețile astea separate? Portalurile astea? Știu că are legătură cu ziua în care ți-ai tăiat venele, însă tot nu înțeleg.

Nan își lăsă ochii în ceașca de cafea, însă privirea ei era distantă.

– Te rog, zise Quinn. Spune-mi.

Nan ridică privirea.

– În acea zi am murit, răspunse ea. Amândouă am murit. Știu că am murit pentru că am văzut lumina aceea perfectă. Știi la care mă refer. Oamenii spun că e frumoasă, însă niciodată nu spun că e un gen de frumusețe pe care nu l-ai văzut niciodată. Nu are cum să nu te atragă. Bineînțeles, tu erai cu mine – în pântecul meu. Călătoream împreună, însă tu nu voiai să vii. Tu voiai să te naști, te împingeai spre viață, în vreme ce eu te trăgeam spre moarte. Apoi, într-o clipă insesizabilă, ai intrat în ambele lumi. Am simțit asta. Am simțit despărțirea. Erai în același timp vie și moartă. Iar în clipa aceea a trebuit să fac o alegere, să vin cu tine ori într-un loc, ori în celălalt. Însă tu... tu nu ai mai avut de ales. Tu deja dispăruseși în două direcții diferite.

Nan făcu o pauză și privi pe fereastră. Încă era întuneric și singurele lucruri vizibile erau farurile mașinilor și ale camioanelor care treceau pe șosea. O privi din nou pe Quinn și continuă:

– Pentru mine a fost o decizie teribilă. Trebuia să te abandonez ori în viață, ori în moarte. M-am gândit până în ultima secundă să aleg moartea. Era ceea ce îmi doream eu. Și era mult mai simplu. Totuși instinctul meu matern m-a învins. Aveai nevoie de mamă, așa că m-am întors. Își șterse cu un șervețel lacrimile care îi curgeau pe obraji. Speram să nu afli niciodată, însă ai știut. O parte din tine a știut mereu.

– Da, cred că da.

– Îmi pare rău că nu ți-am vorbit niciodată despre asta.

– Și ce anume mi-ai fi putut spune? răspunse Quinn ridicând din umeri.

– Nu știu.

– Ți-a părut vreodată rău că ai ales să te întorci?

Nan scutură din cap.

– Singurul lucru pe care îl regret e că în acea zi am pierdut o parte din mine. Am încercat să o recapăt prin tine și Hayden, însă nu am reușit niciodată.

– Ce anume ai pierdut?

– E greu de explicat. O consideram partea fericită din mine, însă nu e vorba chiar de asta. Încă mai pot să simt fericire... bucurie... extaz, spune-i cum vrei. E mai degrabă ca și când aș fi pierdut o paletă de culori. Am pierdut culorile vii, vesele. Toate acele nuanțe încântătoare care dansează în lumină.

Quinn înțelese acum portretul mamei ei pe care i-l cumpărase Lewis în Berkshires. Motivul pentru care nu semăna perfect cu ea era pentru că artistul surprinsese acea parte din Nan care murise.

– Poate că ai lăsat veselia împreună cu acea versiune a mea care a murit, spuse Quinn. Poate că, la urma urmei, nu ai abandonat copilul.

Nan se întinse și îi strânse mâna.

– Sper să fie așa.

Quinn privi lung la cana de cafea, încercând să înțeleagă realitatea noii ei existențe. De acum nu va mai avea altă viață în afară de asta. Sorbi din cană și urmă în minte drumul parcurs de lichidul fierbinte prin gât până în stomac. Avea nevoie să accepte acea realitate fizică.

– Ai bănuțit asta? o întrebă pe mama ei. Ai bănuțit că aveam o viață alternativă?

– Știam că se întâmpla ceva, însă nu eram foarte sigură. Poate am știut la nivel subconștient. Poate asta am încercat să aflu cu acele tablouri. Poate am simțit că mai exista o Quinn și acela era modul meu de a încerca să ajung la tine.

– Nu cred că asta e, spuse Quinn, clătinând din cap. Ceea ce ai încercat să surprinzi, acea esență care continua să ți se refuze, nu eram eu. Erai tu.

Nan tăcu și se gândi la cuvintele fiicei ei.

– Poate că ai dreptate, spuse ea. Poate că, de fapt, căutam propria mea lumină. Făcu o pauză și oftă. Eram atât de diferită atunci.

– Știi, spuse Quinn. Te-am văzut.

– Cum adică?

– Nu chiar *pe tine*, ci un portret de-al tău. A fost pictat cu mult timp în urmă, de un coleg.

Nan își încreți fruntea.

– Îmi aduc aminte de acel tablou, spuse ea. Unde l-ai găsit?

– La o galerie din Berkshires... cu Lewis. Simțea un dor teribil. O să-i fie atât de dor de el.

– Quinn, spuse mama ei, de ce ești aici?

Închise ochii, încercând să blocheze imaginile cu Lewis și cu Isaac.

– Am fost nevoită să părăsesc cealaltă viață.

– De ce?

Quinn își frecă fruntea, încercând să găsească o cale să explice totul.

– N-ai vrut să mă căsătoresc cu Lewis, spuse ea.

– Asta nu e adevărat.

– Ba da, insistă Quinn.

– Mi-a plăcut Lewis. Am crezut că o să-ți fie bine cu el.

– Atunci de ce mi-ai spus să nu mărit cu el?

– Am spus că nu *cred* că o vei face. Făceam pe avocatul diavolului. Doream să te căsătorești cu el. Știam că ai duce o viață mai bună cu el. Însă mai știam și că nevoia ta ca alții să aibă nevoie de tine era atât de puternică, încât poate nu vei lua decizia corectă. Așa că te-am împins în direcția cealaltă, sperând ca tu să faci invers.

– Dar *chiar* m-am măritat cu Lewis! Iar tu ai fost atât de deprimată pentru asta, că pur și simplu te-ai îmbrăcat în negru la nunta mea.

Nan se lăsă pe spate.

– Am fost deprimată la nunta ta?

– Ca și cum ai fi fost în doliu.

– Îmi luam medicamentele?

– Nu știu, recunosc Quinn.

– Poate pur și simplu aveam o zi proastă.

Quinn scutură din cap, evitând privirea mamei ei.

– Atunci? Întrebă Nan.

– Nu pot să spun.

– Uită-te la mine, continuă Nan.

Quinn ridică fruntea și privi ochii verzi cu sclipiri de chihlimbar ai mamei ei.

– Te-ai sinucis, spuse ea. Nu voia să pară furioasă, însă cuvintele sunau ca o acuzație.

– Poftim?

– Te-ai sinucis pentru că m-am căsătorit cu Lewis.

– Nu!

– Ba da! Ai luat o supradoză de medicamente și te-ai omorât. Te-a găsit tata în baie. A încercat să te resusciteze, dar deja erai moartă.

– Oh, nu.

– L-ai părăsit. M-ai părăsit. Ne-ai părăsit pe toți.

– Poate a fost un accident.

– M-ai dat la o parte.

– N-aș fi putut.

– Chiar înainte să mori ai pictat un tablou. Trebuia să fie un portret de-al meu, însă eram amândouă, de o parte și de alta a unei uși. Tu stăteai pe un scaun înalt și priveai în față. Eu eram de cealaltă parte și încercam să intru.

Nan își mușcă buza, iar Quinn își dădu seama că mama ei își imagina tabloul. Probabil își putea imagina și culorile, și umbrele, și putea vedea expresiile. Nan privi pe fereastră în beznă, apoi din nou spre Quinn.

– Dacă eram deprimată când l-am pictat, spuse Nan, probabil mă gândeam la sinucidere. Probabil mă gândeam că, dacă mă sinucid, nu îți va fi dor de mine, cea adevărată, ci de mama care ți-ai fi dorit să pot fi. Draga mea, probabil l-am pictat pentru că mă gândeam că îți va fi mai bine fără mine. Se lăsă obosită pe spate.

Quinn cuprinse ceașca de cafea cu mâinile tremurânde.

– De asta am plecat și eu. Pentru că le va fi mai bine fără mine.

– Te referi la soțul și la fiul tău?

Quinn oftă greu și încuviință din cap.

– Și fiica mea, spuse ea încet.

– Nu ai pomenit nimic de vreo fiică.

– Pentru că nu se va naște niciodată. Voiam să-i pun numele Naomi, dar...

– Dar?

– E bolnavă. Are o fisură în craniu. Și mi s-a spus că, cel mai probabil, o să moară.

– Îmi pare atât de rău, Quinn.

– Aveam atâta nevoie de tine.

– Așa cum poate avea și ea de tine?

– Nu. N-am putut să merg până la capăt. Am făcut programare la avort, apoi am plecat. I-am părăsit și pe Naomi și pe Isaac, și pe Lewis. E mai bine așa.

– Chiar crezi asta?

– Ar fi trebuit să auzi cum i-am vorbit lui Isaac.

– Dumnezeu știe că n-am fost niciodată o mamă exemplară, Quinn. Însă te-ai gândit vreo clipă că ți-e mai bine fără mine?

– Niciodată!

– Nu pot să-ți spun eu ce să faci cu copilul, Quinn, însă soțul și fiul tău au nevoie de tine. De asta sunt sigură.

Quinn privi pe fereastră. La orizont apăruse o lucire roșiatică de la soarele care începuse să răsară. Se gândi la Isaac care privea pe fereastră, apoi alerga în dormitorul ei să o trezească. Ce făcuse?!

– Oh, Dumnezeule! E prea târziu. Nu pot să o fac. Nu pot să mă întorc!

– De ce nu?

– Pentru că de câte ori trec aici, întoarcerea devine tot mai dificilă. Iar acum... nu cred că se mai poate.

– Trebuie să încerci.

– Dar, mamă, mai e ceva. Ceva prea oribil.

Nan deveni lividă. Oare simțea ce anume urma să-i spună Quinn? Quinn luă mâinile calde ale mamei ei între degetele sale înghețate.

– Portalul dintre cele două vieți se închide, spuse ea. Iar dacă mă întorc acolo – dacă reușesc cumva să trec – deschizătura va dispărea în urma mea și va rămâne doar un perete solid de beton. Și viața asta... cred că și viața asta va dispărea.

Nan începu să respire cu greutate pe nas. Chipul i se aspri, iar privirea îi deveni metalică.

– Trebuie să te întorci oricum.

– Cum aș putea?

– Trebuie. Trebuie să încerci. O să te ajut eu.

– Dar, mamă...

– Câți ani ziceai că are Isaac?

– Șase, răspunse Quinn, cu ochii plini de lacrimi.

– Are nevoie de tine.

Tremuratul mâinilor pusese deja stăpânire pe tot corpul lui Quinn.

– Da, are!

Nan se ridică.

– Să mergem.

– Ești sigură?

Mama ei dădu afirmativ din cap.

– Însă asta înseamnă să sacrifici totul.

– Nu e adevărat, spuse ea, îmbrățișându-și fiica.

Capitolul 31

În timpul drumului cu mașina înapoi spre oraș, Quinn îi spuse lui Nan despre celelalte călătorii și cum apa trebuia să fie din ce în ce mai rece de câte ori se întorcea. Îi mai spuse despre fisura din subsol, din spatele vechii scânduri de călcat, și despre cum îi simțise prezența încă din primul moment în care se apropiase de ea.

Nan dorea să știe mai multe despre viața ei. Lewis se purta frumos cu ea? Cum era căsnicia lor? Hayden era bine? Tot cu Cordell era? Vorbea des cu tatăl ei? Își vedea de viața lui? Nan punea întrebare după întrebare, iar Quinn trebuia să se străduiască să îi facă față.

În timp ce traversau podul Fifty-ninth Street, cu magnifica linie a orizontului din Manhattan profilându-se în depărtare, tăcură amândouă. Cerul senin de la prima oră a dimineții era fundalul perfect, iar atenția lui Quinn, ca de obicei, trecu de la Empire State Building – simplu de reperat după turnul care depășea linia aceea neregulată – la clădirea Chrysler, ce își afișa cu mândrie coroana ei în stil Art Deco. Însă astăzi priveliștea se simțea altfel și ea știa de ce. Mama ei nu o va mai vedea niciodată.

Quinn privi în dreapta. Nan privea lung, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu trebuie neapărat să fac asta, spuse Quinn. Pot să rămân aici cu tine.

Nan scutură hotărâtă din cap.

– Nu.

Quinn strânse mâna pe volan, încercând să și tragă puterea de unde putea.

– Spune-mi despre Isaac, spuse Nan. Începe, te rog, cu începutul.

Iar ea se conformă. Îi povesti lui Nan că își făcuse testul de sarcină acasă într-o dimineață, când Lewis dormea încă. După ce văzuse că era pozitiv, scosese periuța de dinți a lui Lewis din suportul de deasupra chiuvetei și o înlocuise cu bagheta testului. Apoi îl trezise să meargă la serviciu. Ea se așezase pe pat, așteptând o reacție și începuse să râdă când auzise un chiuit puternic din baie. Știa că mai târziu o să primească plângeri de la cuplul morocănos care locuia în apartamentul vecin, însă nu-i păsa. Îi spuse lui Nan despre travaliu și naștere și îi povesti că Isaac fusese ușor palid când îl aduseseră acasă și trebuiseră să-l țină lângă geam într-un coș, pe care îl mutau din oră în oră după soare.

Îi mai spuse mamei ei cât de repede luase copilul în greutate, că mânuțele lui se făcuseră precum chiflele. Apoi că începuse să slăbească după ce învățase să meargă, iar acum era atât de slăbănog că foarte greu

găsea blugi care să nu cadă de pe el. Îi mai povesti și cum trebuise să-i coasă fruntea la doar doi ani, după o căzătură la locul de joacă. Și că era un mic artist talentat, care desena încă de când învățase să țină creionul în mână. Îi mai spuse că Isaac avea un răs molipsitor și că îi plăcea să se joace cu figurine și cu seturi de construcție mai mult decât cu mașini și trenulețe.

– Și îi place să creadă în Zâna Măseluță, continuă Quinn, însă e sceptic. Ar trebui să vezi lupta care se dă între sufletul și mintea lui.

– Te-a și întregat?

– Da. Iar formularea a fost foarte amuzantă. Nu a venit să mă întreg direct dacă există. A zis: „Dacă Zâna Măseluță n-ar exista, mi-ai spune?” Era ca și când nu știa sigur dacă vrea să afle adevărul. Dorea doar să știe dacă putea avea încredere în mine.

– Și ce i-ai răspuns?

– Cred că i-am dat răspunsul potrivit. I-am spus: „Dacă m-ai *întreg*, ți-aș spune adevărul“. Apoi am așteptat să mai spună ceva, dar nu a făcut-o, așa că am adăugat: „Vrei să mă întregi?“ I-a luat cam un minut să răspundă.

– Ce-a spus?

Quinn zâmbi la acea amintire.

– A spus nu, apoi și-a luat creioanele și a început să coloreze.

– Ce băiețel fermecător, răs Nan. Și mă bucur că-și găsește liniștea în artă.

– I-am dat un caiet de schițe din atelierul tău, spuse Quinn. Cel mai mult, îi place să deseneze pe el.

– Dă-i tot, spuse Nan. Culorile și pensulele mele, paletele, pânzele, cărbunii. Tot ce am lăsat în urmă.

– Așa voi face.

– Și nu-l duce la lecții de desen prea curând. Lasă-l să creeze.

Quinn simțea cum i se taie respirația.

– În regulă.

– Asigură-te că se inspiră din natură. Trebuie să vadă munți și lacuri.

– Exact.

– Du-l să vadă Jones Beach iarna, continuă Nan. O să adore lumina de acolo.

– Da.

– Îl duci la muzee de artă?

– Bineînțeles.

– Și ce anume îi place?

– Artiștii moderni. Adică îi place totul. Însă arta secolului douăzeci îl extaziază.

– Perfect. Reacționează visceral. Este deștept ca mama lui?

– E mai deștept.

– Îl strigă pe Phil „bunicule“? întregă Nan.

– Îl strigă „tata Phil“, iar el îl iubește la nebunie.

– Pariez că Arlene îl mănâncă de viu, spuse Nan, referindu-se la mama lui Lewis.

Quinn își dădea seama că mama ei încerca să fie puternică, însă vocea i se pierduse. Quinn o privi în ochi. Trebuia să-i fie foarte greu.

– Sunt foarte apropiați, spuse ea.

– Mă bucur că are o bunică, spuse mama ei, dând din cap.

– Îmi pare rău... începu Quinn, însă trebui să se oprească. Plângea prea tare ca să poată articula vreun cuvânt. Trase adânc aer în piept. Îmi pare rău că nu îl vei cunoaște niciodată.

– Și mie.

Era o dimineață de sâmbătă, iar traficul era destul de lejer, așa că ajunseră repede în Manhattan. Quinn parcă mașina în garajul de sub bloc, însă nu era pregătită să coboare. Încă mai erau atât de multe de spus. Opri motorul și se întoarse spre mama ei.

– Am găsit ceva în camera ta. Un pachet cu un costumaș de nou-născut. Ai scris numele meu pe el.

– Îmi aduc aminte, răspunse Nan. Strângeam hainele tale de bebeluș, le împachetam ca să le dau la săraci. Tatăl tău îmi tot spunea să le păstrez în caz că mai aveam o fetiță vreodată. Însă hainele îți rămâneau mici prea repede, iar eu nu mai aveam unde să le pun. Mă cunoști doar, dacă nu folosesc ceva, *arunc*. Oricum, am avut un moment rar de sentimentalism când am împachetat acel costum micuț. Te adusesem acasă de la spital în el și mi se părea foarte prețios, ca și când încă ai fi fost în el. Pur și simplu, nu am putut să-l arunc. Așa că l-am împachetat și l-am pus undeva, însă nu mi-am adus niciodată aminte unde anume.

– L-ai pus într-un sertar din șifonier și a căzut în spate. Probabil a stat acolo toți acești ani. Acum e la mine acasă. Mă gândeam... mă gândeam că poate îi va purta noroc lui Naomi.

Nan îi prinse mâna lui Quinn.

– Sper că îi va purta.

– Mamă, sunt speriată. Mi-e teamă că va muri. Se opri să-și înghită nodul. Și mi-e teamă și că va trăi.

– Ești mai puternică decât crezi.

– Oare?

– Nu spun că va fi ușor, continuă Nan, însă acolo ai un partener pe cinste.

– Știu.

– O să treceți împreună prin asta.

Oare? Quinn încă nu-și putea imagina cum va fi să-și petreacă restul vieții ca părinți ai unei fetițe bolnave.

– Crezi că pot s-o fac? Crezi că pot fi mama unui copil cu dizabilități?

Mama ei îi atinse ușor fața, iar Quinn închise ochii. Nu voia să se oprească. Voia să rămână în mașină acolo, cu mâna mamei ei pe obraz, pentru tot restul vieții.

– Când ai început să-l iubești pe Isaac? Întrebă Nan.

Isaac. Doar gândul la el o făcu pe Quinn să se simtă sfâșiată. Cât de mult își dorea să-l poată ține în brațe din nou! Și totuși... Luă mâna mamei ei și o sărută.

– Imediat după ce s-a născut, răspunse Quinn. L-au curățat și l-au așezat la pieptul meu. Și-a întors spre mine chipul micuț, iar eu... am fost copleșită.

– L-ai iubit pentru că era perfect?

Quinn scutură din cap.

– La fel o să simți și pentru Naomi.

– Da! răspunse Quinn plângând.

Nan se aplecă spre ea și o îmbrățișă.

– Să mergem, spuse ea.

Quinn inspiră adânc, apoi făcu la fel și mama ei, încercând să prindă putere una de la cealaltă.

– Bine, șopti ea.

Găsiră apartamentul gol, după cum se așteptase Quinn. Eugene era obsedat să meargă în fiecare sâmbătă dimineață la fitness cu antrenorul personal.

Quinn o conduse pe mama ei direct la baie, unde răsuci robinetul de apă rece al căzii.

– O să trebuiască să adaug gheață.

Nan se duse după ea în bucătărie, unde Quinn ținea un pahar sub aparatul de gheață de pe ușa frigiderului ca să îl umple.

– Ajunge? Întrebă Nan.

– Din păcate, nici pe departe.

– Atunci hai să nu ne prostim, spuse Nan. Deschise congelatorul și scoase tot recipientul cu gheață.

Se întoarseră în baie și turnară toată gheața în cadă. Chiar dacă păruse o cantitate mare, în apa adâncă abia se vedea.

– Nu știu dacă va fi de ajuns, spuse Quinn, încercând apa cu mâna. Ce-o să facem? Știa că la trei străzi distanță era un magazin unde se vindea gheață la pungă, însă îi era teamă că, chiar dacă ar fi alergat până acolo și înapoi, Eugene ar fi ajuns acasă înaintea ei. Nu voia să fie nevoită să dea explicații pentru toate astea.

– Nu trebuie să fie neapărat gheață, spuse Nan, apoi se duse din nou în bucătărie. Deschise congelatorul și începu să caute. Găsi trei pachete de gheață pe care Quinn și Eugene le folosiseră pentru geanta frigorifică de plajă. Mai scoase alte câteva pachete de carne în pungi de plastic

neidentificate, o sticlă de votcă Grey Goose și patru pungi de legume înghețate.

– Cred că ajung astea, spuse ea.

– E ca o ciorbă înghețată, răspunse Quinn, aplecată peste cada plină cu acele combinații ciudate care pluteau în ea.

Își scoase pantofii și șosetele și își băgă piciorul drept în apă ca s-o încerce. Răceala era atât de dureroasă, încât o simțea ca pe o arsură, însă Quinn își ținu piciorul acolo până îi amorți. Îl scoase, iar în timp ce pielea ei se dezgheța în aerul cald al băii, se simțea ca și când ar fi luat foc.

– Nu cred că pot să fac asta! spuse ea plângând, îmbrățișându-și mama.

Mama ei o ținu strâns o bucată bună de vreme. Quinn simți cum hotărârea ei slăbește. Poate ar trebui să rămână acolo totuși. Nan se desprinsese de ea și o privi în ochi.

– O să faci asta, spuse ea.

– Mamă... începu Quinn. Lacrimile i se scurgeau de pe buze în gură.

– Știu, răspunse Nan. Și eu te iubesc.

– Nu pot să-mi iau rămas-bun de la tine.

– Atunci nu o face. Intră în apă.

Quinn făcu ce-i spusese mama ei și intră în apa rece din cadă, în acel amestec ciudat de obiecte. Rămase îmbrăcată, cu toate că știa că hainele nu-i vor ține prea mult de cald. Se așeză.

– Oh, Dumnezeu! Este atât de rece. Îi clănțăneau dinții.

Mama ei se aplecă și o sărută pe frunte.

– Deci cam asta e, spuse Quinn. Își sărută mama. Mulțumesc, șopti ea. Trase adânc aer în piept, apoi se scufundă în baia de gheață.

Își ținu ochii închiși, luptându-se cu instinctul de a se ridica în capul oaselor ca să scape de durerea teribilă a frigului. Simțea că îi ard membrele. Cât mai avea până simțea împunsătura? Și dacă nu o simțea? Putea să moară de atac de cord sau hipotermie în doar câteva minute.

„Ar trebui să mă ridic“, își spuse ea. „La naiba cu asta!“

– Sărută-l pe Isaac din partea mea, spuse mama ei.

Isaac! Desigur. Dacă nu murea înainte, putea să-l revadă curând, foarte, foarte curând.

Senzația de arsură fu înlocuită de amorțeală. Dacă ar mai rezista un pic! Începu să-și simtă pieptul greu și se întrebă dacă nu cumva făcea atac de cord. Dorea să se ridice și să respire, însă îi era teamă că nu va mai reuși să coboare din nou.

Apoi îl simți. Era doar un impuls ușor, însă Quinn recunoscuse senzația. Pleca. Deschise ochii. Încă nu era prea târziu să se răzgândească. Mama ei încă era acolo, aplecată deasupra ei.

„Nu pot să fac asta!“ își spuse Quinn. „Nu pot să-mi părăsesc mama!“

Încercă să se ridice, însă nu reuși. Atunci își dădu seama că mama ei avea brațele înțepenite de fundul căzii. Nan o ținea jos.

– La revedere, Quinn, spuse Nan.

Quinn se simți absorbită în beznă cu o smucitură puternică și violentă. Deschise gura și respiră adânc. Era vie.

Însă mama ei era acum moartă. Quinn simți imediat asta. Nici urmă de Nan. Punct.

Quinn se îndrepta goală, tremurând, înapoi către cealaltă viață a ei. Curând va ajunge la zidul din subsol și se întreabă dacă va reuși să se strecoare și să se întoarcă la familia ei sau va fi prinsă pentru totdeauna în acel loc de trecere umed și mucegăit.

Lumină. Era prima rază de speranță a lui Quinn. Fisura nu se închisese complet. Însă, când ajunse la ea, nu-și dădea seama cum să se strecoare dincolo. Era atât de mică.

Totuși trebuia să încerce. Își băgă capul, însă umerii ei erau prea mari. Nu mergea. Însă dacă își ridica brațele deasupra capului ca un înotător, reușea. Se dădu înapoi și încercă din nou, cu mâinile în față și capul prins strâns între brațe. Își zgârie brațele și spatele de cimentul dur, însă reuși să-și treacă umerii. Se înfioră de durere când își trecu sânii moi prin suprafața aspră. Abdomenul ei umflat era cea mai grea parte. Era prea mare și prea rotund pentru despicătura îngustă. Quinn se prinse de scândura de călcat și se împinse cât de tare putu, ignorând faptul că-și sfâșia carnea. Într-un final își trecu și burta, apoi coapsele și picioarele. Se terminase.

Quinn reușise. Era acasă.

Capitolul 32

Quinn rămase în spălătorie, goală, udă și înfrigurată. Închise ochii și își puse ambele mâini pe stomac. Rănile ei erau doar superficiale. Naomi era încă vie. Simțea asta.

Își luă pijama și se duse în baie, unde făcu un duș lung și fierbinte. Își îngriji rănilor, se îmbracă din nou în pijama, apoi se urcă în pat lângă Lewis. Se așteptase să fie fericită că era vie și recunoscătoare că era în siguranță, la căldură. Însă, în timp ce se holba în tavan, suferința o izbi ca un val uriaș. Mama ei era moartă. Dispăruse pentru totdeauna. Iar Quinn simțea cum se îneacă în propria durere. Încercă să-și stăpânească lacrimile, dar nu reuși. Lewis se trezi și se întoarse spre ea. O luă în brațe și o mângâie pe spate.

– Te simți bine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

– Pot să te ajut cu ceva?

Quinn încercă să vorbească, dar nu reuși. Scutură din nou din cap. Isaac apără în ușa dormitorului lor.

– Mami?

– Mami nu se simte prea bine, amice, spuse Lewis, ridicându-se. Hai să mergem jos și să o lăsăm să se odihnească. Îți pregătesc eu micul dejun.

– Stai, spuse Quinn. Întinse brațele, iar Isaac veni spre ea. Te iubesc, spuse ea în părul lui moale.

– Aseară ai fost atât de ciudată, spuse el.

– Da, spuse ea, râzând și plângând în același timp. *Chiar* am fost ciudată aseară.

Lewis îl duse jos ca să o lase pe Quinn să se odihnească. Singură în dormitor, ea își aminti de ziua în care sunase tatăl ei ca să-i spună că mama ei era moartă. La început nu înțelegea ce spunea și trebuise să repete de trei sau patru ori ca să priceapă. O mare parte din ceea ce se întâmplase după aceea rămânea în ceață, căci creierul ei se închisese total. Însă ceea ce își aminti era că suferința era o boală fizică, la fel ca gripa. Simțea că tot trupul ei era lent, sensibil și dureros. Nu doar sufletul ei, ci și sângele, oasele, carnea ei.

Așa se simțea și acum, și asta o obosea atât de rău. În doar câteva minute căzu într-un somn adânc, ca și când gravitația însăși o trăgea în subconștient. Când se trezi, simți miros de pâine prăjită și ouă din bucătărie. Era destul de amețită cât să adoarmă din nou, însă foamea o făcu să se dea jos din pat, căci cu o zi în urmă nu mâncase aproape nimic. În plus, trebuia

să-i spună ceva urgent lui Lewis.

– Te simți mai bine? întrebă el când o văzu intrând în bucătărie.

– Cafea, spuse ea. Trebuia să curețe pânzele de păianjen de pe ochi și să-și recapete puterea de a vorbi.

El îi așează o ceașcă în față, apoi o farfurie cu ouă – omletă nu prea rumenită, așa cum îi plăcea ei – și pâine prăjită din făină integrală. Oare Lewis uitase că în acea dimineață nu avea voie să mănânce ca să se pregătească de operație? Nu conta. Era înfometată și încă prea adormită ca să facă conversație, așa că mănca plină de lăcomie, căpătând energie și putere.

În sfârșit dădu pe gât ultima gură de cafea și își dresе glasul. Lewis ridică privirea din ziar.

– N-o fac, spuse ea, vorbind repede. Avea multe de spus și dorea să termine înainte să fie întreruptă. Nu fac avort. Vreau să-i dau o șansă acestui copil. Știu că dacă reușește să se nască la termen o s-o iubim la nebunie și o să ne întrebăm cum de-am fi putut trăi fără ea. Iar dacă nu trăiește, ei bine... e imposibil să ne dăm seama cât de mult vom suferi. Însă o să trecem prin asta. Ești alături de mine? Simt că da. *Sper* că da. Și mai sper că nu crezi că asta e o încercare greșită ca să mă revanșez pentru problemele pe care le-am avut cu mama și cu moartea ei. Nu e. Chiar nu e. Pur și simplu simt... simt că deja sunt mama lui Naomi și trebuie să fac asta. Așa că trebuie să anulăm, Lewis. Trebuie să sunăm și să anulăm programarea. Nu vreau să trec prin asta.

– Liniștește-te, răspunse el. Deja am făcut-o.

– Poftim?

– Știu că nu ai fost în pat azi-noapte, spuse el. Te-am auzit când te-ai ridicat și ai coborât la subsol. Nu știu ce faci acolo, însă îți respect intimitatea. Ai nevoie de timpul tău privat. Cred că și eu fac același lucru cu echipamentul meteo. În orice caz, după ce ai plecat am observat că scoseși costumul de copil pe care l-am găsit în șifonierul mamei tale. Însă nu doar te-ai uitat la el și l-ai împachetat la loc. L-ai întins pe o pernă, ca și când ți-ai fi imaginat că în el se afla un bebeluș. A fost un gest atât de dulce. Atunci am știut că dorești copilul. Și îndată ce mi-am dat seama de asta am știut că și eu îl vreau.

Quinn aproape uitase de asta, însă avea dreptate. După ce zăcuse în pat multe ore, fără să poată să adoarmă, despachetase costumul mic și roz, cu bonețica și ghetuțele asortate. Le întinsese și încercase să și-l imagineze pe bebelușul ei îmbrăcat cu ele. Era ca și când i-ar fi datorat lui Naomi să încerce să se gândească la ea ca la un copilăș viu. Însă, desigur, erau doar haine, bucăți goale de material. Iar ea era prea îndurerată ca să-și găsească alinare.

„Acolo e alinarea ta“, își spusese ea, privindu-l pe Lewis. „Chiar

acolo.“ Cât de recunoscătoare era că mama ei jucase rolul de avocat al diavolului cu ani în urmă și o împinsese să facă alegerea corectă.

Atunci Quinn văzu ceva ce nu mai văzuse de când se născuse Isaac. Lewis plângea.

– Așa că, în urmă cu puțin timp, continuă el, când au sunat de la biroul doctoriței Bernard ca să confirmăm programarea, le-am spus că ne-am răzgândit. De fapt, le-am spus că mai avem nevoie de câteva zile ca să ne mai gândim, însă știam că n-o vom face.

– Oh, Lewis. Se duse și se așeză pe genunchii lui. Îți mulțumesc.

El o cuprinse cu brațele și își așeză mâinile pe burta ei. Era prea devreme ca să simtă mișcările copilului, însă gestul era liniștitor.

– Am un sentiment foarte puternic că vom ajunge să o ținem în brațe și o vom iubi, spuse Quinn. Mai mult nu știu.

În acea după-amiază, Isaac avea ultimul lui meci de fotbal din acel sezon. Quinn și-ar fi dorit să meargă, însă trebuia să respecte instrucțiunile stricte de a se odihni.

Isaac stătea în echipament în fața ei, bosumflat, cu tricoul lui ridicol atârându-i până la apărători.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu-mi doresc să fiu altundeva decât la meciul tău azi, însă trebuie să fac ce-mi spune doctorul.

Isaac își încrucișă brațele. Dorea ca mama lui să fie acolo și cu asta, basta.

– Am o idee, spuse Lewis. O să filmez tot meciul, iar mama o să-l poată vedea când ne întoarcem. Ce zici?

Quinn își dădu seama că lui Isaac îi surâdea ideea, însă nu era pregătit să renunțe la supărare.

– Să-ți mai spun ceva, spuse ea, luându-l pe genunchi. Îndată ce doctorul spune că am voie să fac mișcare, te duc la atelierul bunicii să luăm vopsele.

– Pentru mine?

– Pentru tine. Cred că i-ar fi plăcut să le ai tu. Quinn tăcu o clipă și înghiți nodul din gât, forțându-se să nu plângă. Știu că i-ar fi plăcut.

El își lăsă capul pe umărul ei.

– Îmi par rău că te-am supărat aseară, zise el.

– Oh, dragul meu. Nu a fost vina ta. Eram foarte tristă și am greșit să-mi vărs supărarea pe tine. Îmi pare rău.

El ridică din umeri.

– Mă ierți? Întrebă ea.

El dădu afirmativ din cap, iar ea îl sărută.

– Pot să iau și pensulele? Întrebă el

– Poftim?

– Pot să iau și pensulele bunicii?

Și atunci știu că Isaac o iertase. Scena din urmă cu o seară era istorie și i se va șterge din minte.

– Bineînțeles, răspunse ea.

Mai târziu, după ce Lewis și Isaac plecaseră, Georgette veni în vizită cu o farfurie de briose și un teanc de cărți. Quinn era fericită să aibă companie. Era ca și când doliul din urmă cu șapte ani reîncepea atunci, însă de data asta nu era o perioadă formală de doliu, când oaspeții treceau ca să-i mai distragă atenția. Și nimeni nu știa cât de recentă era suferința pe care o simțea. Acea vizită era o diversiune bine-venită.

– L-am văzut pe Lewis când a plecat, explică Georgette, și mi-a spus că trebuie să stai o vreme la pat. Mă gândeam că ai nevoie de ceva de citit.

Quinn aruncă o privire spre titluri. Toate erau romane erotice, scrise sub diverse pseudonime ale lui Georgette.

– Printre astea e ceva ce nu trebuie să ascund de Isaac?

– Nu.

Quinn îi zâmbi recunoscătoare lui Georgette.

– Mulțumesc, draga mea prietenă. Vrei o ceașcă de cafea? Sau un ceai?

– Tu stai jos și fac eu.

Georgette se duse în bucătărie. Când se întoarse cu băuturile, o întrebă pe Quinn cum se simțea.

– Obosită, însă bine.

– Lewis nu mi-a spus prea multe. E totul în regulă?

– Încă nu știm. Acum suntem fericți că n-am pierdut-o.

Georgette îi strânse mâna.

– Îmi pare rău că nu am ajuns la spital. Nu mi-a pornit mașina și a trebuit să fie remorcată până la atelierul auto. Ieri se pare că a fost începutul problemelor mele.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Esteban s-a despărțit de mine.

Quinn rămase o clipă pe gânduri. Nu știa că te puteai despărți și de un iubit virtual.

– Îmi... pare rău, spuse ea.

– Se pare că s-a săturat să aștepte după mine toată dimineața și s-a cuplat cu o iubită mai veche. Iar acum au o relație fierbinte.

– Ești supărată?

– Am fost.

– Cum de-ai trecut atât de repede peste asta? Întrebă Quinn în timp ce scotea hârtia de pe o brișă.

– L-am ucis.

– Poftim?

– În romanul la care lucrez acum este un personaj inspirat de el. Însă

în loc de arhitect peisagist l-am făcut plimbător de câini profesionist. Iar ieri l-au mâncat rechinii.

- Și cum anume ajunge un plimbător de câini să fie mâncat de rechini?
- O corcitură înnebunită îl face să cadă de pe un debarcader.

Quinn râse.

- A fost foarte satisfăcător, spuse Georgette, zâmbind.
- Ți-e dor de el? Întrebă Quinn.
- Deja l-am înlocuit.

Asta o surprinse pe Quinn.

- Deja ai alt iubit cibernetic?

– Da! răspunse Georgette, cu mâna la inimă. Se vede? Simt că strălucesc.

- Ești incorigibilă. Cum îl cheamă?

– Pamela.

- Pamela? repetă Quinn, aproape înecându-se cu brioșa.

– Arată foarte bine.

– Dar, Georgette, ești cea mai heterosexuală persoană pe care o cunosc.

– Nu trec de partea cealaltă, spuse prietena ei, ridicând din umeri. E doar un experiment.

– Dar de ce?

– M-am gândit că am încercat aproape tot în rest.

– Sunt sigură, spuse Quinn râzând. Sincer, nu știu ce m-aș face fără tine.

– Probabil ți-ai găsi o prietenă mai puțin nebună.

– N-ar fi același lucru, spuse Quinn, scuturând din cap.

– De ce?

– Pentru că am nevoie de... Se opri o clipă să se gândească. De veselie ta.

– Îmi place asta, spuse Georgette.

– Și mie, răspunse Quinn, apoi încercă să zâmbească, însă era atât de multă durere amestecată cu acea recunoștință, încât ochii i se umplură de lacrimi.

– Sigur ești bine? Întrebă Georgette.

Quinn ridică din umeri.

– Nu știu. Mă gândeam la mama. Tăcu o clipă. În fine. Am doar o zi grea.

– E în regulă, spuse Georgette. Nu scrie nicăieri că nu ai voie să-ți fie dor de cineva. Sunt sigură că sunt momente în care te simți ca și când s-ar fi întâmplat ieri.

„Chiar s-a întâmplat ieri“, își spuse Quinn.

– Mulțumesc pentru înțelegere, adăugă ea.

– Vrei să mergi acolo? Întrebă Georgette. Aș fi fericită să te duc dacă crezi că mersul la atelierul ei te ajută.

Quinn scutură din cap.

– Mulțumesc oricum, spuse ea.

Ideea de a merge atunci la atelier era mai mult decât putea să îndure. Însă curând va trebui să se ducă să elibereze locul.

– M-am hotărât să vând cea mai mare parte din tablourile ei.

– Probabil a fost o decizie dureroasă.

– Mă gândeam că va fi. Adică mult timp nici n-am vrut să aud.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

Quinn își țuguie buzele, gândindu-se cum să răspundă.

– Nu am înțeles niciodată ce lucru rămăsese neterminat. Mă gândeam că încerc să înțeleg de ce s-a sinucis. Însă tot ce trebuia să fac era să o iert.

– Și ai iertat-o?

Quinn se gândi la greutatea sacrificiului pe care îl făcuse când se hotărâse să-și lase mama în urmă și cât de aproape fusese să se răzgândească. Dar sacrificiul mamei ei fusese mult mai mare.

– Da, răspunse Quinn. Am iertat-o.

Capitolul 33

Quinn petrecu următoarele două săptămâni odihnindu-se, lăsându-l pe Lewis să facă toate treburile în casă. Celelalte mămici o înlocuiau când îi venea rândul să ducă la școală copiii cu mașina, iar Georgette fu fericită să fie cea care se ducea zilnic la stația de autobuz să-l ia pe Isaac, care părea, în sfârșit, să înțeleagă că mama lui nu dispărea nicăieri. Lui Quinn îi plăcea să creadă că începuse să se maturizeze, însă știa că era posibil să fi simțit că ea nu mai putea accesa portalul care o îndepărta de el. Într-adevăr, crăpătura din zidul de la subsol din spatele vechii scânduri de călcat se închisese, lăsând în urmă doar o urmă abia vizibilă. Iar noua fisură pe care o văzuse în noaptea aceea dispăruse complet, ca și când n-ar fi existat vreodată.

Pentru Quinn, faptul că accepta acum ajutorul de care avea nevoie era la fel de dificil ca întotdeauna. Însă măcar reușise să-și înfrângă instinctul de a-l refuza. „Pentru tine“, șoptea ea pântecului său de câte ori simțea nevoia să se ridice de pe canapea și să facă ordine prin casă sau să arunce un teanc de rufe în mașina de spălat.

Două săptămâni mai târziu, când se duse să o vadă pe doctorița Sally Bernard și i se spuse că nu mai era nevoie să stea la pat fără să facă nimic, Quinn rămase încântată.

– Asta nu înseamnă că poți să te duci să alergi la maraton, o avertiză doctorița ei. Nu vreau să fii neatentă. Iar dacă simți crampe trebuie să te așezi imediat și să te odihnești. Și, bineînțeles, dacă începi să sângerezi...

– Te sun imediat, promise ea.

– Știu că oamenii consideră că să fii mamă este cea mai grea treabă din lume, spuse Sally zâmbind, însă asta nu se compară nici pe departe cu statul degeaba, privind cum îți fac alții treburile.

– Așa e, aprobă Quinn.

– Într-o zi o să aprecieze sacrificiile pe care le facem pentru ei, spuse Sally.

Auzind cuvântul sacrificii, Quinn simți un fior brusc, ca și când s-ar fi întors în cada cu apă rece ca gheața. Se cutremură, realizând că spiritul mamei ei va fi întotdeauna cu ea.

– Mamă? spuse Isaac după câteva zile, în timp ce își lua gustarea după școală. Când putem merge în atelierul bunicii să luăm vopsele?

O firimitură de ciocolată neagră din prăjitura pe care o mânca îi rămăsese liptă pe față ca o aluniță – versiunea băiețel a lui Marilyn Monroe – și asta o făcu pe Quinn să zâmbească. Îl șterse cu degetul mare.

– Ce-ar fi să mergem astăzi? spuse ea.

– Daaa? răspunse el, făcând ochii mari.

– Da.

În acea dimineață, Quinn îl sunase, în sfârșit, pe Ellis Everett, dealerul de artă, și îi spusese că putea să vândă mai multe tablouri ale mamei ei. Ea urma să păstreze peisajul la care lucra Nan înainte să moară și să-l așeze deasupra canapelei din sufragerie. Hayden își va lua portretul, pe care dorea să-l pună în camera de oaspeți din apartamentul său, însă Cordell insistase să-l așeze pe un perete din dormitorul lor, chiar deasupra computerului său. Tatăl lor va atârna portretul lui în casa din Florida. Quinn încă nu se hotărâse ce se facă cu *Zidul*, tabloul cu mama și fiica despărțite și totuși împreună. Nu voia să i-l dea lui Ellis, însă nu putea să-l aducă acasă, căci îi amintea constant de sinuciderea mamei ei. Poate că îl va înrăma și îl va lăsa în atelier, acolo unde credea că îi era locul.

– Pot să iau și șevaletul? întrebă Isaac după ce intră în goană în camera inundată de soare.

– Nu văd de ce nu, spuse Quinn.

Ea și Lewis plănuiau să termine construcția subsolului din casă și să-l transforme într-o cameră de joacă, și își dădu seama că putea amenaja într-un colț un atelier pentru Isaac. Nu va avea lumina naturală minunată a spațiului mamei sale, dar se va descurca.

– Luăm și tablourile bunicii? întrebă el.

Ea privi în jur la teancurile de pânze înrămate din cameră.

– Mă tem că nu, spuse ea. Cele mai multe vor fi vândute.

El păru surprins, aproape revoltat.

– Unor străini?

– Unor iubitori de artă.

El rămase o clipă pe gânduri și păru mulțumit de răspuns.

– Pot să mă uit la ele?

– Desigur.

Quinn își ajută fiul să se uite prin teancul de tablouri de pe podea, din care cea mai mare parte erau peisaje. Când dădură peste un tablou ce înfățișa Jones Beach în lumina iernii, ea îl scoase. În prim-plan era o colibă cenușie pe a cărei ușă scria DOAR PENTRU SALVAMARI. Umbrele primelor ore ale dimineții se alungeau peste nisip, iar cerul părea nesfârșit.

– Ce părerea ai de asta? întrebă ea.

– Simt mirosul plajei, spuse el.

– Cred că și eu, râse Quinn.

– Îmi place, continuă el, înclinându-și capul într-un fel care o făcu pe Quinn să-și dorească să-l strângă în brațe.

– Vrei să-l păstrezi? Am putea să-l punem în camera ta.

Isaac bătu din palme, iar Quinn întoarse pânza să citească pe spate. Avea o etichetă pe care scria *Lumina dimineții pe o plajă pustie*.

Se uită la restul tablourilor împreună cu el, înveselindu-se la reacțiile lui. Quinn îi spuse că vor avea fotografii ale tuturor tablourilor, așa că vor putea să le vadă oricând doreau.

– Unchiul Hayden! exclamă el când ajunseră la un teanc de pânze neînramate.

– Îți place?

– E drăguț.

– Drăguț? râse ea. Da, cred că e drăguț.

Îi arată și un portret de-al tatălui ei și încercă să treacă rapid peste tabloul cu ea și Nan împreună și totuși despărțite, însă Isaac o opri.

– Stai, spuse el. Aici ești tu.

– Exact, spuse ea. Iar bunica e pe scaun.

– Cred că te așteaptă, spuse el.

Quinn nu răspunse. Nu putea. În ultima vreme încercase să se aline cu gândul că spiritul mamei ei va fi întotdeauna cu ea. Însă amintirea faptului că nu o va mai vedea niciodată în carne și oase îi stârni un val nou de durere.

– Mami, plângi?

– Un pic.

– De ce?

Ea își înghiți nodul din gât.

– Pentru că... mi-e dor de ea.

– Cred că ar trebui să luăm tabloul acesta, nu pe cel cu plaja, spuse el.

Asta era prea greu. Isaac dorea tabloul. Mama ei probabil dorise ca acel tablou să fie al ei. Și totuși...

– Nu știu, copile, spuse ea.

– Dar e preferatul meu, insistă el.

– De ce e preferatul tău?

El își încruntă fruntea mică și își linse buzele uscate.

– Când mă uit la el nu știu ce se va întâmpla. Poate că o să deschizi ușa să treci dincolo, poate că nu. E ca începutul unei povești.

– Nu m-am gândit niciodată așa la el, spuse ea și asta era adevărat – nu o făcuse. Quinn privi lung tabloul și se gândi să îl ia acasă. Ar putea oare să vadă acel tablou și altfel decât ca pe un bilet de adio? Oare ar putea deveni o alinare care să-i amintească de hotărârile pe care le luaseră atât ea, cât și mama ei?

Quinn scoase pânza din teanc și o așeză pe șevalet ca să fie la nivelul ochiului. Făcu câțiva pași în spate să vadă mai bine.

– Mamă, putem să-l luăm? Putem să-l luăm în loc de cel cu plaja? Te rog?

Quinn continuă să privească tabloul, chipul mamei ei care se uita direct la ea. Chiar părea că Nan aștepta ceva.

– Nu, îi spuse ea lui Isaac, în timp ce se apropie și scoase tabloul. Îi puse o mână pe umăr. Le luăm pe amândouă.

Fără vreun portal care să-i distragă atenția și fără să mai fie nevoită să stea la pat ca să se odihnească, zilele lui Quinn reveniră la normal, umplute cu activitățile firești, chiar dacă la dimensiuni reduse, ale unei femei care era soție și mamă. Totuși se desfăta cu drumuri ocazionale la magazin, pregătindu-se pentru venirea pe lume a lui Naomi cu un optimism secret. Nu îndrăznea să spună nimănui și să riște să primească priviri pline de grijă și de compasiune. Nu dorea așa ceva. Quinn credea din toată inima că o va aduce acasă pe Naomi de la spital. Nu știa cât de bolnavă va fi, însă știa că o vor iubi.

Alese o culoare deschisă și caldă pentru pereții camerei copilului și cumpără vopsea roz pentru ferestre ca să se potrivească cu nuanțele amestecate pe care le alesese pentru pătuț. Costumașul de copil pe care îl purtase ea în ziua în care părinții ei o aduseseră acasă fusese spălat, împachetat în hârtie și așezat într-un sertar.

În tot acest timp, Quinn și-o imaginea pe mama ei alături de ea, dar și reacțiile și încurajările ei. Se întrebă dacă nu cumva exagera un pic. La urma urmei, n-ar trebui să simtă un sfârșit? Poate ar trebui să meargă la cimitir și să-și ia rămas-bun din nou... de data asta pentru totdeauna.

Într-o dimineață luminoasă și friguroasă de decembrie, Quinn se duse la Cimitirul New Montefiore din estul Long Island, la mormântul mamei ei. Piatra de mormânt era o placă simplă și cenușie de granit pe care scria:

NANETTE GILBERT SOȚIE • MAMĂ • ARTISTĂ 1946–2002

Quinn luă o piatră netedă și o așază deasupra. Își trecu degetele înmănușate peste anul morții ei și privi în jur. În acea zi nu prea se vedea nici o mișcare. În fața ei, în depărtare, un cuplu stătea în fața unui mormânt. Dincolo de ei, cineva care părea să fie îngrijitor îngenunchease, probabil ca să adune gunoiul. Quinn își trase eșarfa peste nas și gură și se cuprinse cu brațele împotriva vântului.

Auzi uși de mașină închizându-se și privi la dreapta. Cu câteva șiruri în jos se vedeau un dric și mai multe mașini, iar oamenii coborau, închideau portierele și se îndreptau încet către mormântul persoanei iubite care urma să fie coborâtă în pământ.

Quinn își scoase mănușa și atinse numele mamei ei, ca și când literele gravate ar fi fost fermecate. Însă era doar piatră.

O femeie de la acea înmormântare urlă de durere, iar vântul îi purtă glasul peste terenul plat. Quinn recunoscuse acea durere. Venea dintr-un loc unde pierderea se întâlnea cu furia. „E atât de nedrept“, părea să spună acel strigăt. „Îl iubesc prea mult pe acest om ca să dispară.“

Exact așa se simțise Quinn când fusese îngropată mama ei. Însă acum furia dispăruse. Suferința ei era împletită cu recunoștința. Quinn își sărută degetele și atinse numele mamei ei.

– Te iubesc mamă, spuse ea. Mulțumesc.

Duminica următoare, la micul dejun, Lewis anunță că urma să fie o zi neobișnuit de caldă pentru decembrie, un dar rar chiar înainte ca vremea să fie cea mai rece din an.

– Ar trebui să profităm, spuse el. Să facem ceva în aer liber.

– Să mergem la grădina zoologică? sugeră Quinn.

– Pe plajă! spuse Isaac.

Părinții lui îl priviră.

– Nu e chiar *atât* de cald, amice, zise Lewis.

– Cred că ar trebui să mergem, răspunse Quinn zâmbind.

– Vorbești serios? întrebă Lewis.

– Ca să vadă lumina, spuse ea. Ca în tabloul pictat de mama, *Lumina dimineții pe o plajă pustie*.

– Să fii sigură că o să fie pustie, spuse Lewis.

La scurt timp, cu haine groase în plus ca să facă față vântului care bătea dinspre ocean, urcară în mașină și se îndreptară spre Jones Beach, trecând pe lângă cabinele închise în extrasezon. Se opriră în parcare care vara ar fi fost plină. Însă astăzi pe terenul întins și singuratic nu erau decât două mașini.

Nu aduseseră prea multe cu ei. Lewis avea un singur scaun pliant prins la spate. Era pentru Quinn, care nu avea voie să facă plimbări lungi fără pauze. Ea ducea o geantă mică și pătrată în care ținea un termos plin cu ciocolată caldă în caz că le era prea frig, un aparat foto digital și o carte. Isaac avea o minge de fotbal.

– E înnorat, spuse Quinn, dezamăgită că umbrele spectaculoase și lungi din tabloul mamei ei nu se zăreau.

– O să se însenineze, răspunse Lewis, ridicând privirea.

– Ești sigur?

– Sunt sigur.

Se îndreptară spre apă și priviră oceanul, care oferea un spectacol magnific. Valurile se ridicau și se spărgeau, se ridicau și se spărgeau, ca și când ar fi vrut să demonstreze puterea și haosul naturii. Era măreț și frumos. Lewis stătea la mijloc, cu un braț petrecut după soția lui și cu celălalt în jurul fiului său. Quinn avea mâna pe burtă, și simțea că Naomi reacționează la sunetele acelea ciudate și ritmice.

Isaac privi de-a lungul țărmului, apoi arătă ceva în depărtare.

– Acea e? întrebă el.

Quinn privi în direcția indicată de degetul lui, însă nu își dădea seama ce anume arăta.

- Ce vezi? întrebă ea.
- Acolo, insistă el. Clădirea aceea mică.
- Coliba salvamarilor? Din tabloul bunicii?

El făcu un semn afirmativ din cap.

- Aceea este, nu-i așa?
- Nu știu, răspunse ea. Hai să facem o plimbare să aflăm.
- Sigur ești în stare? întrebă Lewis.
- Nu e atât de departe. Și oricum ai scaunul. Pot să mă opresc dacă

vreau să fac pauze.

Se plimbară de-a lungul plajei, ascultând oceanul, oprindu-se din când în când să vadă o scoică sau o piatră interesantă, dintre care câteva ajunseră în buzunarele lui Isaac. Când ajunseră la clădirea mică făcură un ocol în jurul ei și găsiră semnul vopsit de lângă ușa pe care scria DOAR PENTRU SALVAMARI. Sub ea era un graffiti din care nu se înțelegea nimic, însă în rest casa arăta exact ca în tabloul lui Nan.

– Asta e! exclamă Isaac. Alergă câțiva metri în spate și o privi de la distanță. Veniți aici! Uitați!

Quinn și Lewis veniră în spatele lui să vadă coliba din acea perspectivă. Da, găsise locul potrivit. Quinn făcu niște poze ca să le compare cu tabloul, după ce se întorceau acasă.

– Crezi că sunt rechini în apă? întrebă Isaac, iar Quinn înțelese că terminase cu coliba, gata să își îndrepte atenția în altă parte.

Lewis desfăcu scaunul pliant pentru Quinn, iar ea se așeză, în timp ce Isaac se jucă cu mingea de fotbal. Scoase cartea și începu să citească, absorbită de poveste. După câteva minute, o picătură căzu pe pagina ei. Venea dinspre ocean, își spuse Quinn și continuă să citească. Apoi văzu încă o picătură, apoi alta, apărând ca de nicăieri.

Quinn își privi soțul și fiul, care se opriseră din jocul cu mingea și priveau pe cer. Își dădu apoi seama de ce se udau paginile.

Ningea. Punctele mici și albe le făcură imediat loc fulgilor mari, care cădeau peste tot – peste apă, peste nisip, peste colibă. Zăpadă pe plajă! Mica familie era încercuită. Fulgii cădeau de sus ca un pumn de confetti fermecate, topindu-se la contactul cu solul. Era atât de neașteptat, încât Quinn începu să râdă. Soțul ei râse și el, apoi li se alătură și Isaac. Lewis nu prevăzuse zăpada. Nimeni nu prevăzuse. Era acel element-surpriză care făcea ca totul să fie minunat. Quinn închise cartea și ridică privirea spre cer. Zăpada într-o zi caldă de decembrie era departe de a fi un miracol, însă Quinn, Lewis și Isaac simțeau că era un dar trimis doar pentru ei, un strănut al naturii care aducea atâta bucurie pe cât alegea acea familie să primească.

Epilog

– Nu începeți fără mine! strigă Quinn din bucătărie.

Toți ceilalți stăteau la masă în sufragerie: Hayden și Cordell (oaspeții de onoare); Edward și Brett (cei mai buni prieteni ai lor); tatăl ei și Jillian; Georgette și Roger; Meredith și Michael (iubitul ei de atunci); sora lui Cordell, Tamara, cu băiețelul ei de șapte ani, Devin; și, desigur, Lewis și Isaac.

Tatăl lui Quinn sugerase să se adune toți la masă și să ciocnească în cinstea mirilor, iar ei i se păruse o idee minunată. Însă înainte voia să le spună celor de la bucătărie să nu servească masa până nu se ținea și ultimul discurs.

Petrecerea fusese ideea lui Quinn. Dorise să facă și ea ceva să celebreze nunta lui Hayden și Cordell dacă tot nu reușise să ajungă la ceremonie. Se hotărâseră să nu mai aștepte până la vară totuși, insistând că pur și simplu se răzgândiseră și nu mai doreau un eveniment mare și sofisticat. Însă Quinn bănuia că motivul era legat mai mult de nesiguranța în privința copilului. Și nu îi putea învinui. Posibilitatea nașterii unui bebeluș cu o boală gravă – sau mai rău – le-ar fi distrus cu siguranță planurile.

Astfel că, în aprilie, cei doi bărbați se duseseră cu mașina în Connecticut, unde de asemenea erau legalizate căsătoriile între persoane de același sex, și avuseseră o ceremonie privată. Quinn era în luna a noua și nu avea voie să călătorească, așa că nu putuse să vină. Când sugerase o cină în cinstea lor la ea acasă, Lewis acceptase, cu singura condiție să comande mâncarea, căci știa că ar fi obosit-o prea mult să gătească ea pentru asemenea masă.

– Așa, spuse Quinn când se întoarse în sufragerie. Să începem.

Când își lăsa trupul deja masiv pe scaun, își simți chiloții umezi, lucru deloc surprinzător. Copilul crescuse și îi apăsa pe vezică, făcând-o să meargă foarte des la baie. Însă nu dorea să întârzie iar petrecerea, așa că își strânse picioarele și își spuse că se putea abține până terminau. Deja pregătise micul ei discurs și dorea să fie ultima care îl spune, încheindu-l cu o urare în cinstea mirilor, a oaspeților și a persoanei despre care știa că privește întreaga adunare.

Tatăl ei fu primul. Se ridică și i se adresă fiului său:

– Hayden, nu știu dacă ții minte asta, însă când ne-ai spus prima oară mie și mamei tale, primul lucru pe care l-a făcut ea a fost să se întoarcă spre mine și să spună: „Să nu reacționezi ca un mascul ticălos, Phil“.

– Îmi amintesc, îl întrerupse Hayden. Însă nu a folosit cuvântul

„ticălos“.

Toți râseră, inclusiv Phil.

– Cenzurez, spuse el, arătând spre cei doi copii, Isaac și Devin.

Nici n-ar fi trebuit să se deranjeze, căci băieții erau băgați unul în celălalt, șoptind și scriind bilețele secrete pe un carnet.

– Oricum, continuă Phil, ce vreau să spun este că nu m-am considerat vreodată un ticălos. Dar, oricât de deschis la minte îmi place să mă cred, a fost o veste destul de grea pentru mine. Însă, curând, datorită mamei tale, am reușit să scap de prejudecățile pe care le acumulasem de-a lungul anilor și să accept adevărul. Totuși... eram speriat. Mă îngrijoram în privința viitorului tău, Hayden. Nu știam dacă vei reuși să-ți găsești pe cineva cu care să-ți împarți viața, un partener care să te iubească și să te aprecieze așa cum meriți. Astăzi mi-am liniștit definitiv acea teamă, pentru că acum sărbătorim nunta ta și îi urăm bun venit lui Cordell în familia noastră de nebuni... Dumnezeu să-l aibă în pază! Ridică paharul cu vin, iar ceilalți făcură același lucru, inclusiv Quinn și băieții, ale căror pahare erau pline cu suc de struguri albi. Pentru Hayden și Cordell!

Toți băură și, ca și când ar fi vrut să accentueze momentul, Naomi lovi cu călcâiul în burta lui Quinn și rămase în acea poziție. Disconfortul era greu de îndurat, iar Quinn încercă să îl domolească apăsându-și coastele. Degeaba. Știa de la sarcina anterioară că aceste ultime zile puteau deveni insuportabile. Își spunea că aceea era metoda prin care natura o făcea pe mamă să împingă mai repede noua viață în lume.

Jillian, prietena tatălui ei, se ridică și închină și ea, spunându-i lui Cordell ce alegere minunată făcuse să se căsătorească în acea familie. Urmară Edward și Brett, al căror discurs fu atât de plin de glume private, încât nimeni în afară de Cordell și Hayden nu înțelese la ce se refereau. Și totuși, râseră cu toții, apreciind sentimentele lor. Meredith le spuse celor doi că reprezentau o sursă de inspirație, iar prietenul ei adăugă că, în ciuda faptului că nu îi cunoștea, dragostea dintre ei era evidentă și era onorat să ia parte la petrecere. Georgette vorbi despre dragoste și cită dintr-o poezie de George Eliot despre două suflete care se alătură pentru a se susține unul pe celălalt. Soțul ei ridică paharul și le ură celor doi o căsnicie la fel de strânsă ca a lui, ceea ce o făcu pe Quinn să-i arunce o privire lui Georgette.

Încă simțind disconfortul, Quinn își arcui spatele, încercând să-și întindă trupul și să mai reducă din presiunea care îi apăsa pe cutia toracică. Însă schimbarea poziției îi apăsa din nou pe vezică, făcând să se scurgă și mai multă urină. Își blestemă incontinența – încă un lucru nedemn al sarcinii despre care nu vorbea nimeni – și speră că restul discursurilor vor fi scurte.

Urmă sora lui Cordell. Plângea de fericire, spunându-le tuturor cât de mult îl iubea pe Hayden și cât de bucuroasă era să-i vadă căsătorindu-se

chiar când fratele ei era cât pe ce să devină un actor faimos. Veni și rându-lui Lewis.

– Înainte de toate, începu el, ridicându-se în picioare, vreau să îi mulțumesc lui Quinn pentru că a organizat această petrecere într-un moment în care ar fi putut fi complet distrusă fără să o poată învinovați cineva. Însă asta e Quinn a mea. Mulțumesc, draga mea!

Toți oaspeții ridicară paharul și băură în cinstea ei. Lewis se întoarse spre Cordell.

– Știi că uneori crezi că eu și Quinn suntem ca un ghimpe-n coaste.

– Nu fi prostuț, spuse Cordell. Cred că tu și Quinn sunteți ca un morcov în *fund*.

Toți râseră, însă Hayden îi făcu un semn, arătând spre copii. Realizând gafa pe care o făcuse, Cordell își duse mâna la gură și privi spre Quinn, care nu se putea supăra pe el. De fapt, dacă nu i-ar fi fost teamă că vezica îi va ceda complet, ar fi izbucnit în râs alături de toți ceilalți.

Din fericire, Lewis termină repede discursul, închinând în cinstea mirilor, despre care spuse că sunt cei mai buni cumnați pe care și i-ar fi putut dori vreodată. Toți băură, apoi el îi spuse lui Quinn că era rându ei.

– Stați puțin, spuse Isaac, pe noi ne-ați uitat?

– Aveți și voi urări? întrebă Hayden.

– Am scris, răspunse Devin, fluturând o foaie de hârtie.

– Ia să auzim, spuse Cordell.

Băieții citiră într-un glas:

– Peste dinți și peste mingii, ai grijă, burtico, acum că prinzi!

– Mingi? spuse Phil râzând. Cred că vreți să spuneți „gingii“.

Quinn zâmbi.

– Nu știu dacă o să fiu în stare să mă ridic la înălțimea lor, spuse ea, însă voi încerca. Privi scaunul liber de la masă și și-o imaginea pe mama ei stând acolo. Petrecerea aceea ar fi însemnat atât de mult pentru ea. „N-o să plâng“, își spuse ea. „Nu.“

Quinn își luă paharul plin cu suc și se ridică. Însă, înainte să apuce să scoată un cuvânt, vezica îi cedă complet, udându-i pantalonii, scaunul și podeaua. În timp ce privea în jos îngrozită simți o crampă dureroasă și își dădu seama că nu fusese vezica. I se rupsesse apa. Quinn era în travaliu.

„Gata“, își spuse ea, simțind un val de dragoste pentru copilul pe care știa că îl va ține în brațe în câteva ore. Privi spre fiul ei și simți aceeași durere minunată. Nu era doar un sentiment. Era o restructurare a ADN-ului ei, o schimbare permanentă cu care va rămâne pentru totdeauna. Copiii ei erau bătăile inimii ei, curgerea sângelui ei, duritatea oaselor ei și netezimea pielii ei. Ei o făcuseră să ducă la capăt lucrul cel mai greu pe care îl făcuse vreodată: să treacă prin portal ca să se întoarcă.

Multă vreme, Quinn se întrebese dacă și mama ei simțise același lucru.

I se părea imposibil ca o persoană care într-adevăr își iubea copiii să ia hotărârea de a se sinucide. Însă Quinn ajunsese și ea în locul în care vălul negru coboară și lasă o beză atît de profundă, încît nici o rază de lumină nu poate să pătrundă. Așa că știa.

Și mai știa că, după ce se ridicase vălul, mama ei simțise pentru ea aceeași dragoste pe care o simțea Quinn pentru copiii ei. Poate chiar mai mare. Pentru că, în final, Nan privise spre lumină așa cum o făcuse în clipa nașterii lui Quinn. Iar alegerea pe care o făcuse fusese exclusiv din dragoste. Doar că de data aceea fusese mult mai grea. Sacrificiul suprem – fusese nevoită să-i dea drumul fiicei ei.

– Ești bine, draga mea? întrebă Lewis.

Quinn dădu din cap și își puse o mână pe burtă.

– A venit vremea.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi fost scrisă fără sfaturile, încurajarea și generozitatea a trei scriitori extrem de talentați: Myfanwy Collins, Susan Henderson și Saralee Rosenberg. Le-am cerut de multe ori ajutorul acestor femei, iar ele au avut întotdeauna timpul și înțelepciunea să găsească întrerupătorul și să aprindă lumina pentru mine. Vă mulțumesc, prietenele mele.

Cealaltă sursă de informare au fost medicii și alți experți care mi-au explicat cu răbdare toate datele tehnice și uneori chiar mi-au dat idei. Îi mulțumesc mai ales doctorului Robert W. Marion pentru răspunsurile clare despre subiectul atât de dificil privind encefalocelul. Printre cei care și-au mai oferit cu generozitate expertiza se numără dr. Robin Cohen, dr. David Cruvant, Alicia Gifford, dr. Charles Goldberg, Michael Kitay, Melissa Michaels Meister, Roch Preite, dr. Eric Shultheis și Mindy Silverman.

Sunt norocoasă să am prieteni în rândul comunității scriitorilor, atât online, cât și (din fericire!) în persoană, care mi-au oferit sprijin și sfaturi; printre aceștia se numără Mary Akers, Terri Brown-Davidson, Don Capone, Louis Catron, Ramon Collins, Ron Currie Jr., Katrina Denza, Susan DiPlacido, Kathy Fish, Kelly Flanigan, Karin Gillespie, Bonnie Glover, Ceci Grant, Andrew Gross, Carol Hoenig, Debbi Honorof, Tony Iovino, Brenda Janowitz, Elinor Lipman, Lisa McMann, Pam Mosher, Michael Palmer, Ellen Parker, Patricia Parkinson, Jordan Rosenfeld, Robin Slick, Maryanne Stahl, Vivian Swift, Amy Wallen și Liz Willard.

Cele mai profunde mulțumiri agenților mei Andrea Cirillo și Annelise Robey, care au răspuns cu entuziasm la întorsătura bruscă pe care stilul meu narativ a luat-o odată cu acest roman. Sunt o autoare norocoasă să am asemenea susținători. De altfel, întreaga echipă de la Jane Rotrosen – Don Cleary, Peggy Gordijn, Christina Hogrebe, Lindsay Klemas, Mike McCormack, Meg Ruley și ceilalți – merită laude. Mulțumesc, Joel Gotler... sunt fericită că ești în echipă.

Recunoștință maximă și lui Rachel Kahan, editorul meu superstar, care îi înțelege pe cititori la fel de bine cum îi înțelege pe scriitori. Fără înțelepciunea, inteligența și sfaturile ei înțelepte aș fi fost pierdută.

Le mulțumesc lui Lauren Kaplan și celorlalți din echipa minunată de la Putnam (ale căror nume sper să le fi învățat deja când citești aceste cuvinte) pentru că au reușit să mute munții.

Părinților mei, Marilyn și Gerard Meister, le mulțumesc pentru că m-au făcut să cred că pot merge pe apă chiar și în momentele în care doar mă

chinuiam să rămân la suprafață. Acelui Trio isteț îi mulțumesc că acceptă o mamă care ea însăși trăiește uneori în două vieți paralele. Și, în sfârșit, soțului meu, Mike, care suportă toate toanele mele și tot mă iubește, îi transmit un sărut și o îmbrățișare.